

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 31 / Temmuz 1984 / 2.-DM

PKK-Avrupa Temsilciliği tarafından gazetemize ulaştırılan bildiriği yayınlıyoruz.

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA

Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik
Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!

«Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesine karşı alınacak tavır, güçlerin devrim karşısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesine karşı ya hayırhah bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadır. Provakasyon çetesine bilerek destek olan, ona kan ve ruh veren güçlerin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye hareketi olarak değerlendiren ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenleri nefretle kınıyoruz. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.»
(YAZISI 4. SAYFADA)

M. Hayri, Kemal ve Akif
yoldaşların şehit oluşlarının
2. yıldönümünde

**14 Temmuz
Direnişçiliğini
Yaşatalım!**

(YAZISI 8. SAYFADA)

YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ!

**Halkımıza karşı
işlenen hiçbir suç
cezasız kalmayacaktır!**

● Şırnak, İdil ve
Silvan'da
sömürgecilerin
subay ve ajanları
peşpeşe
cezalandırıldılar.

YAZISI 2. SAYFADA

PKK - Mardin Grubu Davasında, 95 İdam Cezası İsteniyor!

PKK - Mardin Grubu davasında, askeri savcı 95 tutuklu için idam cezası talebinde bulundu. 135 kişi hakkında beraat talebinde bulunulan davada, diğer tutuklular için ise 3-24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları isteniyor. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde 1981'den beri görülmekte olan davada 916 kişi "yargılanmaktadır".

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Hilvan-Siverek grubu davasında ise 10 kişi tahliye edildi. Mahkemeye tahliye edilen tutukluların isimleri şöyle: Mehmet Emin Aksoy, Esat Aytun, Ahmet Barlas, Ahmet Bencik, Cuma Çap, Mehmet Kander, Eyüp Karataş, Hasan Karaver, Ömer Ufak ve Ali Yayan.

Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görülmekte olan PKK davaları halen devam etmektedir. Sömürgeci faşist cuntanın, bir işkencehane ve bağımsızlık ideolojisinin mahkum edildiği bir alan haline getirmek istediği, ancak daha ilk anda silahlarını

geri tepmesiyle sömürgeciliğin mahkumiyet kararının çıktığı mahkemelerde, PKK'li devrimci tutuklular, bağımsızlığını gur sesini giderek daha da yükseltiyorlar. Halen peş peşe verilmekte olan idam ve müebbet cezalarına ve cuntanın teslimiyeti teşvik için geliştirdiği ağır baskı ve kanun öngelerine rağmen, inançlarından taviz vermeyen devrimciler, mahkeme salonunu her defasında sömürgeciliğin ve ihanetin lanetlendiği bir savaş alanına dönüştürüyorlar. Gazetemize ulaşan haberlerde, özellikle son aylar içerisinde tutukluların üzerindeki baskıların daha da yoğunlaştırıldığı ve devrimci tutukluların ise bu baskılara ve geliştirilmek istenen ihanete karşı sürekli bir direniş içerisinde oldukları belirtiliyor. Şahin-Yıldırım hain çetesinin eliyle cezaevinde, bazı aileler ve salıverilen bazı tutuklular eliyle de dışarda bir ihanet şebekesi oluşturmaya çalışan sömürgecilerin, PKK'ye karşı "Genç Kemalistler" adı altında yaratmaya çalıştığı provakasyon örgütü, daha önce PKK'li devrimci tutukluların

Devamı 23. Sayfada

Kürdistan'da ve Parti Yaşamında Otorite ve Uyum

«PKK otoritesi ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren geliştirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda algılanılmasından ve uygulanmasından geçer...»

«... PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatması, herkesi emir ve komutası altında toplaması, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidilse 'bunlar PKK'lidir' sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğumuzu unutmuyoruz...»

«... Ve yine en kesin kararlılıkla belirtiyoruz ki; bu görevlerimizi başarmada ne kendi yetersizliklerimiz ve ne de düşmanın çok çeşitli yönlerden gelen saldırı ve komploları engel oluşturabilir. Halkımızın çıkarlarını tavizsiz ve örgütlü bir direnişte görüyor, değil ihanet en küçük bir teslimiyet eğilimine bile varlık hakkı tanımayacağımızı belirtmeyi, halkımızın köleliğinden duyduğumuz korkuncu utanç ve öfkenin ve onun bağımsız yaşamına duyduğumuz önu alınmaz özlemin zorunlu bir ifadesi olarak görüyoruz. Evet, açıkça belirtelim; teslimiyet ve ihanetin yolunu seçerek, halkımızı kan, vahşet, sömürü ve ağır baskılar altındaki mevcut yaşamına ebedi olarak makum etmek isteyenler, Partimiz karşısında yaşam hakkı bulamayacaklardır. İster sömürgecilerin karargahlarına, ister Avrupa emperyalizminin kanatları altına ve isterse Amerika'ya sığınsınlar; bir kez ihanetin batağına saplananlar için, kendi yaşamlarını halkımızın bağımsızlık umutlarının karartılmasında görenler için yaşam yolu kalmamıştır. Açık ki, biz, halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız bırakmama kararlılığıyla gerekirse kıtalar ötesine ulaşıp, Amerika'ya gitmesinin de biliriz.

(YAZISI 12. SAYFADA)

İstanbul Cezaevlerinde 10 Hafta Süren Direnişte 5 DEVİRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ

İstanbul-Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde 10 hafta süren açık grevi ve ölüm orucu sonuçlandı. Beş devrimcinin şehit düştüğü, onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırıldığı Metris ve Sağmalcılar direnişinin yanısıra, Türkiye ve Kürdistan'daki bir çok cezaevinde de aynı süreçte denk gelen açık grevi ve protesto eylemleri geliştirildi.

İstanbul cezaevlerindeki son direnişte, ölüm orucuna giren 18 kişiden öldükleri bildirilen devrimcilerin isimleri şöyledir: TİKB üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş, Dev-Sol üyeleri Abdullah Maral, Haydar Başbağ, Hasan Balci ve Sermet Parkın.

11 Nisan günü başlatılan süresiz açık grevine 300'ü aşkın tutuklunun katıldığı belirtilmektedir. TİKB ve Dev-Sol davaları tutuklularınca 300 kişi ile başlatılan ve 30. günden itibaren 90 devrimci tarafından devam ettirilen açık grevi, 45. gününde 18 devrimcinin eylemlerini ölüm orucuna çevirmeleriyle daha da boyutlandı. Direniş kesintisiz bir biçimde ve 45.

günden itibaren ölüm orucuna dönüştürerek sürdüren devrimcilerin, koma halinde hastahaneye kaldırılmalarına rağmen, her türlü tıbbi müdahaleyi reddettikleri ve kararlı mücadelelerini ölüm pahasına sürdürdükleri alınan haberler arasındadır. Direnişin 45. gününden itibaren ölüm orucuna giren ve koma halinde hastahaneye kaldırılan devrimci tutukluların isimleri şöyledir:

TİKB üyeleri: Mehmet Fatih Öktülmüş, Bektaş Karakaya, Aysel Zehir, Dev -Sol üyeleri: Dursun Karataş,

Abdullah Maral, Haydar Başbağ, İbrahim Erdoğan, Halil Çaylı, Mürsel Göleli, Arslan Şenel Yıldırım, Zeynel Polat, Şaban Şen, N.Gülşat Aygen, Avni Turan, Arslan Tayfun Özkök, Hasan Balci, Sermet Parkın, Özden Bilgin.

Bu ilk ölüm orucu grubuna, 6 Haziran günü 12 kişilik bir grubun daha katılımlıyla, ölüm orucundaki tutukluların sayısı 30'a yükseldi. Daha önceki açık grevi eylemini 45. gününe kadar sürdüren ve 6 Haziran'dan itibaren ölüm orucuna katılan 12 kişinin isimleri şöyledir:

Sadettin Güven, Baki Altın, A.Fazıl Ercümentözdemir, Harun Kartal, Güneş Arduç, Nürvet Çakırcı, Bedirhan Yağan, Mustafa Yükseler, Bülen Pak, Süavi Ürkmezer, Hasan Akdoğan, Kazım Yıldırım.

Faşist cuntanın her türlü baskı ve çarpıtmalarına rağmen, zindanlardaki bu son direniş de gizlenemedi. Geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanete karşı hayatlarını ortaya koyan devrimciler, seslerinin dış kamuooyunda da yankısını bulmasına bizzat sağladılar. Ancak, 10 hafta süren böylesine anlamlı ve güçlü bir direniş, ne örgütleri tarafından ve ne de dünya demokratik güçleri ve insan hakları savunucuları tarafından gerekli biçimde desteklenmedi. İşkence ve baskıya karşı bir eylem düzeyine indirgenmek istenen ve fakat bu düzeyde bir karşılık bile bulamayan 11 Nisan açık grevi, faşizme karşı mücadelenin ne denli derin sorunları bünyesinde taşıdığı bir kez daha görülmesinde de dayatıcı oldu.

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum	2-3
Devrimci Demokratik Kamuoynuna	4-5
Kürdistan Halkının Dilinden Yaşam ve Mücadele	6
Hiçbir İftira Devrimci Direniş Mücadelemizi Gölgeleyemez!	7
14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım	8-9
Metris ve Sağmalcılar'da Yükseltilen Direnişin Anlamı Doğru Kavranmalı	10-11
İnceleme - Araştırma - Yorum	12-13-14-15-16
Ortadoğu ve Dünya	19-20
Kürtçe Yazılar	21-22
Siverek Direnişi ve Salih Yoldaşın Anısı Üzerine	24

Aşağıdaki haberler Kürdistan'da yayınlanan ve bugüne kadar 5 sayı çıkmış olan Dİ TEKOŞİNA SERXWEBÛN Ü AZADİYA KURDISTAN DA PÊŞMERGE adlı dergiden alınmıştır. Baştarafı 1. Sayfada

Halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!

Sömürgeci Ordunun Bir Yüzbaşı Cezalandırıldı!

Alınan haberlere göre, Mayıs ayı sonlarında Şırnak kırsalında "Karabela" adıyla bilinen, faşist yüzbaşı boynundan vurularak cezalandırılmıştır. Faşist mesleğini tamamen Kürdistan'da icra eden ve "Karabela" lakabını Kürdistan halkına uyguladığı vahşet ve talandan alan bu yüzbaşının cezalandırılması, başta Şırnak olmak üzere geniş alanlarda halkta büyük sevinç yaratmıştır. Olaydan sonra sömürgeci büyük bir telaş içinde kalarak, bu telaşa barbarca sağa-sola saldırmış, çok sayıda insanı rastgele tutuklayıp, işkenceden geçirmişlerdir. Ancak, bu uygulamalar, halkın tepkisini arttırmaktan başka sonuç vermemiştir. Nitekim olaydan sonra, halk "ajan ve muhbirlerden sonra sıra nihayet karakol komutanlarına geldi" diyerek sevincini gizleyememiştir.

Bilindiği gibi sömürgeci, Kürdistan'ın kırsal alanları üzerinde denetimlerini bölük, karakol düzeyindeki güçleriyle sağlamaktadırlar. TC'nin kırsal alandaki "siyasi, ekonomik ve sosyal vb." bütün fonksiyonları, sayılan sömürgeci ordu güçlerinde merkezileştirmektedir. Devrimci mücadelenin boyutlandığı alanlarda, özellikle de 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinden sonra, kırsaldaki TC karakollarının bu işlevi daha da artmıştır. Karakol komutanlıklarına da bizzat Genel Kurmaylık'tan MİT mensupları atanmaktadır. Dolayısıyla bunların halk üzerindeki oyunları çok daha sinsi ve katmerli olmaktadır. Karakollar, kırsal alanda zorla ve bir sürü çelişkinden yararlanarak halkı birbirine düşürmekte, çeşitli bahanelerle halkın ekonomik varlığını talan ederek, sudan nedenlerle halktan insanları tutuklayıp

işkence altına almaktadırlar. Karakol komutanlarının bu uygulamalarında yararlandıkları araçlar da muhbirlerdir.

1983'le beraber örgütsel faaliyetlerimizin ülkede yoğunlaşması, TC karakollarının faaliyetlerini çeşitlendirmelerine ve daha baskıcı, bir o kadar da sinsi yöntemlere başvurmalarına yolaçmıştır. Kürdistan'da karakollar adeta bir adiyeye, birer cezaevi, birer işkence yeri olmuşlardır.

Bu nedenlerden dolayı, karakol ve karakol komutanlıklarına karşı halkımızın ne kadar nefret ve kinle dolduğu tahmin edilebilir. Sadece köylülük açısından değil, henüz örgütsel inşayı pekiştirme sürecinde olan faaliyetlerimiz önündeki en ciddi engellerdendir karakollar ve karakol komutanlıkları. Halkın bu denli acil talebi haline gelen karakol komutanlarının cezalandırılması, örgütsel faaliyetlerimizin hedefidir de.

Sayılan karakol (Bölük) komutanlarından "Karabela" adıyla bilinen faşist yüzbaşı, daha önce Adıyaman'da görev yaptığında, köylülüğe yaptığı işkence ile tanınmaktadır. Bu sadist yüzbaşı, Kürdistan halkına nefretini ve konumunu defalarca şöyle izah etmiştir: "Anam belirsizdir, babam da Kürtler öldürdü, benim de ölüm çukrayana kadar size çektiğim, zaten bunun için görevlendirildim..." İstisnasız TC ordusunun Kürdistan'daki bütün komutanlarının konumu budur. Ve devrimci gelişmemizin devrimci şiddetle aşması gereken engellerdir.

Kürdistan halkının PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş eylemi, her türlü engeli aşarak, mutlaka zafere ulaşacaktır.

İdil Halkı Ulusal Direniş Gününü "Newroz"u Coşkuyla Kutladı!

"AJAN FEYZO" 21 Mart gecesi 21 kurşunla cezalandırıldı...

Cuntadan bu yana özellikle ajan-muhbir ağının yoğunlaştığı yerlerin arasında İdil (Herzak) gelmektedir. Alınan geri ve parçalanmış toplumsal yapısı dolayısıyla özellikle bu alanda sömürgeci çok sayıda gönüllü uşak bulmuşlardır. Bunlardan en önde yer alan "FeYZO" adlı muhbir,

sömürgeciye uşaklıkta "kraldan çok kralcı" geçinmiştir. Rastgele insanları silahlı var, devrimcilerle ilişkisi var, hududu geçti vb. nedenlerle tutuklatıp, işkenceye alırdan, sömürgecilerin Şırnak, Midyat, Eruh kırsalına yaptığı baskı operasyonlarına bizzat katılan, bu yüzden halkın baş çe-

lişkisi haline gelen ajan FeYZO'nun ölümü cezalandırılması, geniş halk kesimlerinde coşkuyla karşılanmıştır. Son dört yıldır, "devrimciler bitti, vb." propagandaları, halkı gerici propaganda cenderesine alan ve ajan-muhbir ve ordu gücüyle halk üzerinde baskıyı kalıcılaştırmak isteyen sömürgecilerin, PKK'nin ulusal kurtuluş örgütlenmesinden duyduğu korkuyla, sağa-sola şiddet saçmaları, ajan-muhbirleri halka musallat etmeleri, devrimcilerin azimli ilerleyişini durduramayacaktır. Devrimci propaganda ve örgütlenme faaliyetinin gelişmesinin, halkın talebi olan isabetli eylemlerle beslenmesi, halkımızın Partimiz öncülüğündeki haklı davasının zafere giden adımlarını oluşturmaktadır.

Örgütsel temele dayanan, halkın taleplerini yansıtan ulusal kurtuluşçu eylem hattımız, halka zarar veren bütün yapıları ezerek, asıl dümana "sömürgeci güçlere" yönelerek, gelişecek, halk güçleri arasında siyasi ve askeri birliği kurup geliştirerek Ulusal Kurtuluş Zaferine mutlaka varacaktır.

Halkımızın örgütlü-silahlı direnişi topraklarımızdan düşmanı mutlaka söküp atacaktır.

Silvan'da Muhbir Fettah Ölümle Cezalandırıldı!

16 Mart 1983 gecesi Silvan'da, yıllardır sömürgeci ajanlık yapan, Silvan Avımlar Derneği başkanı Fettah (Fethullah), ölümle cezalandırıldı. Olayı duyan Silvan halkı sevinç içinde cuntanın 4 üzdü antlaşılıya beraber yarattığı baskı atmosferinden biraz da olsa kurtulurken, başta Silvan olmak üzere, yöredeki tüm ajan, muhbirleri de panik ve korku içinde bırakmıştır.

Silvan, bilindiği üzere Kürdistan'ın geniş yurtsever potansiyeline sahip alanlarından biridir. Tarıma elverişli geniş alanları, Kepoğlu, Yümnü Bey gibi feodal-kompradorların ve Azizogulları gibi feodallerin elinde olması, geniş köylü yığınlarını feodallerin toprağında yarıcılıkta çalışan yoksul kitle haline getirmiştir. Kürdistan'ın tarıma elverişli diğer alanları gibi, Silvan'da da sömürgeci kapitalizmin erken girmesi, yoksul köylü kitlelerini kır proleterleri haline getirirken,

şehirden geniş ölçüde aydın gençliğin doğmasına yolaçmıştır. Alınan geçmiş direnişçiliğinden kaynaklanan yurtseverliği, bu sınıfsal birikimle birleşince, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için geniş bir potansiyel oluşturmuştur. Sömürgeci bir yandan alanda yerleştirilen tuğaylanıya bu potansiyeli denetlemeye çalışırken, diğer yandan da kompradorlaşan feodallerin halk üzerindeki baskısı katmerleşmiştir.

Kürdistan'ın çoğu yerinde olduğu gibi, Silvan'da da ÖY, DDKD, Kawa vb. reformist-milliyetçi gruplar aydın gençliğe nüfuz ederek bu potansiyeli, gerçek hedefine yönelmekten alıkoymaya çalışmışlardır. Nitekim, 1978-1979'da Kürdistan'ın genelinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boyutlanmasına rağmen, söz konusu güçlerin karşı çabalarından, Silvan devrimci-yurtsever potansiyeli yete-

rince değerlendirilememiştir. Ancak geçimini tütün işçiliğinden sağlayan geniş köylü kitleleri ve aydın gençlik, Batman, Siverek vb. yerlerde gelişen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile bağlar kurarak, hızla örgütlenme sürecine girmişlerdir.

12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle Kürdistan genelinde olduğu gibi, Silvan yurtsever kitleleri de baskı ve işkencelerden geçmiştir. Bir yandan ekonomik pahalılık, diğer yandan tütün taban fiyatlarındaki düşüş ve feodal-kompradorların talanı, Silvan alanında ulusal ve sınıfsal çelişkiyi derinleştirmiştir. Daha 12 Eylül 1980 öncesi dağılma ve çözülme eğilimi içine giren küçük-burjuva milliyetçi örgütler, cuntayla beraber hızla erime ve her türlü soysuz davranış içine girmişlerdir. Ama yurtsever köylülük,

mücadele talepleri ve arayışları iyice arttığından kurtuluş, mücadeleyi günbegün yükselten PKK'de görmüştür. Cezaevi direnişi ve ilköyle dönüşle beraber, hızla Parti ile bağlarını sıkılaştıran Silvan aydın-gençliği, yoksul köylülüğü yoğun bir tarzda devrimci faaliyet etrafında toplanmıştır.

Sömürgeci şehirde askeri güçleri yanında, Fettah Hüsnü Kızıl (Dava takipçisi) ve Kemal Kasım-oğlu vb. ajan-muhbirleri vasıtasıyla, yurtsever çevreler üzerinde baskıların yoğunlaştırarak, rastgele insanları tutuklayıp, işkenceden geçirerek, devrimcilere desteklerini ölemeye çalışmışlardır. Sömürgeci ve uşaklarının bu çabaları birakalım halkı sindirmeyi, devrimciler desteklerini arttırmaları ve ajan-muhbirlerle yönelmelerine yolaçmıştır. Ajan Fet-

tah'ın ölümü cezalandırılması, Silvan yurtsever halkın acil talebinin ve devrimcilere desteğinin ürünüdür. Taleplerinin değerlendirildiğini gören yurtsever çevreler bir yandan reformist küçük-burjuva grupları lanetle anarken, diğer yandan PKK'ye ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan inançları pekiştirmiştir.

Uludere, Batman, İdil'de ajanlara vurulan darbe gibi, Silvan'da muhbir Fettah'a vurulan darbe, halk düşmanlarının kaçınılmaz sonunu göstermektedir ve bir yandan da bütün muhbirlerle uyardır. Düşmana uşaklık yapmaktan vazgeçmeyenler, Kürdistan ulusal direnişinin darbeleri altında ezileceklerdir.

F. Almanya Polisinin Keyfi Aramaları Kürdistanlı Çevreler ve Diğer Demokratik Kuruluşlarca Protesto Edildi!

Faaliyetlerini tamamen yasal bir çerçevede sürdüren HUNERKOM, Kürdistan İçişleri Birliği (Feyka-Kurdistan üyesi), Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesi binaları 1, 3 ve 5 Temmuz tarihlerinde polis tarafından aranarak, binada bulunanların kimliklerinin alınması adı geçen kuruluşlar ve çeşitli çevrelerce protesto edildi. Açık bir yıldırma uygulamasıyla karşı karşıya olduklarını belirten bu kuruluşların yanı sıra, Latin Amerika Komitesi, MİR, FPL ve diğer bazı çevrelerle Kürdistanlı emekçiler, başta F. Almanya İçişleri Bakanı Zimmermann olmak üzere ilgili makamlara çeşitli protesto telgrafları göndererek, olay karşısında duydukları tepkilerini dile getirdiler.

Federal Almanya'nın Köln şehrinde faaliyetlerini sürdüren ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun birer çekim merkezi olan binaları üç kez üst üste

arayan polis, keyfi tutumuna hiç bir yasal gerekçe gösteremedi. Köln'de işlenen adı bir suçun failinin Kürt olması gibi, düşünen her insanı güldürecek olan bir gerekçeye sınırlanarak, Kürdistanlı kitlelerin kendi ülkelerinin sorunlarıyla ilgilendikleri demokratik örgütlerini basılması, F. Alman hükümetinin Kürdistanlı emekçilerin yasal ve en doğal haklarını bir tecavüzü olarak değerlendirildi. Arama sırasında binalarda bulunan emekçilerin kimlik ve adreslerinin alınması ise, bu aramaların neden başvurulduğu sorusuna ayrıca önem kazandırdı.

Polisin adı geçen dernek ve kuruluşlara yönelik keyfi uygulamasından kısa bir süre önce, cunta askeri şeflerinden Orgeral Haydar Saltuk ve Türk Dışişleri Bakanı Halefoğlu peş peşe Almanya ziyaretlerinde bulunmuş ve bir dizi görüşmeler yapmışlardı. Özellikle Halefoğlu'nun görüşmelerinde, Türkiye ve Kürdistanlı sol

güçler ve emekçilerin faşist cunta aleyhine faaliyet göstermeleri görüşmelerin önemli bir konusunu oluşturmuş; bu konuya ilişkin çeşitli değerlendirmeler ve haberler cunta basınıının günlük konuları haline gelmişti. Kürdistanlı kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine bu alandan katkı sağlama ve ülkelerindeki sömürgeci-faşist cinayetlere karşı seslerini yükseltmeleri, "böbücü akılların Almanya'daki faaliyetlerinin önlenmesi gerekir" biçimindeki ortak kararlar engellenmek ve bastırılmak istenmektedir. F. Alman polisinin denetlere yönelik son uygulamaları, F. Alman hükümetinin faşist Türk cuntasıyla ortaklığının ve ulusların kurtuluş hakları ve iradelerine saldırsının açık bir kanıtı olmuştur. Hangi basit ve gülünç iddia ardına geçilenecek yapılsa yapılsın, bu son uygulamalar, Kürdistanlı emekçilerin iradelerine yönelik açık bir saldırı olarak değerlendirilmiştir.

Kürdistanlı emekçilerin, hangi baskılarla karşı karşıya gelirlerse gelsinler, faşist sömürgeciğin zulumu altında işkenceli bir yaşama mahkum edilen ülkelerinin kurtuluş mücadelesine bu alandan destek vermeye devam edecekleri açıktır. Hiçbir halk, bağimsız ve özgür yaşamak gibi, haklı ve ölümsüz durulamaz istemi uğruna mücadele eden, nerede ve hangi biçimde olursa olsun alkonulamamıştır. Bugün Kürdistan halkı da, ülke içinde olduğu gibi, yurt dışında da kendi davasını bir hak ve vazgeçilmez bir görev olarak kendi ellerinde yükseltmeye kararlıdır. Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluş amaçlarıyla bir araya gelmesi ve tek bir yürek gibi hareket etmelerini, hiçbir devlet ve polis baskısının önlemeyeceği ortadadır. Çünkü, Avrupa'daki Kürdistanlı emekçiler, bugün Kürdistan'da gelişen ve giderek boyutlanan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etrafında halkalanmakta ve

tümüyle o sahada gelişen mücadeleyle bütünleşmektedirler. Emekçilerin yurt dışındaki inanca ve kararlılıklarının ana kaynağı kurutulamadıkça ve kurutulamayacağına göre, Avrupa'daki emekçilerimiz de seslerini giderek yükseltecek ve ülkelerinin bağımsızlık savaşına daha fazla güç ve destek vereceklerdir.

F. Alman hükümetinin demoklere yönelik bu uygulamaları, bunun yanında ikinci bir gerçeği bir kez daha sergilemesi açısından da önem taşımaktadır. Alman demokratik ve ilerici çevreleri, tümüyle yasal bir çerçevede faaliyet yürüten adı geçen demoklere yönelik polis baskılarının neden yapıldığı ve faşist cunta yetkileriyle Alman makamları arasında hangi karar ve görüş birliklerinde varıldığı yolunda kendi hükümetlerinden hesap sormak göreviyle karşı karşıya gelmişlerdir.

İstanbul Dev-Yol Davasında 10 İdam İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde açılan yeni davada, Dev-Yol üyesi oldukları iddia edilen 63 kişiden 10'unun idamı isteniyor. İdamı istenen devrimciler şunlar: Mehmet Cemal Çarmıklı, Vural Güngör, Kemal Özer, Mehmet Yeşiltepe, Ali Timurlenk, Metin Çarmıklı, Tarık Tazeçiçek, Sosyal Ekinci ve İsmail Kaplan. Diğer tutuklular hakkında ise, 6 aydan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

Açılan bu yeni davayla birlikte, aynı mahkemeye götüren Dev-Yol "davası"nda yargılananların sayısı 303'e, idamı istenenlerin ise 45'e yükseldi.

★

Açılan Yeni Davada THKP-C Kurtuluş Örgütü Mensubu 3 Devrimci Hakkında İdam Cezası İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığınca açılan yeni davada, 28 THKP-C Kurtuluş örgütü mensubundan 3'nün idamı isteniyor. Fethi Aktaş, İbrahim İnci ve Ahmet Doğan Firtına için idam cezası istenirken, diğer tutuklular için ise 5 yıldan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

★

Bir İdam Cezası Daha Askeri Yargıtaya Onaylandı!

8. Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırılan KAWA örgütü mensubu Muhsin Bozkurt hakkındaki karar, Askeri Yargıtay tarafından onaylandı!

Diğer taraftan çeşitli faşist mahkemelerde verilen 7 idam cezası kararının da "Adalet Komisyonu"na görüşülme üzere TBMM Başkanlığı'na gönderildiği bildiriliyor. Siyasi görüşlerinden dolayı idam cezası verilen kişilerin isimleri şöyle: Abdülkadir Konuk, Şehzade Kaygusuz, Osman Yılmaz, Muhsin Kaya, Mustafa Gülner, Kenan Doğan ve Mustafa Özdemir.

★

Dev-Yol üyesi olmakla suçlanıyorlar!

Antalya Ve Çevresinde Yapılan Operasyonlarda 30 Kişi Yakalandı!

22 Mayıs-22 Haziran günleri arasında Antalya ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sonucu faşist kolluk kuvvetlerinde 30 kişi yakalanarak gözaltına alındı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına yapılan açıklamalarda yakalananların Dev-Yol üyeleri oldukları iddia ediliyor.

★

İstanbul-Çayan Sempatizanlar "Davası"nda 12 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Çayan Sempatizanları "davası"nda; Erdoğan Tatlav, Hasan Yavuzkara, Tuncer Sarptunalı, Filiz Öğretmen, Zekeriya Çelik, Emir Ali Dizi, Osman Nuri Terzioğlu, Sahin Boy, Selami Topal, Erdoğan Dirik, Sami Erdal ve Fahmi Akten isimli 12 devrimci hakkında idam cezası isteniyor.

33 kişilik "dava"da "yargılanan" diğer devrimciler hakkında da 5 ile 15 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları talep ediliyor.

★

Aydınlar Bildirisini İmzalayanlardan 45 Kişi Hakkında Dava Açıldı!

28 Mayıs 1984 günü Cumhurbaşkanlığı ve TBMM Başkanlığı'na verilen "Aydınların demokratik dü-

Yapılanlar Halka Karşı Açılmış Bir Savaşın Provalarıdır!

Özellikle 12 Eylül faşist cuntasının sonra Kars halkı üzerindeki baskı, tutuklama, işkence, tehdit, zorla para alma vb. baskı yöntemlerini arıyan faşist Türk sömürgecileri, ilkbaharla birlikte bu uygulamalarını daha çok İğdır ve Aralık yöresinde yoğunlaştırarak sürdürdüler.

Daha önce de silah toplama adı altında Kaçmazan, Turluca, Digor, Selim ve Göle yöresinde yapılan bu baskı ve sendirme yöntemleri sonucu bir çok insanın ölümüne ve sakat kalmasına neden olmuştur, yine bir çok insanımız da işkence tezgahlarında geçirildikten sonra sudan bahanelerle tutuklanmıştır. Mart 1984'te birlikte operasyonlarını İğdir-Aralık yöresine kaydırarak sömürgeci güçler, uygulamalarını özellikle bu ilçelere bağlı X..., Y..., Z..., W..., M..., Q..., S..., L..., I..., G..., A... ve bazı köyler üzerinde yoğunlaştırdılar.

Yöredeki bu uygulamalarını yüzlerce asker ve polisle Şubat aylarında girdikleri X... köyü ile başlatılan ve 1 hafta süre ile köyü işgal altında tutan sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu köy halkı kadın-erkek, yaşlı-geç, büyük-küçük ayrı ayrı yapılmadan köy meydanına toplatılmıştır. "Köyümüzde silah yoktur" diyen köy muhtarı ve diğer bir kaç köylü köy meydanında tüm köylülerin gözleri önünde çırılçık sokulararak, çeşitli yerlerine cop ve sopalarla vurulmuş, vücudun muhtelif organlarından elektrik verilmiştir. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bizzat Yüzbaşı tarafından kendilerine adı küfür ve davranışlarda bulunmuş, insanlık onuru ve haysiyetleriyle oynanmıştır. İstedikleri bilgileri buna rağmen almayan gözü dönmüş sadistler, bu kez de çırılçık bir vaziyette bu insanları gün boyu soğuk havada bekletmiştir. Yine umduklarını bulamayınca bu kez de tüm kinleriyle köy halkını çocuk-çocuk demeden iki gün yiyecek, içecek, tuvalet vb. ihtiyaçlarından men etmek suretiyle cezalandırmışlardır. Çeşitli doğal ihtiyaçlarından men edilen bu insanların çoğu fenalık geçirmiştir.

Daha sonra aynı yöntemle Mayıs sonlarına kadar aralıksız olarak bu melanetlerine yöredeki diğer köylerde de devam eden gözü dönmüş cellatlar, bu köylerden de bir çok insanı yarılanlarda getirdikleri işkence tezgahlarında geçirmiş, halkın namusu ve onuru ile oynayarak aşağılık, küfür, hakaret vb'inde bulunmuşlardır.

Bir çok insanın çeşitli yerlerinden sakat kalmasına, bir çoklarının insanlık onurunu rencide edilmesine, bir kısmının da tutuklanarak hapse atılmasına neden olan ve yöre halkı tarafından nefretle karşılanan faşist Türk sömürgecilerinin bu uygulamaları bir daha göstermiştir ki, bunlar silah toplama operasyonları falan değil, düpedüz bir halka karşı açılmış savaş ve katliam provalarıdır. Bunlarla amaçlanan şey; halkımızı bu ve buna benzer korkutma, yıldırma ve pasifize etme yöntemleri ile geliştirmek olan ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak tutmaktır.

- Hiçbir Baskı ve Zorbahık, Halkımızın Mücadele Azmini Sındırmez!
- Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!
- Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

7.6.1984

Kars yöresinden bir PKK sempatizan

zene ilişkin gözlem ve istemleri" başlıklı bildiriye imza atan 45 kişi hakkında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına 3 aydan 6 ay kadar hapis istemyle dava açıldı.

1260 imzalı dilekçede isimleri bulunan 45 kişi, aralarında Aziz Nesin, Uğur Mumcu, Yalçın Küçük ve İlhan Selçuk'un da bulunduğu yazarlar gazeteciler, öğretim üyeleri ve avukatlardan oluşuyor. Ayrıca aynı bildiriye imza atan 11 kişi hakkında da ek iddianame hazırlanmış ve bunlarla birlikte haklarında dava açılanların sayısının 56'yı bulacağı bildiriliyor.

★★★

HALEFOĞLU'NUN GEZİLERİ VE DIŞ TEMASLAR CUNTAYI KURTARACAK MI?

Son haftalar içinde Türkiye, yoğunlaşan diplomatik gezi ve ziyaretler yaşadı. Bu gelişmeler şahsında, TC'nin dış destekleri, görüş ve davranış birliği içinde olduğu devletler ve emperyalizmin bölgeye (OrtaDoğu'ya) yönelik emelleri daha net olarak açığa çıktı. Tüm bu gelişmeler de, Türk Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun temas ve ziyaretlerinden somutluk kazandı.

NATO toplantıları, Almanya, İtalya ziyaretleri ile başlayan bu geziler, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden üst düzey temsilcilerini Türkiye'ye gelmesi ile devam etmektedir. Görünüşte bazı nedenler ileri sürülse de, hemen hepsinin özeldir Türkiye ve Kürdistan halklarına, genelinde OrtaDoğu halklarına karşı girişilen ve girişilecek olan karşı-devrim planlarının geliştirildiği toplantılar olduğu açıktır. Tüm görüşmelerin "terörizm" etrafında döndürülmesi ve "terörizm" e karşı işbirliğine çağrılan kapsaması, bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Faşist cunta, OrtaDoğu'da emperyalizmin yüklediği rolünü yerine getirmek için bütün olarak karşı-devrimin desteğini almak; böylece de rolünü daha rahat oynamak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de benzer taktikleri uygulamaktadır. Osmanlıların ve M. Kemal'in halkların mücadelesini boğmak için geliştirdiği işbirlikleri, TC, bu dönemde yeniden yaşamak istemektedir. Böyle bir işbirliğine TC'nin olduğu kadar, Avrupa em-

NATO çevreleri, değişik biçimlerde yaptıkları açıklamalarda, "Doğu Bloku hakkında bu derece ayrıntılı bir bilgiye sahip olan bir Dışişleri Bakanı vasıtası ile Türkiye'nin NATO içindeki rolünü daha iyi oynayabileceğini" belirtmektedirler. Bu durum da göstermektedir ki, TC, sosyalizmin bağına bir hançer olarak dikilmek istenmekte ve özellikle de bu dönemde gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye-Yunanistan meselesinden dolayı, NATO içerisinde bazı çatlıklar ortaya çıkmış da; son gelişmeler çerçevesinde yapılan değerlendirmelerde ortaya çıkan durum, bu çatlıkların giderilmeye çalışıldığı ve tüm üyelerin bu konuda Türkiye'ye destek verme durumunda olduklarıdır.

Almanya, tarihsel yakınlaşmasından da yararlanarak, NATO içerisinde Türkiye masası seçliğini yapmakta, planlar daha çok bu devlet eliyle uygulanmaktadır. İttihat ve Terakki döneminde, Almanya devletinin Osmanlılar ile geliştirdiği işbirliği bilinmektedir. Koşullar bir 20 yy. başlıklar kadar olmasa da, yine de her iki gücün birlikte hareket etmelerini sağlamaktadır. Almanya, Türkiye aygıtına basarak, bölgeye el atmak isterken, cunta da bu ilişkiyle muhalefet güçleri ve KUKH karşısında güçlenmeye çalışmakta ve bölgeye yönelik amaçlarını gerçekleştirme bir dayanak olarak görmektedir. Bu noktada, kesin bir işbirliğinin olduğu açıktır. Alman ordu komutanlarının Türki-

vererek, mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesini bölmesi bir dış destekten yoksun bırakarak, olanaklarını daraltmak istemektedir. Halefoğlu-Genşcher görüşmesinde ele alınan önemli konulardan biri de budur.

Halefoğlu, Almanya'da yoğunlaşan Türkiye aleyhtar faaliyetleri için verilmesini belirterek, şimdiki yede kadar anlaşılabilir noktaları kesinlikle uygulanmasını istemektedir. Böyle bir istemin yadrganacak bir tarafı yok, zaten cunta eskiden beri böyle bir şeyi isteyip durmaktaydı. Bu noktada değişen durum; Alman hükümetinin, cuntaya saldırdıktan yarımca olacağı ve hatta işbirliği içinde çalışacağına açıklanan belirlenmiştir. Alman hükümeti, şimdiki kadar çeşitli nedenlerden dolayı engelleyemediği devrimcileri, özellikle de KUKH'nin faaliyetlerini engellemeye yönelik girişimlerde, Halefoğlu-Genşcher görüşmelerinde arındıran, bu yönlü bazı girişimlerin tanınmış olmasına, bunun böyle olacağını şimdiden işaretini vermektedir.

Halefoğlu'nun diğer önemli bir dış teması da İtalya gezisi olmaktadır. İtalya hükümetinin çeşitli yetkilileriyle yaptığı görüşmelerin yanısıra, Papa'yla da görüşerek bazı sonuçlara ulaşılmak istenen Halefoğlu'nun, gerek İtalya hükümeti yetkilileriyle ve gerekse Papa'yla yaptığı görüşmelerde, ağırlıklı olarak "terörizm" üzerinde duruldu. Faşist cunta, geçmişten bu yana "terörizm" olarak lanse ettiği KUKH ve TDDH'ne karşı bu yönlü girişimlerde bulunmuştur. Yine bu konuda emperyalizmin, kendi aralarında düzenledikleri çeşitli toplantılarla "terörizm" konusunu tartıştırlar ve bu konuda ortak hareketliliği oluşturdukları bilinmektedir. "Terörizm" diye kast edilen olayın kendisini ulusal kurtuluş ve devrimci hareketler olduğu yabancı olduğumuz bir konuyu oluşturmamaktadır.

İtalya hükümeti ile "terörizm" dedikleri KUKH ve TDDH'ne karşı her konuda işbirliğinde ortak görüşbirliğine varan cunta, geçmişinde OrtaDoğu'ya haçlı seferlerinin düzenlenmesinde başarılı olmayan Papa'nın vesaletini de almayı ihmal etmedi. Ortaçağda feodal krallıklardan çıkarılan doğrultusunda hareket eden ve bizzat kendisi de bir feodal durumunda olan Papa, şimdiki emperyalizmin çıkarları doğrultusunda her alana koşturmakta, devrimci gelişmeler ve UKH'lerine karşı haçlı seferlerine girişmektedir.

Doğu'da "İslam Birliği" kisvesi altında saldırdıklarını geliştiren TC, böylece Batı'da Papa'nın desteğini de alarak daha rahat oynaması için, kendince elverişli zemin yaratmak istemiştir.

Bu süreçte ortaya çıkan diğer bir önemli gelişme de, İspanya Savunma Bakanı'nin Türkiye ziyareti ve yaptığı açıklamalarıdır. Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'ye gelen İspanya Savunma Bakanı "Türkiye'nin Batı için son derece önemli bir konumda olduğunu" belirterek "güçlendirilmesi Batı'nın çıkarıdır" dedi. Ayrıca yaptığı açıklamalarında "terörizm" e karşı mücadelede "uluslararası işbirliğine hazır olduklarını" ifade etti.

Son yakınlaşma ve ziyaretlerden de ortaya çıktığı gibi, Batılı emperyalistler ve TC, "terörizm" olarak lanse ettikleri UKH'ne karşı ortak hareket birliğini oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu konuda aralarında düşünce farklılığı olmadığı ve hareket birliğini sağladıkları açık bir gerçektir.

Özellikle içerisinde girilen bu dönemde bu karşılıklı temasların yoğunlaşması, bölgedeki gelişmelerin olduğu kadar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kat ettiği gelişmelerin de bir sonucudur. Cunta, bir türlü yoketmeye muvafak olmadığı KUKH ve onun öncü gücü PKK'ye içeride ve dışarda saldırdıklarını yoğunlaştırarak, sonuca gitmeye çalışmaktadır. Diğer bir çok saldırdı ve onunların yanısıra bunların da etkisiz kalacağı ve başarı sağlayamayacağı açıktır.

★★★

Vahit Halefoğlu Genscher ile...

peryalistlerinin de ihtiyacı olduğu açıktır. Parlamentelerin Avrupa Konseyi'ne alınması, Türkiye'nin Konsey'e çıkarılması buraya dayanmaktadır.

Osmanlıların varlığını uzun süre devam ettirmesinin bir nedeninin de emperyalistler arasındaki karşılıklı çıkar çatışması olduğu bilinmektedir. Yine, M. Kemal de, I. Dünya Savaşı sonrası koşulları iyi değerlendirek TC'yi kurabilmiştir. Bugün de Evren cuntası, dışarda geliştirdiği benzer ilişkilerle, bu dönemi içerde ve dışarda kendi lehine yarattığı sonuçlarla atlattık istemektedir.

Almanya ve İtalya'ya tarihi olarak da yaklaşma içinde oldukları gözünne getirilirse, bugün de bunlarla ilişkilerini geliştirmek istemesi garipsenecek bir tavır değildir. Yine geçmişte bu her iki ülkenin de koyu bir faşizm altında yaşadıkları da hatırlanırsa, bugünkü yakınlaşmanın tarihi kökleri daha da açığa çıkmaktadır.

Mays ay içerisinde yapılan NATO Dışişleri Bakanları toplantısında Halefoğlu'nun "yıldızı" parlamaya başladı. Nitekim yapılan değerlendirmelerde, NATO tarihinde ilk kez bir Türk Dışişleri Bakanının çeşitli konularda bu kadar yorucu bilgi verdiği ifade edilmektedir. Böylece bu güçler, Türkiye'nin NATO açısından taşıdığı önemi daha iyi kavradıklarını belirtmektedirler. Görülen odur ki, Halefoğlu şahsında gerçekleştirilmek istenen, Türkiye'nin rolünü oynamasına daha fazla destek bulmasıdır. Verilen bu desteğin sadece KUKH ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine yönelik olmadığı, bir bütün olarak başta SSCB olmak üzere tüm sosyalist ülkelere ve OrtaDoğu devrimci hareketlerine yönelik olduğu açıktır.

ye'ye ziyaretleri, Van'da ve çeşitli alanlarda yaptıkları incelemeler Moltke'nin tarihi misyonunun tekrar edilme çalışıldığını göstermektedir. Daha önceki bir yazımızda da yine bu konuya çeşitli yönleriyle değinmiş, özellikle de Van'ın merkez seçilecek saldırdıkları yoğunlaştırılmak istendiğini belirtmiştik. Bu yönlü girişimlerin son aylarda daha da artırılarak yoğunlaştırıldığına tanık olmaktadır.

Alman üst düzey yetkililerinin ziyareti, Türkiye, Kara Kuvvetleri Komutanı Haydar Saltık ve Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun gezisi ile karşılıklı verdi. Bu gezilerin de, bu çerçevede gerçekleştirildiği biliniyor. Fakat, bu gezilerin bir diğer yönüne de değinmek istiyoruz.

12 Eylül sonrasında Avrupa ülkelerinde en yoğun siyasal iltica akınının olduğu ülkelerin başında Almanya gelmektedir. Yoğun bir işçi kitlesinin de bulunduğu bir alan olması ve bunların KUKH ve TDDH'den etkilenme durumunun varlığı, faşist cuntanın eylehine bir durum arz etmektedir. Bu alanda cuntaya karşı geliştirilen eylemler, gösteriler aleyhinde yoğun bir tepkinin oluşmasına yol açmaktadır. Bu durumun öteden beri cuntayı rahatsız ettiği bilinmektedir.

Alman devleti ile cuntanın bu konuda çeşitli dönemlerde yaptığı anlaşmalar olsa da, bir bütün olarak bu konuda planlarını uygulamaya geçirememişlerdir. Gerek kamuoyundan gelen tepkiden olsun, gerekse Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin aleyhte muhalefetlerinden dolayı olsun, bunu bütünüyle uygulamaları mümkün olmamıştır.

KUKH yeni bir döneme girerken, cunta diğer alanlarda olduğu gibi, böylesi bir alanda da saldırdılarına hizi

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA!

Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!

Avrupa'daki Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler ve Avrupa kamuoyu bir süreden beri, KUKH ve önder gücü Partimizin adı etrafında yaşanan gelişmelere tanık olmaktadır. Bir alçak provakatorün, bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılması ardından, çeşitli güçlerin içine girdikleri veya daha da belirginlik kazanan devrim olgusu karşısındaki tutum ve yönelimleri, karşı-devrimin saldırıları ve alınması gereken tutum konusunda görüşlerimizi bir kez daha belirtmeyi gerekli hale getirmiştir.

Son gelişmeler, her ne kadar bir olay etrafında şekilleniyor görüntüsü verilmiş istense de, bugüne has bir durum olmayıp, geçmişe uzanan kökleri vardır. Geçmiş 60 yıl ötesine uzanan Türkiye sosyalist hareketi, bugün daha üst boyutlarda yaşanan karşı-devrimin çok çeşitli biçimlerdeki saldırılarına yabancı değildir. Eğer bu 60 yıllık tarih, gerçekten ciddi bir biçimde incelenirse, bugünün yaşanan olaylarını değerlendirmede çekilen zorlukları önemli oranda ortadan kalkacaktır. Ve o zaman, çok daha rahat görülecektir ki, devrimci güçler, eğer bu isimlerin gerçek sahibi iseler, devrim olgusuna çok daha ciddi yaklaşmak, dostla düşmanı birbirinden iyi ayırd etmek, hedefleri şaşırılmamak, sömürgeci Türk burjuvazisinin azgın halk düşmanı ve komplocu karakterini bilerek hareket etmek zorundadırlar.

Partimiz, bugün önemli gelişmelerin eşindedir. Bu gelişmeler, Partimizin büyümesi ve güçlenmesinin ürünüdür. Partimiz, 12 Eylül askeri faşist cuntası ardından hızla sürdürdüğü hazırlıklarını, bugün ülke tarihinde ete-kemiğe bünyedürme durumundadır. Mücadelemiz yeni bir döneme girmiştir. Ortadoğu'nun mevcut ortamında yaşanan bu gelişmeler, şüphesiz tüm dünya güçlerinin de yakından izlediği gelişmelerdir. Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler, Partimiz önderliğinde yaşanan bu gelişmeler, yani bir halk savaş sürecinin başlaması karşısında tutumlarını çoktan belirlemişlerdir. Onların tutumu, her ne biçimde olursa olsun, ama mutlaka imhadr. Ve açık ki, karşı-devrim cephesinin bu tavrı, günümüzde alınması bir tutum da olmayıp, bağımsızlık hareketini ilk düşünce filizleri biçiminde ortaya çıkmaya başladığı yıllara dayanmaktadır.

PKK Hareketi, emperyalist sistemin dünya çapında ağır bir bunalmış yaşadığı, gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmi dört cepheden sıkıştırdıkları, sosyalist sistemin derinliğine ve genişliğine bir gelişme gösterdiği; ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinde önemli kabarmaların yaşandığı 1970'li yılların başlarında şekillenmeye başladı. Bu devrimci çekirdeğin doğuşu, Kürdistan'ı çağla taşıyan ilk adım oldu.

PKK Hareketi, Marksizm-Leninizm gibi çağın tek devrimci ideolojisine sarılarak, onun klavuzluğunda gelişti. Bu silahtan ve Kürdistan halkından aldığı güçle, nicelik itibarıyla en zayıf olduğu yıllarda bile, çok çeşitli yönlerden gelen saldırılara bertaraf etmesini bildi ve bu temelde güçlendi. Dayandığı tek güç, halkımızın engin devrimci potansiyeli oldu. Ve nitelikim bu kaynak, onu en yoğun saldırılar karşısında bile bağırdı besleyip-güç verdi.

Marksizm-Leninizmin klavuzluğunda köle Kürdistan halkının kaderine yapılan bu müdahale, sömürgecilik kaderinin de belirlenmesiydi. Bu gerçekten hareket eden sömürgeciler, bu nedenle, daha ideolojik şekillenmenin yaşandığı yıllarda saldırıya geçtiler. Ajan ve muhbirlerini daha bu yıllarda harekete geçirecek, çekirdeğin sağlıklı açılımları önlemek istediler. Bunda başarılı olamayacaklarını anladıkları noktada ise, açık saldırılarını gündeme getirmekten geri durmadılar. Grup hareketinin ilkeye doğru ilk adımları atışı ve Kürdistan gençliği ve halkına düşüncelerini taşıması, sömürgeciler için cinayetlerini geliştirmelerinde yeterli bir nedendi. 1977'de Haki KALER'in katledilmesi en sinsi hesaplarla dahi doğuşu önlenemeyen devrimci çekirdeğin imhasına yönelik kararın uygulanması oldu.

Ancak, Hareketimiz, sömürgeci devletin zorunu daha ilk anda yanı başında görmesine rağmen, gücünün ve olanaklarının azlığına aldırmaksızın ve hem de kararlılığı artırarak, bağımsızlık düşünceleri kitlelere maletmesini bildi. Bu doğrultuda en küçük bir kararsızlık ve cesaret yoksunluğuna düşmedi. Gerektiğinde halkımızın bağımsızlık talebi gibi soyul bir dava uğruna tümden imhaya bile göze alarak, en inanılmaz koşullarda en inanılmaz gelişmelerin yaratıcısı oldu.

Sömürgeci burjuvazi, bir yandan açık imha saldırılarını yoğunlaştırdı ve bunun için feodal-kompradorlar başta olmak üzere çeşitli güçleri harekete geçirirken, öte yandan bizzat kendisinin yaratmış olduğu ulusal-toplumsal yapının zayıflıklarına yüklen-di. Aşiretçilik, mezhepçilik, bölgesçilik ve ailecilik özellikle işkürterek ve hatta çatışmalar yaratarak gelişmeyi bir de bu yönden ölemeye çalıştı. Ve hatta, bu sinsi faaliyetlerini gelişme halindeki Hareketimiz için de yansıtmak istedi. 1977'de Haki KALER'in katledilmesine yeni katliam harkaları eklediği bu süreçte, Tekoşin adı altında bir ajan örgüt oluşturarak, bu örgüt eliyle Hareketimiz içinde çok sinsi komplolara girişti. Doğrudan yönlendirdiği ajanları eliyle Hareket içindeki unsurları zayıflıklarına hitap ederek ve en akıl almaz iftiraller temelinde yıkıcı ve bozucu faaliyete hız verdi. Bunlar vasıtasıyla Hareketin önde gelen kadrolarına karşı komplolar planları geliştirildi ve kadrolaşma süreci, önde gelen kadroların imhası ve bozucu çabaları kesilmek istendi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı geliştirilen bu alçakça saldırılar ve saldırı planları, Hareketin önderleri tarafından boşa çıkarılarak, çetenin ele başlığını yapanlar, bir halkın kaderiyle oynamanın kaçınılmaz sonucuna katlanmak zorunda kaldılar. Bu oluşumun kime dayandığı ve neyi hedeflediği, Tekoşin adına ortaya çıkarak Harekete karşı saldırıya geçen unsurların daha sonraki faaliyetlerinde çok daha bariz biçimde görüldü. Bunlardan tek bir kişinin adı ve faaliyetlerini belirtmek bile, bunu göstermek için yeterlidir. Evet bu ajan çetesinden Cemal Uçar, daha önceki saldırgan-bozucu faaliyetlerinin yanı sıra, cezaevinde işkenceci polis sıfatıyla yoldaşlarımızın karşısına çıkmış ve bizzat işkence yapmıştır. Halen de bu azgın işkencecilik görevini büyük bir histeriyle sürdürmektedir.

Devrimci Hareketimizin hızla kitleleştiği, partileşme sürecinin yaşandığı bir dönemde, Tekoşin ve provakasyonların gündeme gelmesi tesadüfî bir olay değildi. Devrimci Hareketin, gelişmeleri kukalayarak-yön verecek örgütlü bir güce dönüşümü engellenmek isteniyordu. Bunun en geçerli yolu ise, Hareketin itici-öncü güçlerine yönelmek, şaibeler yaratmak ve mümkünse imha etmektir. Tüm bu yollar, bu çetenin eliyle denendi. Fakat sonuç, sömürgeciler ve piyonları açısından tam bir fiyasko olmanın ötesine geçmedi. Hareketimiz içindeki kadrolar ve etrafındaki kitleler önderliğe daha sıkı sarılarak, mücadelenin daha ileri adımları atması için tüm güçlerini ortaya koydular ve gerektiğinde bu uğurda hayatlarını vermekten çekinmediler.

Düşman saldırılarının alabildiğine yoğunluk kazandığı bir dönemde, devrimci hareketimiz en hızlı gelişmesini yaşamışsa, bunun en önemli nedeni, devrimci kadrolar ve kitlelerin önderlik etrafındaki bu sıkı kenetlenişidir. Nitelikim Hareketimiz, 1978-1979 yıllarında politik gelişiminin zirvesine ulaştı. Partinin ilanı işçi sınıfı, aydın gençlik ve yoksul köylülük, yani bir bütün olarak halk kitlelerine coşkuyla karşılandı.

Parti örgütlenmesinin ete-kemiğe bünyedürülmeye çalışıldığı 1979 yılında, sömürgeciler, her türlü cinayet, komplo ve hatta kitle katliamlarına varan saldırılarına rağmen gelişmeyi önleyememiş olmanın telaş ve öfkesiyle bir kez daha ve fakat bu kez daha geniş çaplı bir saldırıya geçtiler. Henüz yeni yeni oluşmakta olan Parti örgütlerine yönelerek, geniş çaplı tutuklamalarla ge-

lişimi bu noktada kesmek ve dağıtma planını uygulamaya geçirdiler. Elazığ tutuklamalarıyla uygulamaya başladıkları bu planlarında, en başta gerçekleştirilmek istedikleri şey, dışarıda başaramadıkları hareketi içten tasfiyeye cezaevlerinde başlamak ve tutuklanmaları hareketi dağıtmanın bir aracı olarak kullanmaktır.

Elazığ tutuklanmaları sırasında yakalanan Şahin Dönmez alçağının daha polis eline düşer düşmez içine girdiği ihaneti düşman bu amaçlarına varamadık ilk adım olarak ele aldı. Şahin alçağının ihaneti etrafında, ele geçen diğer militan ve sempatanlar da hareketin ve halkın karşısında bir konuma getirilmeye çalışıldılar. Bu işin örgütleyciliğini bizzat üstlenen Şahin alçağı, önderlere halka ve devrime inançsızlık aşılacak direnişin gelişmesini önleme ve tasfiye hareketinin geliştirilmesinde en aktif biçimde çalıştı. Ama, bu sadece cezaevleriyle de sınırlı değildi. Elazığ cezaevi ihanetin boy atığı ve bağımsızlıkçı militan direnişine karşı savaş açılan bir alan haline getirilmeye çalışılırken, bunun dışı uzantıları da daha o anda oluşturulmaya çalışıldı.

Elazığ cezaevi, 1979 baharından başlayarak ihanetin örgütlenilirmeye çalışıldığı bir alan haline getirilmek istenmişti. Ancak, PKK'li militanlar, Partinin direnişçi ideoloji ve politikasına sıkıca sarılarak ihaneti yırtmaya çalıştılar ve hayatları pahasına direnişi yükselttiler. Şahin alçağı eliyle de planlarının başarılı olmadığını gören sömürgeciler, bir diğer yöntemlerini hemen devreye sokarak, cezaevindeki faşistler eliyle katliam girişiminde bulundular. İhanete karşı direnişi yükseltmenin kararı bir neferi olan Aytekin Tuğluk yoldaş, bu katliamın ilk hedefi oldu. Onlarca devrimci tutuklunun da yaralandığı katliam girişimi, sömürgecilerin ikili politikasının hayata geçirilirdi. Fakat, gerek içten ihaneti geliştirmek ve gerekse doğrudan fiziki imha uygulamaları, cezaevinde Şahin alçağının ve sömürgeci politikayı ayakta tutmaya yetmedi. Devrimci tutukluların tümüyle tecrit olan Şahin haini, enfedilerinin kucağına olmasına rağmen, ayrıca hayatının güvence altına alınması için başvuruda bulunmak zorunda kaldı. Şahin haini, inançlarından başka hiç bir silahlanmayan ve düşman elinde esir tutulan devrimcilerin kendisini çıplak elleriyle boğacaklarını çok iyi bilmekteydi.

Parti Hareketimiz için, yaşanan bu süreç son derece hayatiydi. Hareketimiz dev bir kitle gücüne ulaşmış, ama aynı zamanda da her yönden gelen saldırılar alabildiğine yoğunluk kazanmıştı. Sosyal-şöven hareketlerle, ilkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin de oluşturdukları çeşitli birlikler altında saldırılarını yoğunlaştırdıkları bu süreçte, Hareketin korunması en temel sorun durumundaydı. Örgüt sorununun çözümlenmesini, tüm saldırıları göğüslemenin en temel şartı olarak gören Partimiz, 1979'dan başlayarak kadroları başka alanlara çekme ve burada güçlü bir eğitim ve hazırlık sürecinden geçirme taktiklerini uygulamaya başladı.

12 Eylül 1980'de askeri faşist cuntanın iktidara getirilmesi, gerçekleşen bir savaşın açtıkları ilan edilmesinden öte fazla bir anlam taşımıyordu. Sömürgeciler, bütün ordu güçlerini zaten Kürdistan'ın dört bir tarafında harekete geçirmiş, uşakları feodal-komprador güçleri ve ajan-muhbirlerini Harekete karşı saldırmış, cezaevlerinde işkence ve zulüm altında geçmiş karanlık ihanetini örgütlemeye faaliyete girişmiş, dışarıda ordularıyla imha uygulamalarını geliştirmeye hız vermişlerdi. Elbette ki, 12 Eylül bunu daha da hızlandırdı.

12 Eylül öncesi ve sonrasında düşman eline geçen devrimciler, Diyarbakır merkez seçilerek, belirli cezaevlerinde toplanıldılar. Sömürgeciler, PKK-MK üyelerinin de tutuklu bulunduğu cezaevini, Hareketin kesin olarak imha edildiği bir alan haline getirmek için, şiddet ve provakasyonları her geçen gün daha da artırdılar.

12 Eylül sonrası, düşmanın Hareketimize yönelik alçakça kompolarının daha da

açıklık kazandığı bir süreç oldu. Şahin döneminin etrafında bir ihanet örgütünün yaratılmak istendiği, yani ihanetin örgütlenilirmeye istendiği açıkça görüldü. Cezaevinden yazdıkları mektuplarında yoldaşlarımız, cezaevinde önemli şeylerin döndüğünü, kompolar hazırlandığını belirtmekteydiler.

Bu süreç, dış alandaki faaliyette de önemli bir aşamayıydı. Düşman azgınca saldırıya ve bütün gücüyle en erkenden sonuç almaya çalışıyordu. Genelde örgütler ve kadrolar açısından devrimci kararlılığın ortaya konulması gerektiği, geleceğe güçlü hazırlıkların yaşanmasını kendisini dayatığı bir süreçti.

Karşı-devrimin azgınca saldırdığı ve Hareketimizin de yeniden bir hazırlık için geri çekilmeye hızlandırdığı bu yıllarda, bir armanın yaşanması, kaypak, korkak inançsız unsurlarla militan devrimciliğin kesinlikle ayrışması kaçınılmazdı. Nitelikim yurt dışı faaliyetleri, bunu önemli oranda gerçekleştirdi.

Parti I. Konferansı, bir dağılma ve çürüme yılları haline getirilmek istenen bu yılların tam tersine, örgütlenme ve güçlenme yılları olacağı ilan etmişti. Geçmiş mücadele deneyiminden de çıkarılan dersler ışığında bu yıllarda güçlü bir hazırlık yaşandı. Sorunlar en geniş ve detaylı tarzda tartışıldı, bu tartışmalar ışığında en doğruya ulaşmaya çalışıldı. Her kadro ve kadro aday tartışmaların aktif bir geliştiricisi olarak sorunlara sahip çıkmının, bütün görüşlerini en geniş demokratik çerçevede belirtmenin, kendisini geliştirip geleceğe hazırlanmanın olanaklarını içindeydi ve bunları en geniş şekilde kullandı.

Ama böyle bir süreç, düşman faaliyetleri açısından da elverişli bir ortam yaratmaktaydı. Örgütsel ve kişisel düzeyde militan devrimciliğin kendisini dayattığı bu süreçte, küçük-burjuva eğilimlerin de kendisini ortaya koyacağı gerçeğinden hareket eden düşman, özellikle bu sınıf özelliklerine hitap ederek, militan devrimciliğin süreci damgasını vurmasını önlemeye çalıştı.

Cezaevlerinde kıyasıya bir savaş yaşanıyor ve PKK-MK üyeleri Mazlum DOĞAN, Kemal PİR ve M. Hayri DURMUŞ yoldaşların etrafında kenetlenen Parti militanları, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını ortaya koymaktan çekinmiyorlardı. Cezaevinde de, kişisel yaşam kaygısından kaynaklanan, temeli küçük-burjuvaziye dayanan kararsızlık bu direnişin altında eziliyor ve düşmanın gerçekleştirmek istediği plan böylece işleme hale geliyor. Ölüm Oruçları, açık grevleri ve günlük-saatlik direnişle Parti politikasına ve idolojisine bu güçlü sahip çıkış, Partinin dışardaki faaliyetleri ve kitleler üzerinde de doğrudan bir etkiye bulunuyordu. Parti önder kadrolarını teslim alarak, Partinin yansını cezaevinde çökertme taktiklerinin direniş karşısında bozguna uğradığını gören sömürgeciler, Şahin-Yıldırım ihanet ikilisinin de bizzat sürdürdüğü ihaneti geliştirme çabalarını, önderlerin katledilmesiyle tamamlamak istediler. Direnişin önderlerinin katledilmesiyle direnişin kırılacağı hesaplayarak, Mazlum DOĞAN yoldaş başta olmak üzere önder devrimcilere karşı katliam uygulamalarına giriştiler.

Mazlum yoldaşın katledilmesi, cezaevindeki gelişmeleri çatışmanın en kızgın olduğu bir noktaya ulaştırdı. Şahin-Yıldırım çetesi, devrimci tutuklular ve aileler üzerinde provakatif faaliyetlerine hız verdiler. Tutuklularla tek tek konuşarak ihanet örgütlemeye çalıştılar. Bu koşullarda 14 Temmuz büyük Ököl Orucu başladı. M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını siper ederek, Mazlum yoldaşın devrettiği bayrağın düşürülmesine kesinlikle izin verilmeyeceğini ortaya koydular. Bu direniş ihanet ve teslimiyetin kesin bir bozgunu oldu. Nitelikim, bu aşamadan sonra ihanet çetesi faaliyetlerini bizzat gazete sitünlarna yansıyan bir biçimde açtıkları sürdürmeye, Kemalizin bayrağı altında toplanmaları gerektiği biçiminde

kadrolara ve kitlelere çağrılar yapmaya başladılar.

1982'nin yaz ve sonbahar ayları Partinin dışardaki faaliyetlerinde de bir dönüm noktasını oluşturmuştur. 1982 Ağustos'unda II. Kongresini yapan Partimiz, bu Kongre ile yeni bir sürecin başladığını hazırlık döneminin sona ererek, artık halk savaşının ilk pratik adımlarının ülke zemininde atılması gerektiğini ilan etti. Bu çağın, her türlü küçük-burjuva devrim kaçıklığına vurulan ağır bir darbedir. Partimiz içinde militan devrimciliğin dışında, hiçbir anlayış ve tutumun yaşayamayacağı artık iyice açığa çıkmıştır.

Semir haininin, Parti içindeki provakatif faaliyetleri tam da bu süreçte belirginlik kazanmaya başladı. Şahin-Yıldırım çetesiyle işbirliği içinde, düşmanın emellerini Partimiz içerisinde yüzüne taktığı Partili sifatyula gerçekleştirilmeye çalışan bu piyon, Parti içine yansıyan proletarya dışı sınıf egilimlerini seslenerek ve onlara dayanarak yıkıcı faaliyetlerini hızlandırdı. Avrupa ise, düşman faaliyetlerini sürdürmesi açısından çok daha elverişli bir zemin oluşturmaktaydı.

İçerde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir alçakları eliyle dayatılmak istenen, Türklik ve Kemalizm şahlanışı sloganıyla hareket eden "Genç Kemalistler Örgütü", devrimci direniş mücadelesine açık bir saldırıydı ve eğer uğruna yüzlerce militan ve sempazanın şehit düştüğü mücadele yaşatılıp yükseltilecekse, en kesin biçimde karşısında tavrı almak, teşhir etmek ve ezmek zorunluydu.

Faaliyetlerinde, Parti çizgisine uymadığı ve tam da tersi biçimde farklı anlayış ve çalışma tarzlarıyla açık bir bozgunculuk yaptığı görülen Semir alçağı, Avrupa faaliyetlerinde rapor vermek üzere Parti önderliği tarafından çağrıldı.

Ancak, Semir alçağı, vereceği raporun kendi suçlarını açık edeceğini ve kendisini gizlemesinin mümkün olmadığını da görmekteydi. Nitekim, Parti yetkili organları önünde tartışılmakla titizlikle kaçınarak, Avrupa'nın koruyuculuğuna sığındı. Ve, düşman faaliyetlerini giderek açık tarzda sürdürmeye başladı; başlangıçta övgüler dizdi, kendisinin layık olmadığını söylediği Parti önderliğine ve Partiyeye karşı tüm kınını ve düşmanlığınu kustu. Onun hangi ağızla konuştuğunu tek tek örnekleriyle vermeye hiç gerek yok. Bu konudaki sözleri, Türk sömürgecileriyle nasıl bir bağ içerisinde olduğunu -anlamak isteyen için- anlamaya yeterlidir.

Evet, bu noktada belirtelim ki, sorun bir provakatörün faaliyeti de değildir. Sorun, Türk sömürgeci burjuvazisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye devrimci demokratik hareketine yönelik açık tasfiye faaliyetinin ortaya konulması, buna karşı devrimci tavırın dayatılmasıdır. Gelişmeler her ne kadar bir provakatörün adı etrafında da görünse, olayın boyutları çok daha geniş ve bu kavramın sömürgeci devrimciliğin yükseltilmesi hem Türkiye devrimci güçleri ve hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından olası değildir.

Sömürgeci faşist cunta, tüm geleceğini, devrimci mücadelenin tasfiyesine bağlamış durumdadır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir haininin faaliyetlerinde Kürdistan zemininde yaşanan gelişmeler; farklı boyutlarda da olsa Türkiye cezaevlerinde de yaşanmaktadır. Teslim aldığı hainler eliyle faşist cunta, örgüt militanlarına çağrılar yapmakta, kemalizm bayrağı altına davetiye çıkarmaktadır. Dışarda, sosyal-demokrasinin de doğrudan faaliyetleri ile devrimci direniş karşı, reformist-teslimiyetçilik geliştirilerek ve her türlü küçük-burjuva eğilim körüklenerek, örgütler düzeyinde bir tasfiyecilik dayatılmaktadır.

Bugün küçük-burjuva örgütlerle bakıldığında, bu gerçek çok açık biçimde görülecektir. Bir çok örgüt, bu anlayışların bir sonucu olarak kendi kendilerini tasfiye etmiş durumdadırlar.

Tasfiyecilik ve Bozgunculuğa Genç Yarımların Sorumluluğunu da Üstlenmek Zorundadırlar!

Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin karşı karşıya olduğu açık saldırılara ve komplolara karşın, sol güçlerin içinde bulunduğu konum sınıf mücadelesine adına kabul edilemez bir noktadadır.

Öncelikle belirtelim ki, bir olayın etrafında belirlenmiş olan tutumlar, tümüyle bir sınıf gerçekliğine dayanmaktadır. Devrim olgusu karşısında tavizsiz ve tutarlı bir çizgini sahibi yalnızca proletaryadır. Ve proletarya, sınıf karakteri gereği bilir ki, düşman iki güç arasındaki çatışma amansız ve yakıcıdır. Bu savaşta niyetler değil, ortaya konulan pratik önemlidir. Devrime en geniş ittifaklar politikasına hayata geçirilerek yürünen proletarya; ittifak güçlerini net koyar. Onun ittifak anlayışı, devrime hizmet temeline sahiptir. Her güce ve gelişmeye karşı değerlendirmesinin temelinde, tek tek kişileri, niyetleri ve tek tek olaylar değil, sınıf gerçeklikleri vardır.

Ajan ve provakatif faaliyetleri ezmeyen, amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapatan güçler, koruncu bir bozguna, tasfiyeye ve katliama uğramaktalar. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tarihi bunun acı ve öfke yaratan örnekleriyle doludur.

Provakasyon çizgisine arka duran çevreler ve güçler, bilmek zorundadırlar ki, niyetleri ne olursa olsun, bu noktada faşizmle uzlaşmakta ve faşist sömürgeciliğin devrimci hareketi tasfiye çabalarına bizzat ortak olmaktadır.

Türkiye ve Kürdistan'da militan devrimciliğin dışında en küçük bir adım bile atılmayacağı bir süreç yaşanmaktadır. Bir yanda sömürgeci faşist-cuntanın, parlamentosu, partileri ve diğer araçları da dahil her yol ve yöntemle devrime ve halklarımızı yönelik azgın saldırıları, bu saldırıya ortaklık eden güçler; ve diğer yanda ise, buna karşı proletarya devrimciliği ve enternasyonalizmi temelinde gelişecek olan devrim güçleri vardır. Bunun dışında her ara yol ve yöntem, açık bir biçimde cuntanın politikasına hizmet etmekten öteye geçemeyecektir. Bu anlamda süre, devrim adına hareket ettiğini iddia eden tüm güçlere, tavırlarını pratikte ve en kesin biçimde koymalarını dayatılmaktadır.

Partimiz bu hususdaki görüşlerini defalarca ve en net biçimde ortaya koymuş, güçleri faşizmin zulmüne karşı bağımsızlık ve demokrasi savaşında saf tutmaya davet etmiştir.

Yaşanılan süreçte, devrime yönelik en ciddi tehlikelerden birisi de küçük-burjuvaziden kaynaklanan reformist-teslimiyetçi akım ve anlayışlardır.

Reformist-teslimiyetçi anlayışlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önünde daha ilki andan başlayarak ciddi bir engel oluşturan, küçük-burjuva hareketler, bugün çok daha tehlikeli boyutlara varan yönelimler içerisinde girmişlerdir. Proletarya çizgisine düşmanlık, onları ajan ve provakatörleri bağlarına basmaya kadar götürmüş, ama tam da bu noktada da gerçek yüzlerini hiç bir perdeyle gizlenememesine açığa çıkarmışlardır.

İleriye sürdükleri reformist talepleri için dahi en küçük bir adım atma cesaretinde olmayan, tam tersine bunları elde etmeyi de uzlaşma ve işbirliklerinde arayan, reformist Kürt küçük-burjuva hareketleri, devrimin dayatmaları karşısında duydukları ürküntüyle provakasyon çizgisine bütünleştiklerini pratik tavırları ve yayınlarında ilan etmişlerdir.

Onların bu noktaya gelmeleri, küçük-burjuva reformizminin doğal bir sonucudur. Devrim ve halkın kurtuluşu gibi herhangi bir sorunları olmayan, örgütlenmeyi bile kendi yaşamlarını güvenceye alacak bir araç olarak görüp, kişisel yaşam kaygılarını örtülemeye temel bir ilke haline getirmiş olan bu çevrelerin, Avrupa'da günlük yaşamlarına şöyle bir göz atış bile, onların bu tutumlarının kaçınılmazlığını görmek için yeterlidir. Tüm merkez ve merkez kadrolarıyla birlikte işveç başta olmak üzere Avrupa metropollerine yuva yapan bu çevre ve şahıslar, halkımızın faşizmin ağır zulmü altında ezilmeye çalışıldığı, cezaevlerinde devrimci tutukluların ağır işkence ve katliamlardan geçirildiği ve buna karşılık devrimcilerle halk kitlelerinin güçlü bir mücadelesinin yoğun hazırlığı içinde bulunduğu ve her sahada direnişin yükseldiği beş yıl boyunca, en basit ifadeyle küçük-burjuva hayallerinin gerçekleşmesini Avrupa'da göreberek, kişisel yaşamlarını örgütlemeye galesine düşmüş, ama bununla da kalmayarak devrimin gelişmesinin küçük-burjuva hülyalarını yıkacağını bildiklerinden devrime, devrimci örgüt ve militanlara ve devrim şehitlerine en soysuz bir biçimde saldırmaktan da geri durmamışlardır.

Evet, bu güçler bugün, PKK'ye karşı açık bir savaş alanında bulunmakta, sıradan insani ilişkilerin bile kesilmesi yolunda yabancı demokratik çevreler de dahil ilerici demokratik güçlere çağrılar yapmaktadırlar.

Devrimden korkan küçük-burjuvazi, çareyi karşı-devrime sığınmakta bulmaktadır. İftira ve karalama kampanyaları, ajan ve provakatörlere verilen açık destek, kendi aralarında kurdukları 4'lü, 5'li ittifakların amaç ve hedefleri bu gerçeğin belgeleridir. Oysa varmak istedikleri noktayı biz çoktan belirtmiştik ve kendilerinin de bahaneler icat etmelerine hiç gerek yoktu.

Küçük-burjuva reformistlerinin, amaçlarıyla bulundukları noktadan denk düştüğünü söylüyorlar. Küçük-burjuva yaşam kaygısı onları böylesine tehlikeli bir noktaya getirmiştir. Geçmişte Türk devletinin kademelerine yerleşmek için sürdürdükleri yoğun çabalar, bugün de işveç'te bir memurluk kapma yarışına dönüşmüşse, bu noktada sonra söylenecek bir söz kalmamaktadır. Ama, hiçbir şeyin de karşılıksız olmadığı ve hele bu politika da sürdürülmek istenirse vatani satmaya kadar varacağı açık değil midir? Eğer kendimizi aldatıyorsak, emperyalizim hiçbir şeyi karşılıksız sunmayacağını izaha gerek kalmamaktadır. Nitekim Yekitî-Saddam ilişkisinde görüldüğü gibi, bu işler karşılıksız olmaktadır. "Kültür atışlıklarına", "çevirmenliklere" hazırlanan küçük-burjuvalarımızın, Stockholm'de 4'lüler, 5'liler biçiminde bir araya geldikleri ve bu birliklerle ulusal kurtuluş mücadelemizi bir pazarlık konusu haline getirmek istedikleri bilinmektedir. Ancak onlar, sosyalist-enternasyonal ve sosyal-demokratiden öğrendikleri taktiklerinin, devrimin ateşi karşısında bir karg gibi erimekten kurtulmaya çalışıyorlar. Bu nedenle ki, dalevere, yalan ve iftiralarla giderek daha çok salınmakta, tükenmişliğin acılığı içinde sağa-sola çırpınıp durmaktadırlar. Direniş mücadelesi ve devrimci militanlığa düşmanlıklarla bizzat kendi şaşkın ağızlarından belgelenecek, Kürdistan devrimine damgasını vurmaya PKK direnişçilerinin gazetelerde yayınlanan ifade ve savunmalarını düzmece ilan edecek, şehit düşen enternasyonalist devrimcilerin kanna basarak, Filistin'de PKK'nin kaçtığını söyleyecek kadar çalınca yalanlarla zavallı duruma düşmektedirler.

PKK'nin dayattığı ulusal direniş mücadelesi karşısında, sus-pus olan bu güçler, halkın ve devrimin çıkarlarına tezat olan konularını bir teori haline getirip, devrim saflarında bozgunculuğu geliştirme görevine soyunmuşlardır. Devrime, önderlere, örgüte ve militan kişilere saldırıları, bunun bir sonucudur. Devrimci direniş, onların birahane ve kumarhanelerdeki yaşamlarını da tehdit etmekte; Kürt küçük-burjuva reformculuğunu son sığınağı olan Avrupa'da da sıkıştırma ve tecrit etmektedir. Bu, bir kez de geçmişte yaşandı.

Küçük-burjuva reformculuğu, Kürdistan'da, proletarya devrimciliğinin henüz gelişmediği dönemlerde örgütlenme imkanı bulabiliyor, rüyalarında TC'nin "milletvekilliği" hayallerini yaşıyorlardı. PKK Hareketinin gelişimi bu rüyaları en kısa zamanda yerle bir etti. Küçük-burjuva reformistlerinin PKK'nin gelişimini kendilerine karşı bir gelişme olarak değerlendirmeleri, bu hayallerinin yıkılışında olduğu gibi, kişisel yaşantılarını örgütlemeye hayallerine darbe vurmasındandır. PKK'nin devrim önündeki her türlü engeli tereddütsüz ezeceğini her söylüyor, bu kesimlerden kopan feryad böyle bir temele dayanmaktadır. Militan devrimciliğin geliştiği yerde, reformizm ve teslimiyet hayat bulamaz. O nedenle ki, reformistler, devrimden büyük korku duyarlar ve devrimin ilerleyişini kendilerine açılan bir savaş olarak görürler. PKK, militan devrimciliğe yaptığı her çağında ve direniş yükselten her adımında, açık ki yarayı fena actırmaktadır ve bunun bilincindedir.

Geçmişte oluşturulan UDG'ler ve bugün 4'lü, 5'li "ittifaklar" tümüyle bu gerçeğin ürünüdür. Bu güçler Kürdistan'da yitirdikleri hayallerini Avrupa'da bulacaklarını zannettikleri noktada karşılarında yine PKK "heylulasını" bulmuşlardır. Marx'ın Komünist Manifesto'ya girişte belirttiği "Avrupa'nın üzerinde bir hayalet dolaşıyor; komünizm hayaleti" sözü şimdi Avrupa'da "her yerde PKK hayaleti dolaşıyor" biçiminde ifade edilebilir.

Kürt küçük-burjuvazisi oluşum özelliklerinden dolayı hiçbir zaman ne kendi ve ne

de halkımızın öz gücüne dayanmayı ilke edinmemiştir. TC milletvekilliğine soyunan bu sınıfın iflah olmaz temsilcileri, Avrupa'da da sosyal-demokratiseyi sığınarak onun "inayeti"nde Kürdistan sorununu çözmeyi temel politika haline getirmişlerdir. Küçük-burjuvaların yaşadığı hayal, bu güçlere dayanarak 1988 seçimlerinde Türkiye siyaset sahnesinde rollerini icra etmektedir. Ancak PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği ulusal direniş mücadelesi, bu taktiki işleme hale getirmektedir. İşte o noktada can havliyle son bir kez daha saldırıya geçmekte, ve dayanaklarına yaranmak istencesine ayın 1979'larda olduğu gibi "terörist", "maceracı" yaygarasına sarılmaktadırlar.

Avrupa devletlerine yaptıkları ihbarları haklı göstermek için, bu kez de PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin tecrit edilmesini gerektirdiği yolunda yakınpdurumaktadırlar. Açık ki, bu çağında geç, çok geç kalmıştır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi tümüyle kendi özgücüne dayanarak ve eşiz direnişler temelinde sesini duyurmuş ve çağdaş halklar topluluğu yanındaki yerini almıştır. Bu gerçeği değiştirmeye, ya da ört-bas etmeye, ne emperyalizm ve Türk sömürgeciliğimize ve ne de işbirlikçi küçük-burjuva reformizminin gücü yetebilir. Çocuk doğmuştur ve en sağlıklı biçimde büyümektedir.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin açık olan bu konularını yanında, Türkiye sol cephesinde de üzerinde önemle durulması gereken noktalar vardır. Türkiye sol güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında II. Enternasyonal "kahramanlarının" konumuna düşmemelidirler. Sömürgeci-faşist cunta, Kemalizmin bayrağını Türkiye sol'unun eline de sıkıca tutuşturmak istemektedir. Kemalizmin ruhuyla yaşayan, onun beyniyle düşünen, onun ağız ve diliyle konuşan provake edilmiş bir "sol"un yaratılma çabalarının sürdürdüğü kimselerdir. Cezaevlerinde ve dışarda bunun yoğun faaliyetleri sürdürülmektedir. 60 yıllık geçmişleri olduğunu ve "komünist" olduklarını söyleyenler, bu uzun geçmişten gerekli dersleri çıkarabilmelidirler. TC'nin kuruluşu yıllarında Kemalizmin imha ve yoketisi saldırılarına karşı halkımızın direnişini "irtica" olarak değerlendirilip, halkımızın katliamının onaylanması gibi, bugün de proletarya öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı bazı çevreler halklarımız arasında kardeşliği ve enternasyonalist dayanışmayı zedeleyen tehlikeli yönelimlere girmektedirler. Bu çevreler, özellikle son olay etrafında jurnalçılığa düşmekte, geçmişte "Aydınlık" gazetesinin izlediği yolu takip etmeye kalkmaktadırlar. Ancak, bu güçlere şunu hatırlatmak isteriz ki, tuttuğunuz yol iyi bir yol değildir. "Aydınlık" gazetesinin sonu ve ulaştığı yerin unutulmamış olması gerekir. Her türlü iyi niyetimize ve dostça çağrılarımıza rağmen, eğer ısrarlı iseniz, biz de iyi yolculuklar dileriz. Ancak, doğacak sonuçlardan, tüm dostça ısrarlarımızla rağmen takındığımız tutumdan dolayı sizlerin sorumlu olduğunu da hatırlatmak isteriz.

Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesi karşı alınacak tavrı, güçlerin devrim karşısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesi karşı ya hırırhır bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadır. Provakasyon çetesi bilerek destek olan, ona kan ve ruh veren güçlerinin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye harketi olarak değerlendiriyor ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenleri nefrete kıyıyor. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki yararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Sorunu bilgi yetersizliği vb. nedenlerden dolayı kavrayamadığını belirten dost güçlere ise, eğer kendileri gerek duyarlarsa bizzat oluşturacakları bir heyetle, provakasyon tüm detaylarıyla incelemeye, araştırmaya, tartışmaya ve kendilerini bu konuda bilgilendirmeye hazır olduğumuzu, Partimize kendilerini göstürülebileceğimizi, devrimci-demokratik kamuoyu nezdinde duyururuz. Sorumlu devrimci bu görevleri ve biz bu konuda sorumluluğumuz yerine getirmeye hazırız. Eger buna

"Birkaç Uşak ve MIT'in Dışında Hemen Hemen Kürdistan Halkının Hepsini APO'cu"

Yaz mevsimi dolayısıyla, herkes gibi ben de ölkeme izine gittim. Ülkemde ve Türkiye'de karşılaştığım olayları, insanların konuşmalarını bir iki satır yazıyla da olsa kamuoyuna açıklamak istiyorum.

Ülkemin, insanlarımızın, çevrem, akrabalarım ve ailemin özlemine, coşkusuyla gidiyordum. Bu coşku kapıkule'ye kadar sürdü. Hiç bir suçum olmadığı halde, sömürgeci Türk devletinin alçak polisi Kapıkule'de beni 70 000 TL'si zarara soktu. Anlayacağımız rüşvet aldılar. Sanırım bu, her işçi için de böyledir. Bu olaya karşı duyduğum kını, ben sadece içimden attığım "Kahrolsun Sömürgeci-lik-Yaşasın Bağımsızlık" sloganıyla dile getirip, kapattım.

Kürdistan sınırına kadar, yani Türkiye'de de cuntanın askerleri vardı. Ama Kürdistan'a nazarın çok azdı. İstanbul'da Kürdistanlı bir gençle birlikte aynı otobüse bindik ve Adana'ya kadar birlikte yolculuk ettik. Tabii, konuşmalarımız yavaş yavaş devrime ve Kürdistan'a kadar geldi. Yanımdaki genç, Siverek'li olduğunu söyleyince, Cuma ve Salihleri tanıyıp-tanımadığımı sordum. Salih'le okul arkadaş olduğunu, onun mücadelesinin kendisini ve tüm yöreyi etkilediğini

deyken E... köyüne operasyon yapıldı. Çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-yaşlı bütün köy halkını meydana topladılar. Yüzbaşı bir ihtiyar amca'yı çağırdı. O'na dedi ki, "senin iki oğlun nerededir, eğer senin oğulların bugün gelmezlerse, akşama senin iki gelinini de alıp götürüreceğim." Yüzbaşının bu konuşması, ihtiyarı da bütün köylüleri de ağılattı. Yüzbaşı gittikten sonra, bu olaylar için herkes şu sözleri söyledi: "Bizim gençlerimiz bir daha gelececekler. Eğer ölmezsek o zaman görürsünüz!"

Ben Serxwêbûn gazetesini Kürdistan'da da okudum. Ama çok gizli. Devrimcilerin çalışmalarını ve 12 Eylül'den önce APO'cuları hiç sevmeyen bazı kesimler vardı. Ama bugün hiç de öyle değil. Her aileden mutlaka bir veya iki kişi tutulmuş. Herkes işkence görmüş, ve Kürdistan halkının hepsi APO'culukla yargılanıyor. Tabii, devrim kaçkınları değil. APO'cularla bütünleşen, kurtuluşu verecek sınıf ve kesimleri kastediyoruz.

Bir de, Avrupa'da çokça laf eden Kürt küçük-burjuvaları, bana çok merak olmuştur. Şu bizim silaha korkan sınıfın çalışmaları ne derecede

"Güney-Batı Kürdistan'dan Sesleniyorum: PKK Bizim de Umudumuz ve Onurumuzdur"

Bizzat emperyalizm tarafından iktidara getirilen Türkiye faşist cuntası, günümüzde Ortadoğu üzerinde büyük oyunlar tezgahlamaktadır. Emperyalizmin Türkiye'de faşist cuntayı iktidara getirmesindeki bir amaç da, Türkiye ve Kürdistan emekçilerini daha iyi sömürebilmek ve böylece kendi ekonomisini daha da güçlendirmektir. Cuntanın işbaşına gelişinin en önemli nedenlerinden biri de Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketini bastırmaaktır.

Dört yılı aşkın süredir iktidarda bulunan 12 Eylül faşist cuntası, bu süre içerisinde devrimciler, demokratlar ve ilerici tüm insanlar üzerinde insanlık dışı bir baskı, işkence ve zulüm politikası gütmüştür. Faşist cuntanın Türkiye emekçilerine ve Kürdistan halkına getirdiği tek şey; işkence ve zulümdür. Yüzlerce suçsuz insan öldürüp, yine onbinlerce yerlerinden-yurtlarından sürgün etmiştir. Genç-yaşlı kadın erkek ayırımı yapmaksızın, bunu tüm bir halk kitlesi üzerinde uygulamaktadır. Zindanlara doldurduğu onbinlerce devrimci, demokrat ve halktan insana, insanlık dışı işkenceler yapmaktadır. Onlarca devrimciyi ya işkencelerde katletmiş veya idam etmiştir. Yine tüm Kürdistan'ın zindana çeviren cunta, insan haklarını ayaklar altına alıp çiğnemiştir.

Kürt halkı yüzlerce yıldır Türk sömürgecilerinin egemenliği altında bulunmaktadı. Tarihi boyunca maruz kaldığı saldırılar bugün daha da katmerleştirilen Kürdistan halkının günümüzdeki yaşamı bütünüyle zulüm, talan ve katliamlardır. Faşist Türk devletinin günümüzde Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı vahşet, Hitler'in

dünya halkları üzerinde uyguladığı vahşi ve barbar soykırımları aratmayacak cinstendir.

Faşist cuntanın oluşturduğu yeni anayasa, 7 yıllık bir süre için Kenan Evren'i iktidarda bırakmayı ve tüm politikalara cuntanın damgasını vurmayı amaçlamaktadır. Bu hepimizin bildiği bir gerçektir. Temelini faşist diktatörlük siyasetinin oluşturduğu bu anayasa hiçbir biçimde demokratik değildir.

Kenan Evren'in ilk günden beri dilinden düşürmediği tek şey; "yurtta anaşerhi yokedeceğim", "bölgücüleri ortadan kaldıracam"ı" safasatlarıdır. Bu siyaset, halkları egemenlik altına alarak kanlarını içmeyi ve proletarya üzerindeki sömürüyü katmerleştirmeyi amaçlayan bir siyasettir. Yalan ve aldatmacalara dayanan bu siyaset, halklara düşmanlık, burjuvaziye ise ushukluk ve onun çıkarlarını savunma siyasetidir.

Tüm vahşetine rağmen cunta, devrimci mücadeleyi yokedememiştir. Faşist cuntaya karşı dimdik ayakta duran PKK, Kürdistan halkının biricik umudu ve dayanacağıdır. PKK kendisini savaş meydanlarında kanıtlanmış bir güçtür. Kürdistan İşçi Partisi (PKK) çok şehit verdi ve bu şehitlerle ismini dünyaya duyurdu. Kürdistan'ın kurtuluşu uğruna verilen bu şehitler, Kürdistan halkına ışık oldular.

Güney-Batı Kürdistan'dan bir genç olarak, Kuzey-Batı Kürdistan halkına sesleniyorum!

İşçisi, köylüsü, tüm yurtseverleriyle Kürdistan halkı, PKK etrafında birleşmelidir. Tüm bu güçler, faşist cuntaya karşı birlik olarak savaşmalıdır. Parçalanmamış bir halkın birliği çelik gibidir, faşist cuntayı devirebi-

lecek güçtedir. Eğer tüm bu güçler kendi aralarında gerekli birliği sağlar ve Parti önderliğinde mücadeleye atılırlarsa, faşist cuntayı devirecek onun yerine Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan yaratabileceklerdir.

Güney-Batı Kürdistan'da şunu görmekteyiz ki, buradaki küçük-burjuva partiler hiç bir zaman kitlelere bilinc götürmemiş ve politik bir mücadele geliştirmemişlerdir. Bu parçadaki partiler, sürekli parçalanmakta ve bu da, halkın yurtsever duygularını köreltmektedir.

PKK'nin yurtdışında ve özellikle de Suriye'deki çalışmaları sonucunda, Güney-Batı Kürdistan'daki halk kitlesi ilerdeki yurtseverlik, devrimcilik ve ilerçilik daha da gelişmiştir.

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkına sesleniyorum!

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkı, Kuzey-Batı Kürdistan'daki öncü güç PKK'ye maddi, manevi ve askerî destek vermeli; PKK'nin gelişip güçlenmesine katkıda bulunmalıdır. Böylece zafer daha da yakınlaştırılacaktır.

PKK'nin Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan yaratacağına, mücadele boyunca her zaman yükseklerde dalgalandıracağına inancımız sonsuzdur. PKK bizim de umudumuz ve onurumuzdur!

Bijî Serxwêbûn!
Bijî Partiya Karkeşên Kürdistan!
Bimre Kedxwarî Û Emperyalizim!

Kobani'den Bir Kürdistan Yurtseveri (M.S.K)

"Kurtuluşumuz Ancak Faşist Türk Devletinin Yıkılması İle Mümkün Olabilir"

Ben 12 Eylül 1980'den bu yana geçen 4 yıllık süre içerisinde uğradığım hakaretleri, işkence ve baskıları anlatmaya çalışacağım. Sadece kendi üzerime uygulananları anlatmakla yetinerek geçeceğim. Çünkü genelde herkese uygulananları anlatmaya kalksam ne zaman, ne kalem ve ne de kağıt yetecektir.

Hergün maruz kaldığımız askeri baskılar, ölümler tehdit etme, işkence ve günlerce karakolda nezaret altında geçen günlerimiz, ben yurtdışına çıktığım güne kadar böyle geçti.

Bir yandan bu türlü baskılar, öte yandan açlık ve fakirlik belimizi kırıyordu. Yaz aylarında ev ev, köy köy dolaşarak çobanlık ve diğer işleri aramamıza rağmen bulamıyorduk. Evi-mize geldiğimizde de askerlerle karşılaşmıyorduk ve bu kadar sefaletin yanı sıra günlerce karakolda aç-susuz nezarete bırakılıyorduk.

Ben tam 12 kez böyle karakola götürüldüm. Günlerce süren işkence ve hakaretlere alışmıştım. Bir günümüz en az 100 jopla geçiyordu. Ayaklarımın altı, sırtım ve vücudumun her yeri simsiyah olmuş, ağırlarla kıvranıyordum. Her defasında 6-7 gün bekletiyorlardı. Bize sürekli küfür yağdırıp "pis Kürtler, bir de Apoculara destek veremeken çekinmiyorsunuz ha" diyerek üzerimize saldırıyorlardı.

İki yılını böylece karakollarda geçti. Bir hafta evde, bir hafta karakoldaydım.

Bir diğer eziyet etme yöntemleri de köye gelerek tüm köylüyü düzlüğe çıkarıp sabah saat 7'den gece saat 12'ye kadar ayakta bekletmekti. Bu esnada birbirimizi dövmemiz için bizi eller zorluyorlardı. Dövmeyeni kendileri iyice bir dövüyorlardı. Bu saatten sonra da 2'er saat gece nöbeti tutuyorlardı. Ben tam 3 kez nöbet tuttum. Aslında nöbeti zorunlu olduğumuz için tutuyorduk. Bize "köye girip çıkan herkesi yakalayıp teslim edeceksiniz" dedikleri halde, biz tersini yapıyorduk. Devrimcileri götürdüğümüz zaman gidip onlarla konuşup tartışmıyorduk ve ihtiyaçlarını temin etmeye çalışıyorduk.

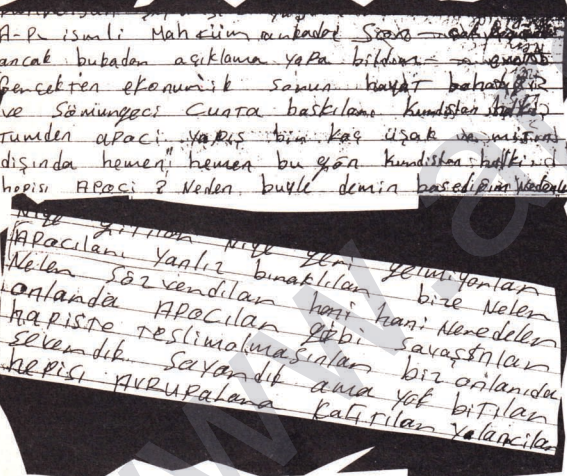
Halk devrimcileri her zaman için yardımcı olmaya çalışıyordu. Onlara

karşı büyük bir sevgi, devlete karşı ise büyük bir kin besliyorduk. Örneğin; Delil DOĞAN'ın şehit olduğu haberi köyümüze geldiğinde ben ve 5 köylü arkadaşım bizim evin damını onarıyorduk. Haberi duyar duymaz arka-

ama, ancak 10 bin Lira bulabildim. Getirip verdiğimde çavuş kabul etmedi; "10 bin Lira daha bulacaksınız" dedi. "Seni takip edeceğim ve çarşıda bugün bu parayı bulman gerekir, aksi halde hapis yatarsın" dedi. Ben çar-

Rûbar

söyledi. "Biz, yedi kardeşiz, babam da sağ, hepimiz PKK taraftarınız, bizi ve halkımızı ancak onlar kurtarın, biz onları çok iyi tanıdık" dedi. Cezaevlerini sordum, hemen Diyarbakır zindanlarını, Mazlum DOĞAN'ın direnişini ve arkadaşlarını anlattım. "İçerde Türkiye devletine teslim olan namussuzlar da var, ama ölüme kadar teslim olmayanlar da var. Biz o teslim olanlara büyük kin duyuyoruz, direnenleri ise çok seviyoruz" dedi.

Kürdistan'da hayat daha da zorlaşmış. Halk açperişan. Gerçekten, bu ekonomik sorun, hayat pahalılığı ve sömürgeci cuntanın baskıları, Kürdistan halkını tümenden APO'cu yapmış. Bir kaç uşak ve MIT'in dışında hemen hemen Kürdistan halkının hepsi APO'cu. Neden böyle? Demin bahsettiğim nedenlerden dolayı ve cılız da olsa devrimciler, halkın içinde çalıştıkları için. Örneğin ben izin-

dedir diye düşünüyordum. Ben Kürdistan'ın 5 şehri gezdim. Çevrem vardı ve esas merak ettiğim bu noktayı onlara sordum. Herkes bana güldü ve şunları söyledi: "Onlar, bizi CHP ile, DİSK ile, Ankara yolu ile kandırarak korkaktırdı. Hani neredeler? Niye gittiler? Niye çeri geliyorlar? APO'cuları yalnız bıraktılar. Bize neler neler söz verirdi. Onlar da APO'cular gibi savaşsınlar, hapiste teslim olmasınlar, biz onları da severdik, sayardık. Ama yok, bittiler, hepsi Avrupa'lara kaçtılar. Yalancılar..."

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta!

Yaşasın PKK!

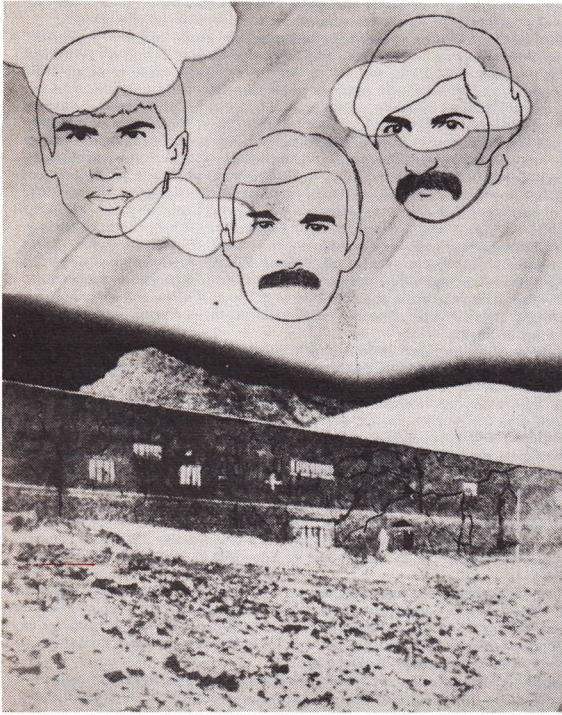
Devrimci Selamlar

Z.M.

başlarını işi bırakıp evlerine döndüler. Köylüler hemen bir araya gelip Delil'in devrimciliği ve mücadelesi üzerine konuşmaya, acılarını dile getirmeye başladılar. Köylülerimiz tam 1 hafta işi gitmediler. Tüm köylüler Delil'i yakından tanıyorlardı ve olaydan çok etkilensilerdi.

1983'te beni tekrar tutuklayıp merkeze götürdüler. Üç gün nezarete kaldıktan sonra bana "seni Elazığ'a göndereceğiz, orada aylarca hatta yıllarca da kalabilirsin. Tek kurtuluşun 70 bin Lira vererek dışarı çıkabilmen-dedir" dediler. Benim bu parayı verecek durumda olmadığımı, yıllarca da yatırsalar başka çaremim olmadığını söylemem üzerine pazarlığı başladılar ve neticede rüşvet 20 bine düştü. Bu parayı bulmam için beni dışarı bırakmaları gerektiğini söyledim ve bırakıldılar. Bütün akrabalarım gittim

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım!

Diyarbakır zindanlarında 14 Temmuz 1982 günü başlayan, 40 PKK'li savaş esirinin katıldığı ve Partimizin Merkez Komitesi üyeleri; ölümsüz önder Mehmet Hayri DURMUŞ ve yüce enternasyonalist önder Kemal PİR ile değerli partizan Akif YILMAZ yoldaşların şehit düşmeleri, onlarca partizanın ise komaya girişleriyle sonuçlanan tarihi ÖLÜM ORUCU eyleminin üzerinden iki yıl geçti. Bu süre içinde Ölümler Ölümlerini mücadeleimizdeki yeri ve önemini Partimize ve halkımıza sürekli yol göstericiliği daha çok bilince çıkararak onun tarihsel karakteri daha da belirgin bir gerçek haline aldı.

Ölüm Orucu eylemi, ne bazılarının ifade ettikleri gibi, tarihimizde çokça maruz kalınan sömürgeci katliamlardan herhangi biri ve ne de cezaevlerindeki insanlık dışı baskı ve zulme karşı daha "rahat" bir yaşam için güncel bir takım taleplerin dile getirilmiştir. O, 1973'lerden itibaren eşsiz fedakarlıklar; kararlılık, cesaret ve direniş örnekleri ile, onlarca devrim şehidinin kanı temelinde serpilip boyveren ulusal kurtuluşçu düşüncelerin bir daha canlanmaması üzere tarihin derinliklerine gömülmesi için, sömürgecilerin, hayat ağacımızın özsuyunu kurutma, yani direnişçiliği ruhu ezme ve onun yerine yıllarca ihanetçi eğilimlerini yeniden egemen kılma; böylelikle de halkımızın tarihindeki en soylu çıkışın mimarı Partimiz PKK'yi tasfiye etme çabalarına karşı, devrimcilerin kendilerinden verebilecekleri en son şeyi, hayatlarını ortaya koyarak bu değerleri savunmalarını ve onların sonuza dek yaşama yollarını açmalarını ifadesidir. Ölümler Orucu; bir halkın imhasına karşı onu yaşatmanın; çürümüş, çagdı ve alçaltıcı teslimiyet ve ihanet ruhuna karşı direnişin onur verici, soylu ve ölümsüzleştirilen gerçeğinin egemen kılınması; sefil bir yaşam için her türlü soylu değere sırt çevirmeye karşı o değerleri daha da yüceltmenin; ihanet temelinde varedilen çürümüş bir yaşama karşılık soylu bir direniş ölüme yaşamı yaratmanın; her türlü çagdı düşünceye karşı Marksizm-Leninizm bayrağını yükseltmenin; halka, Partiyeye ve çağa yabancılaşmanın karşısına bu değerlere sonuna kadar sahip çıkarak onları yaşatmanın; küçük-burjuva bencilliği, korkaklığı, kaypaklığı ve dağılmanın karşısına derin bir yurtseverlik, fedakarlık, cesaret ve kararlılık ruhu ile çeliktan proleter disiplini dikmenin addır.

O eylemle yaşatılan; Parti gerçekliğimiz ve varlığımızdır; mazlum bir halkın umutları ve geleceğidir. O eylemle sahip çıkılan; direniş şehitlerinin daha kuramamış taze kanları,

Otuzüçüncü Mahzen...!

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir zulümdür
Bir yumruk gibi örülür yüreklerde.

Acılar alışılmış bir duygu
Ölüm ulaşılmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa, ara, onura.

Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırtıyor işkence

Yüzleri alemler içinde birleşen
İhanetle gürleşen
Dört militan yamıyor.

Gözlerde bir inançtır
Yanık bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze mayıs gecesi.

Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.

Kurtar mendenen
Tutsak umudu
Bir sabah gibi
Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN...!

Bu şiir Elazığ cezaevinde tutuklu bir PKK Partizanınca Diyarbakır Direnişçilerinin ansısına yazılmıştır.

makta fazla zorluk çekmez. Bu kez önüne koyduğu hedef; geçmişte TKP üzerinde uyguladığı ve başıyaya ulaştığı oyunu, yani devrimci önderleri satın alarak Hareketi devrimci özünden boşaltma ve tasfiye etme oyununu oynamaktır. Bu plan gereğince cezaevlerindeki Parti önderlerinin ideolojilerinden ve direnişçilikten vazgeçirilerek düşmanın birer pioni, teslimiyet ve usaklı eğilimini geliştiren ajan durumuna getirilmeleri gerekmektedir. Eğer bu gerçekleştirilebilirse Devrimci Hareket yan yarıya imha edilmiş olacak ve daha sonraki adımlarla kesin imha gerçekleştirilecektir.

Bu amaç doğrultusunda, sömürgeci-faşistler cezaevlerindeki devrimcileri satın almak ve ideolojilerinden vazgeçirmeye için; vaatlerde bulunmaktan ağır işkencelere ve ölüm tehditlerine kadar çok çeşitli yöntemlere başvururlar. Tarihin hiçbir döneminde görülmemiş boyutlarda bir vahşet sergilerler. Bu uygulamalardan, geri bilinç düzeyindeki halktan insanlar, bazı sempatanlar ve bazı küçük-burjuva kaypak kadrolar etkilense de bir-iki hain dışında hiç bir Parti önderi teslim alınmayarak ideolojilerinden vazgeçirilemezler.

Bunun üzerine sömürgeci-faşistlerin Hareketin ve direnişin en önde gelen önderleri üzerinde özel bir çaba ile durduğu ve onları satın almaya çalıştığı bilinir. Baş hedef olarak alınan Mazlum DOĞAN yoldaş direnişin ve ideolojisinden vazgeçirmeye için aylarca çalışılır ve ihanet etmiş olan Şahin-Yıldırım ikilisi bu konuda özel çaba harcarlar. Ancak bu sefil hainlerin ihaneti ve Parti ideolojisinden vazgeçerek yeni bir "PKK" kurmaya önergelerine karşılık, Mazlum yoldaş asla taviz vermezken direnişin ve Parti çizgisini dayatır. O'nu teslim almayacaklarını anlayın hain çete, efendileri sömürgecilerle fetvayı verir: "Mazlum ortadan kaldırılmadı!" Ve, 21 Mart 1982 günü, satın alınmayan o soylu irade ve saptırılmayan o eşsiz beyin karşısındaki yenilgi en soysuz bir tarzda açığa vurularak, Mazlum yoldaş katledilir.

Amaç; cezaevi kitlesi üzerinde çok büyük etkisi olan, direnişin beyni konumundaki Mazlum yoldaş katletmekle kitlenin panik ve inançsızlığı yaratarak teslimiyet anlayışını yaygınlaştırmak ve diğer Parti önderlerini teslimiyete zorlamaktır. Bu noktadan itibaren bu hedefleri haline gelmiş olan; direnişin bayraktarlığını yapan M. Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde alçakça planlarını hayata geçirmeye çalışan sömürgeciler, akılamaz işkencelerin yanısıra pionları hain çete eliyle çeşitli satın alma yöntemlerine

de başvururlar. Bir mektubunda M. Hayri yoldaş bir konuda şunları söylüyor: "Cezaevinde büyük oyunlar oynanıyor, bizden ideolojimizden vazgeçmemiz isteniyor..." Sömürgecilerin dayattıkları şey çok açıktır: "Ya teslim olacaksınız, ya da imha edileceksiniz!"

Yoldaşlarımız, kendi şahıslarında imha edilmek istenen şeyin; Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemi; Partimizin devrimci ideolojisi ve direnişçi ruhu, kısacası halkımızın geleceği olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle de her ne pahasına olursa olsun bu ruhu, bu soylu gerçekleri yaşatmak için çalıştılar. Ancak gelinen noktada düşman, teslim alamadığı o baştan aşağıya direniş kesilmiş bedenleri fiziksel imhaya ortadan kaldırmak ve direnişçi bir kez daha başsız bırakmak kararındaydı. O halde, bu alçakça plan boşa çıkarılarak, direnme ruhu ve direnişin önderliği asla ortadan kaldırılamayacak bir şekilde ölümsüzleştirilmeliydi. Yoldaşlarımız, düşmanın, direnişçi yetenek için ortadan kaldırmayı planladığı değerli varlıklarını, canlarını, direnişçi bir daha yok edilmemek üzere ölümsüzleştirme için ortaya koydular ve Ölümler Orucuna yattılar. 14 Temmuz 1982 günü sömürgeci mahkemelerde M. Hayri DURMUŞ yoldaş bu tarihsel kararın şu sözlerle dile getiriyordu:

"Bizim siyasi savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarımız açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirtirler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarım, 'gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor' diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuz söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlıyorum, bunu burada açıklıyorum."

Mehmet Hayri yoldaşın bu açıklamasına diğer yoldaşlar da katılarak, başta Kemal PİR olmak üzere 40 yoldaş Ölümler Orucu'na ve diğerleri de Ölümler Orucu'na desteklemek amacıyla açlık grevine başladılar. Bu, sömürgecilerin hesaplarını alt-üst eden ve onlara ölümlük darbe indiren bir gelişmedir. Eylem sömürgeci safında büyük bir panik ve telaş yaratır. Daha bir gün öncesine kadar katletmek için planlar kurdukları önderlerimizi bu kez yaşatmak için planlar kurmaya başladılar. Bu amaçla aileleri harekete geçirip onları eylemlen vazgeçirmeye çalışmaktan, en yetkili ağzardan tavizler vermeye kadar çeşitli yöntemler geliştirir; hastalığı mahkum ederek bir gün bile doktora çıkarılmadık yoldaşlarımızı zorla yaşatmak için doktorlarını harekete geçirirler. Çünkü eylem, tüm insiyatif sömürgecilerin elinden devrimciler tarafından alınmamasını ifadesidir ve ölüme giden devrimciler değil, çürümüş sömürgeci düşündür. Çünkü, sömürgecilerin önderlerimizi sessiz-se-dasız eylemler planları boşa çıkarılmı, eylem dünya kamuoyuna duyurularak tüm dikkatleri Diyarbakır zindanlarına çevrilmiştir. Çünkü; sömürgecilerin, direnişçi bir daha boya vermeye uzanacak için ortadan kaldırmayı planladığı önderlerimizin bedenleri direnişin ölümsüz kılınması için bir bedel olarak ortaya konmuştur.

Yoldaşlarımız, düşmanın, eylemlerini kırmak ve onları yeniden fiziki yaşama kavuşturmak yolundaki tüm çabalarını boşa çıkardılar ve eylemlerini sonuna dek başıyla götürdüler. Onlar için, davaya yapılabilecek en büyük katkı ölümüne gereken noktada ölümü kucaklamayı bilmektir ve onlar bunun bilincinde olarak seve seve gittiler ölüme. 55 gün süren eylem sırasında Partimizin gözbeğleni, değerli önderimiz Mehmet Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR ile değerli militan Akif YILMAZ yoldaşlar şehit düşüldü. Onlar, sona erdikleri yaşamlarıyla bir daha asla sönmeyecek yeni bir yaşamı da yaratmış ve halkı-

mızın bilincinde silinmemek üzere yer etmiş oluyordular böylece... Ve son nefeslerinde; sömürgeci düzenin ölümlü ilan ediyor, halkımızın binlerce yıllık kölelik tarihine son verecek yeni ve onurlu bir tarihin sayfalarını açıyorlardı.

Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zafere ulaşan Ölümler Orucu eylemi, Mazlum yoldaşla gelişen cezaevi direnişinin doruk noktası oluyor ve tarihimize DİYARBAKIR DİRENIŞİ olarak geçecek olan bu yüce direniş, mücadelemizde bir dönemi kapatarak, yeni direnişlere ve yeni bir döneme gidecek yolu açıyor.

Direniş, PKK Önderliğindeki KUKM'nin Sürekliliğini Garantilemiştir!

Tüm dünya devrim deneylerinin ortaya koydukları bir gerçek vardır; devrimin yenilgi ya da geri çekilme dönemlerinin mücadelelerin kaderi üzerinde belirleyici bir rol oynadığı gerçeği. Onun içindir ki, bu tür dönemlerde, düşmanın tehditlerini en üst boyutlara ulaştığı, devrimci hareketler üzerinde çok tehlikeli oyunların oynandığı dönemlerdir. Bu tür dönemlerde artan yığınlık, pasifizm, mücadele kaçınılması eğilimleri de tehlikeyi daha da derinleştiren etkenler durumundadırlar.

Bu tür dönemlerde düşmanın yoğun baskı ve saldırılarına eşlik eden çok büyük bir tehlike vardır devrimci hareketler için; tasfiye edilme tehlikesi. Düşman fiziksel imhaya yanısıra devrimci hareketleri içten ele geçirmeye ve tasfiye etmeye çalışır. Geçmişte 1908-10 yılları arasında Bolşevik Partisinin karşı karşıya kaldığı, ancak kararlı bir mücadeleye boşa çıkardığı bu tehlike, daha sonra kemalist burjuvazi eliyle TKP üzerinde başlanılan egemen kılınması ve önderlerinin bir kısmı katledilen, diğerleri de burjuvazi tarafından satın alınan TKP, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirilmiştir.

Varlık koşulları PKK'nin imhasından geçen sömürgeci Türk burjuvazisi de 12 Eylül cuntası sonrasında, dizginlenmemiş baskı ve saldırılarına rağmen yokedemediği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, ancak PKK Hareketini tasfiye etmekle ortadan kaldırdığı için çok iyi bilmekteydi. Bunun için ise, elbette ki, her şeyden önce kendisini çok güçlü sandığı cezaevlerine yönelecek ve oyunlarını, irade ve inançlarından başka hiçbir şeyleri olmayan savunmasız savaş esirleri üzerinde oynayacaktır. Üstelik PKK Hareketinin Merkez Komite üyelerinin önemli bir kısmı ile çok sayıda değerli kadro cezaevlerindeydi ve eğer bunlar satın alınabilirse dışarda kalanları etkilemek, ya da imha etmek zor olmayacaktır. Bu amaçla, PKK kadro ve önderlerinin bulunduğu Diyarbakır askeri cezaevi, akılamaz işkence yöntemlerinin ve ajan faaliyetlerindeki odak noktası haline getirildi. Ancak, düşmanın amaçlarını çok iyi bilen PKK'li savaşı esirleri mücadelemize geleceğini kurtarmak, Partiyi tasfiye edilmekten korumak için görkemli direnişler sergilediler. İnsan akıllı alamayacağı bir direniş gücü ve azim ortaya koydular. Düşmanın planlarını bir bir sergileyerek defşire ettiler, onun insanlık düşmanı çürümüş karakterini gözler önüne serdiler. Diyarbakır zindanları, Kürdistan'ın yeni ve onur verici tarihinin şehitlerin kanlarıyla yazıldığı bir alan durumuna geldi.

Orada sahip çıkılan; tüm bir halkın yolu oluşturan ve kararlılık tarihine bir son verecek çağa ulaşma ve yeniden doğma çabasıdır. Kürdistan halkının bu çagdı durumunun en büyük nedenlerinden birinin yıllardır egemen kılınmış olan ihanetçi ve teslimiyetçi ruh olduğu ve ulusal kurtuluşun yolunun bu ruhun öldürülerek yepeni bir ruhun; direniş ruhunun egemen kılınmasından geçtiği bir gerçektir. Bu nedenle ki, daha ilk adımlar atılırken, direnişçi bir ruhun yaratılması ve halkın ayağa kaldırılması için onlarca devrimcinin kutsal kanı dökmüştü, teslimiyetin her türlü izi yokedilmeye çalışılmıştır. Düşmanın cezaevlerinde dayattığı ise, o lanetli tes-

limiyet ruhunun yeniden hortlatılması ve halkımızın yeniden karanlık tarihinin pençeleri arasına alınmasıdır. Eğer bu gerçekleşse ve Parti önderleri direnişçi çizgiden vazgeçirilerek teslim alınıyorsa, kaybedilen yalnızca bir mevzi değil, bütün bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve bir halkın geleceği olacaktır. Önderleri satın almış tüm cezaevi kitlesi teslim alınarak ajanlaştırılacak ve teslimiyet cezaevi duvarlarından taşarak Kürdistan halkının yüreğinde yeni yeni filizlenen ulusal kurtuluşu inancı da yok ederek, o halkı bir daha ayağa kalkmamak üzere inançsızlığın girdabında boğacaktır. Ve sayısı yüzlere varan şehitlerle yaratılan o inanç, binlerin kayıp pahasına da olsa yeniden kolay kolay yaratılmayacaktır. Böylece, tarih sahnesinden silinen halklar kategorisine Kürdistan halkının da katılması kaçınılmaz bir son olacaktır.

İçerideki ihanet sebekesinin tasfiye çabalarının dışardaki kolu Semir haininin faaliyetleri açığa kavuşturulduğunda PKK Hareketi üzerinde oynanan oyunların korkunç boyutları çok daha iyi açığa çıkmış ve Diyarbakır zindanlarındaki yoldaşlarımızın direnişlerinin tarihsel karakteri ve yüceliği daha çok netleşmiştir. Diyarbakır Direnişi yalnızca cezaevindeki oyunların bozma kalmaması, bunun dışardaki uzantıların faaliyetlerini de etkisizleştirmeye belirleyici rol oynamıştır. Eğer tasfiye planı içeride direniş boşu çıkarılmayı başayana ulaşsaydı, dışarda Semir haininin alçakça çabaları da başan için daha olumlu koşullara kavuşacak ve PKK'nin imhası gerçekleştirilecekti. Bu hainin, teslimiyetçilere sahip çıkılması dayatması ve böylece teslimiyet ile direniş arasındaki kesin ayrımı gözelemeye çalışması, giderek direnişçi açığa salınması bu nedenle tesadüfi değil, direnişin kendi sonlarını belirlemesinden ve planlarını boşa çıkarılmasındandır.

Sonuç olarak; Ölümlü Oruculuyla zirveye ulaşan Diyarbakır Direnişi, Türk sömürgecilerinin, PKK Hareketini tasfiye ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezme planlarını boşa çıkararak, PKK Hareketinin ve KUKM'nin sürekliliğini ve zaferini garantilemiştir. Aynı zamanda bu direniş, halkımızın biricik önderi ve zaferi getirecek tek gücün PKK olduğunu da açıkça kanıtlamıştır.

Direnış, Reformizm-Teslimiyetçilik ve Sosyal-Sövenizmi Mahkum Etmıştır

Diyarbakır zindanlarındaki direniş yalnızca sömürgeçlere ve mücaadeleye ihanet etmiş hainlere karşı değil; aynı zamanda "devrimcilik" maskesi altında aynı amaçlar doğrultusunda çalışan; direnişçi saldıracı teslimiyetçi dayatan ve bu konularıyla da sömürgeçlerin devrimciler üzerindeki baskılarını daha da kolaylaştıran, onları mücaadelede yalnız bırakan küçük-burjuva reformist ve teslimiyetçilerine karşı da yükseltilmiştir. Geçmişten bu yana, direnmenin yaşamak olduğunu, Kürdistan'da devrimi geliştirmenin direnmenin geçtiğini bir türlü anlamak istemeyen ve bu yoldaki adımlara da sürekli "maceracılık, terörizm" diyerek saldıran küçük-burjuva reformistleri aynı tutumlarını cezaevlerinde de sürdürmüş ve teslimiyetçi bir yaşam biçimi olarak kabul etmişlerdir. Onların cezaevlerindeki konular hakkında Mazlum ve M.Hayri yoldaşlar sunları belirtiyorlar:

"Özellikle DDKD idarenin tam göze koşuşu, Özgürlük Yolu' idaresinin her dediğini aynen yaparak işi laçkalştırıyor. Böylece yürüyüş yapmak, anı okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor" diyor (Mazlum Doğan'ın mektubundan)

"... En kritik dönemlerde bile düşmanla birleşip bize saldırı, düşman her halükarda birleşebilecek güçlerle boşboşuna birlik yapacağı diye uğraşmamalıyız. Bu güçler (örneğin DDKD, KUK, ÖY) en ağır koşullarda bile teşhir edilmediler. Bunların şu andaki durumlarını kesin bilmiyoruz. Ama hapishanede idare ile birleşip eylemlerimizi sabote etmek için her çareye başvuruyorlar. Tüm faşist uygulamalara uyuyorlar, faşist marşlar okuyorlar. Özgürlük Yolu'nun ve DDKD'nin merkez unsurları da buradadır ve tüm ısrarlılarına rağmen bu yola başvurdular. Dışarda da bu akımların cuntanın işini zorlaştırmayacaklarını, tüm kural ve kanunlara harfiyen uyacaklarını tahmin

ediyoruz. O halde, bu hain güçler bugün dahi teşhir edilmelidir..." (M. Hayri Durmuş, 3 Şubat 1981 tarihli mektubu)

Ulusal kurtuluşçu hareketin henüz ortaya çıkmadığı, kendine yabancılaşmanın sürüp gittiği durgun dönemde varlık gösteren ve bu olumsuz yapının sürüp-gitmesine hizmet eden Kürt küçük-burjuva reformizmi, Kürdistan zemininde her türlü olumsuzluğa ve durgunluğa karşı mücadele temeline ortaya çıkan ve bir alt-üst oluşa yol açan ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişme sürecinde varlık koşullarını yitirmeye başladı. Bu nedenle ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini durdurma çabalarıyla sömürgeçliğin bir soldan uzantısı durumuna geldi. Ancak tüm çabalara rağmen durdurulamayan mücaade-

Akıf YILMAZ

nin ortamı daha da kızıştırması ve nihayet faşist cuntanın iktidara gelmesiyle bu anlayışların maskeleri bütünüyle düşerek Kürdistan zemininde yaşayamaz hale geldiler. Kürdistan gibi, yaşamın yolunun direnmeden geçtiği bir zeminde teslimiyetçi politikaların varlığını sürdürmeye olanaksızdır. Nitekim, devrim ile karşı-devrim arasındaki mücaadelelerin belirleyici bir karakter kazandığı cunta sonrası dönemde, mücaadelelerin kuzun yaşandığı cezaevi ortamında tamamen düşmana teslim olan bu güçler gelişen direnişçi ölümlü darbe yiyerek dışarda da yaşayamaz hale geldiler ve soluğu emperyalizmin sosyal-demokrat kanadının kucağına aldılar.

Geçmişte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini "İpleri MIT'in elinde, karanlık bir güç" olarak niteleyen, Kemal Pir gibi yiğit enternasyonalist önderlerimizi ise, "ajan-provokatör" olmakla suçlayan küçük-burjuvazinin bu sosyal temsilcilerinin gerçek yüzleri ve kimin devrimden yana olduğu, kimin olmadığı zindanlarda yaşanan katı gerçeklerle bir daha asla karartılmayacak bir açıklıkla gözler önüne serildi. Diyarbakır Direnişi, direnişçi ile teslimiyet arasına kesin bir çizgi çekerek, safları iyice belirginleştirdi. Kimden gelirse gelsin ve ne biçime bürünürse bürünsün her türlü reformizm ile teslimiyetçiliğe ölümlü darbe indirerek bunların yaşam yollarını kesinlikle tıkaadı. Ve yine, Kürdistan zemininde devrimcilik ve halktan yana olmanın kesin ölçülerini ortaya koyarak direnişçi dayanılacak tek silah haline getirdi.

Diyarbakır Direnişi; geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücaadelesine sosyal-söven bir anlayış temelinde şüpheyle bakan ve onunla sağlıklı ilişkiler geliştirmeyen Türkiye devrimci-demokrat güçlerinin bu anlayışlarından sınırlanmaları için de bir çağrı olmuş, Kürdistan ve Türkiye devrimcileri arasında kopmaz bağı gözler önüne sermiştir. Diyarbakır zindanlarında yükselen direniş, etkilerini yalnızca Kürdistan'ın diğer cezaevlerine duyurmakla kalmamış, Türkiye cezaevlerindeki devrimcilere de ulaşarak orada da eyleme dönüşmüş ve iki ülke devrimcileri arasında bir köprü kurmuştur. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki devrimciler dayanışma eylemlerine birbirlerine güç vermiş ve onlar arasında kulan bu bağ dışardaki devrimci hareketler arasında oluşturulacak direniş temin edilebilir için uyulması gereken kesin bir çağrı olmuştur. Bu çağrının gereği mütalaka yerine getirilmemiş, direnişçilerin sesine kulak verilmez zorundadır. Hiçbir küçük-burjuva çıkarıcı mantık, hiçbir mücaadele kaçkını eğiliminin bu yüce ruhu karartmasına izin verilmemelidir.

Diyarbakır Direnişinin onurlu yitmarlarından, Türkiye halkının yiğit evladı Kemal Pir, cezaevlerinde doğru ulaştırdığı görkemli enternasyo-

nalist mücadelesiyse proleter devrimciliğin Kürdistan sorunundaki tavrının ne olması gerektiğini göstermiştir. O, eylemiyle tüm Türkiye devrimcileri ve halkına soylu bir mesaj letmiş; sosyal-sövenizmin aşılmasında içinde yürünecek bir önder olmuştur. Sömürgeci mahkemelerde yaptığı tarihsel savunmasında Kemal Pir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücaadelesi saf-larında yerleşik nedenlerini ve Türkiye devrimcileri ve halkının bu konudaki bakış açısını ne olması gerektiğini şöyle dile getiriyordu:

"...Kaldı ki, Türkler de Kürtleri ezmiyor, yani Kürdistan'a egemen olan güç Türk burjuvazisidir, Türk halkı değil. Türk halkının ve Türk emekçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur Kürdistan'dan. Sömürgece statüsünde tutulmasından hiçbir çıkarımız yok, bir yoksulların hiçbir çıkarı yoktur. Hatta zararımız var, çünkü Kürdistan insanının emeği ve yeraltı servetleri Türkiye'ye geldiği zaman bizim sınıf düşmanlarımız çok güçleniyor... Durum budur. Onun için de... Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi arasında bağ var. Ben bu bağda da inandığım için, bu iki halkın kardeşliğine de inandığım için, ama hakim sınıflarız, ikisinin de hakim sınıfları edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmesi de mümkün özgürlük şartlarında..."

Kemal PİR yoldaşın tohumlarını attığı bu yüce enternasyonalist anlayış yankısını mutlaka bulmalık. Türkiye devrimci hareketleri Kürdistan sorunundaki proleter-dış anlayışları terkederek onurlu devrimci anlayışı egemen kılmalıdır. Kemal PİR yoldaşın şahsında somutlaşan Diyarbakır direnişçilerinin Türkiye devrimcilerine ve halkına illettikleri faşist diktatörlüğe karşı devrimci direniş çağrısının gerekleri yerine getirilmelidir.

Diyarbakır direnişçileri halklarımızın mücaadele yolunu aydınlatan sürekli bir direniş meşalesinin alevleri oldular. O günden bugüne cezaevlerinde mücaadele durmadı, direniş halklarına hergün bir yenisi eklendi. Ölümlü Orucunun birinci yıldönümünde Diyarbakır cezaevinde PKK'lı savaş esirlerinin gerçekleştirildiği ikinci Ölümlü Orucu, şehitlerin adına bağlılık ve onları manevi önderliklerinin en anlamlı ifadesi oldu. Bugün de direniş zincirine yeni halkalar eklenmekte-

Kemal Pir yoldaş 1979'da gittiği Filistin eğitim kamplarındayken...

dir. Sağmacılar ve Metris cezaevlerinde Türkiye halkının en yiğit evlatları devrimciler, faşist cuntaya karşı soylu bir başkaldırıyla giriştikleri Ölümlü Orucu'nda beş devrim şehidi vermişlerdir. Onların direnişçi seslerine Elazığ cezaevinde açık grevine başlamak bulunan PKK'lı savaş esirlerinin direniş sesleri eşlik etmektedir. Cezaevlerinde yükselen bu direnişlere Kürdistan halkının yiğit önderi PKK üstitinin doruklarında yükselttiği mücaadelesiyse eylem selamları yollamaklardır. Ya Türkiye devrimci hareketleri ne zamana kadar böyle suskun kalacaklardır? Ne zaman cezaevlerinde yoldaşlarımızın yükselttikleri mücaadele bayrağını kavrayacak ve yükselteceklerdir? Ne zaman şehitlerinin ve Türkiye halkının çektiği acıların hesabını soracak ve köhnemiş faşist düşmanı alaşağı etmek için ayağa kalkacaklardır? Evet, Türkiye devrimci hareketleri tarihsel rollerini mutlaka oynamak; şehitleri ruhlarının ve Partimizin mücaadele çağrısına ses vermek göreviyle karşı-

laşmalıdır.

Direnış, TC'nin Siyasal Yenilgisini ve Ölümünü Getirmiştir

Sömürgeci Türk devleti geçmişten bu yana Kürdistan'da çok sinsi bir politika hayata geçirmiş, Kürtük ve Kürdistan gerçeklerini sürekli inkar ederek sömürgeci karakterini gizlemeye çalışmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ise siyasi özü olmayan bir "çete hareketi" olarak lanse etmeye çalışmıştır. Ancak 12 Eylül faşist darbesi sonrası özellikle de cezaevlerinde yaşanan gerçekler tüm bu anlayışları yerle bir ederek faşist Türk devletinin sömürgeci karakterini tüm halk kitlelerini ve dünya kamuoyunun gözleri önüne sermiştir. 12 Eylül sonrası daha da belirgin olarak kendisini ortaya koyan gerçek; faşist bir diktatörlüğe karşı bir halkın varlık mücadelesi, dizginlenmemiş sömürgeci zora karşı devrimci zor; teslimiyet ve ihanete karşı direniş; ulusal inkarcılığa karşı ulusal gerçekliğe sahip çıkış geçmiştir. Bu dönemde, her ne pahasına olursa olsun vok etmek kararında olduğu KUKM'ne karşı, Türk devleti yüzündeki her türlü maskeyi bir yana iterek, halkımız ve zindanlardaki devrimciler üzerinde katkısız bir sömürgeci zor uygulamış ve her geçen gün yükselen devrimci direniş sömürgeci faşist diktatörlüğü kendi gerçek karakteriyle ortaya çıkarmaya zorlamıştır. 12 Eylül sonrası yaşanan bu gelişmeler Kürdistan halkı düşmanını çok daha iyi tanımış ve mücaadele her zamankinden daha çok ulusal kurtuluşçu bir karaktere bürünmeye başlamıştır.

Kendilerini "yarılamak" üzere açılan sömürgeci mahkemeleri sömürgeci düzenin yargılandığı alanlar haline getiren PKK'lı savaş esirleri siyasi savunmalarında sömürgeci Türk devletinin tüm uygulamalarını teşhir ederek onun gerçek karakterini ortaya koymuş ve ideolojilerine sahip çıkarak; PKK Hareketinin bir ulusal kurtuluş hareketi, mücaadelemizin ise halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin doğuşunu göstermişlerdir. Mücaadelemizin halklığını ve zaferi inançlarını sömürgeci cellatların suratlarına her fırsatta haykırmış ve bu gerçeği yöle

mürgeci devletle, halkımız adına tek söz sahibi güç olarak PKK arasındaki siyasal savaşımdan Partimizin zaferine çıktığı ve artık tarihe bir gerçeklik olarak geçtiği alanlar olma özelliğini kazanmıştır. Yoldaşlarımızın karşısına böylelikle tarihsel bir yenilgiye uğrayan Türk devleti, geçmiş isyanlar döneminde olduğu gibi davaları istediği tarzda sonuçlandırma istediği kararları alamamış ve uzun süre mahkemeleri sürünmede bırakmıştır. Bu, sömürgeçlerin Parti gerçekliğini yokedelediğinin en bütüklü kanıtı olmuş ve daha sonra en yetkili sömürgeci ağzından bu gerçek itiraf edilmiştir.

Evet, Diyarbakır Direnişinin başlattığı yeni süreçte halkımızın mücaadelesi gerçek karakterine kavuşarak temel düşmanla karşı karşıya gelimiş ve siyasal alandaki bu ilk hesaplaşma, halkımızın zaferiyse sonuçlanmıştır. Şimdi sıra örgütsel ve askeri alanlardaki hesaplaşmaya gelmiştir ve bu alanlarda da zaferi giden yolda ilk sağlam adımlar atılmaya başlanmıştır. Bu alanlarda da yenilgiye uğratabilecek sömürgeci düzenin tarihin derinliklerine gömülmesi kaçınılmaz olacaktır.

Direnış, Ulusal Kurtuluş Mücaadelemizin Dünya Kamuoyuna Kabul Ettirilmesinde Belirleyici Rol Oynamıştır!

Çok iyi bilinmektedir ki, Kürdistan gerçekliği geçmişte kendi halkımıza unutturulmuş gibi, dünya kamuoyu nezdinde de unutturulmuş ve tanınmayan bir gerçeklikti. Kendi gerçekliğini tanımayan bir halkın başka halklara tanınması da elbetteki fazla mümkün değildi. Üstelik buna bir de sömürgeçler ve emperyalistlerin bu konudaki gerçekleri örtbas etme çabaları da eklense sonuç kaçınılmaz olarak böyle olacaktı.

Cunta öncesi dönemde yaşanan gelişmelerde halkımıza kendi gerçekliği bir ölçüde tanıtılmış olmasına rağmen, mücaadele Ortadoğu'nun sınırlı kesimleri dışındaki dış alanlarda kendisini henüz tanıtabilmiş değildi. Üstelik bu konuda Kürt küçük-burjuva reformistleri ile sosyal-sövenler son derece olumsuz propagandalar yaparak Kürdistan gerçekliğini ve ulusal kurtuluş mücadelesini karartmaktaydılar. Kürdistan'daki gelişmelerden az çok haberdar olan belirli örgütler sınırlı kesimlere, PKK, "devrimcileri öldüren, ağaların güdümünde karanlık bir güç" olarak tanımlamakta ve gelecekte geliştirilecek ilişkilerin önu daha o zamandan kesilmeye çalışılmaktaydı.

Sömürgeci-faşist cunta da iktidara geldikten sonra, bilinen tavrını sergileyerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücaadelesini "bölcüculik hareketi" olarak tanımlayıp onun özünu dünya kamuoyundan gizlemeye ve Kürdistan davasına sahip çıktıklarından dolayı tutukladığı devrimcileri de "suç işlemiş teröristler" olarak göstermeye çalışmıştır. Böylelikle de Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerçeğini gizlemeye başlamış, başlangıçta bir ölçüde amaçları da olmuştur.

Ancak "Diyarbakır PKK davası" olarak adlandırılan davanın başlamasıyla birlikte dünya kamuoyunun dikkatleri Kürdistan'a kaymaya, faşist cuntanın ve sosyal-sövenler ile küçük-burjuva reformistlerinin maskeleri düşmeye başladı. Savaş esirlerinin duruşma salonuna "aşlan kafesleri" içerisinde getirilmesi, alınan olağanüstü önlemler ve insanlık dışı yargılama yöntemleri sömürgeçlerin Kürdistan sorunu karşısındaki hassasiyetleri ve uygulamalarının iç yüzünü açığa vurdu. Devrimcilerin yaptıkları siyasi savunmaları ve ardarda geliştirdikleri direnişlerle dünya kamuoyunun dikkatleri Diyarbakır'daki gelişmeler üzerinde her geçen gün daha da yoğunlandı. Diyarbakır Zindanlarındaki vahşet ve PKK'lı savaş esirlerinin direniş basın organlarında sürekli yer alan ve uluslararası kuruluşlara harekete geçiren güncel bir sorun haline aldı. Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY yoldaşların katledilişi ve ardından gelen Ölümlü Orucu eyleminde M. Hayri, Kemal ve Akif

Devamı 17. Sayfada

DİRENİŞİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALI VE GEREKEN KARŞILIĞI VERİLMELİDİR!

Türkiye ve Kürdistan halkları İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde, 11 Nisan günü başlayıp 10 hafta süren ahlak grevi ve ölüm orucunda 5 değerli evladını şehit verdi. Dev-Sol ve TİBK üyesi olan bu beş şehidin anlamları, teslimiyet ve ihanete karşı devrimci direnişçiliğin yılmaz savaşçıları olarak belleğimizde daima canlı kalacaktır.

Metris ve Sağmalcılar cezaevinde 10 hafta süren, beş devrimcinin şehit düşmesi ve onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırılmasıyla "sonuçlanan" son direnişin anlamı, ne 10 haftalık bir zaman ve ne de sadece zindanların kanlı duvarlarıyla sınırlıdır. Bu direnişten çıkarılması gereken önemli sonuçlar vardır. Bu sonuçlara, en başta, Türkiye sol güçler tarafından ulaşılmalıdır. Zindanların acımasız savaş alanından dışarıya ulaşan bu sese, en kesin ve tavizsiz bir biçimde devrimci karşılığı verilmelidir.

Son ahlak grevi, Türkiye faşist cuntasının, "demokrasi" safsatalarını Avrupa Parlamentosu, Sosyal-Demokrat çevreleri vb.lerine de "kabul ettirdiği"; oluşturduğu "sol" muhalefeti "demokrasi"sinin bir kanıtı olarak göstermek istediği; halkın kabaran kin ve öfkesini sahte kanallara akıtmaya çalıştığı; 12 Eylül'den itibaren en üstten en alta kadar kurumlaştırma çabasında olduğu faşist rejimi, iç ve dış dayanaklarıyla tümden oturtma uğraşını verdiği; ve fakat tüm bunları bir gerçek haline getirmek için, devrimci-direnişçiliği bütünüyle tasfiye ederek, sol'u tümden teslim almak, rejime yönelen en küçük bir muhalefeti bile ezme zorunda ve amacında olduğu bir süreçte yaşamıştır. Bu süreç, aynı zamanda, Türk faşist cuntası ve emperyalist güçlerin ortak plan ve güçleriyle özellikle ezme istedikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, bu kanlı amaçları boşa çıkararak, Kürdistan'ın genelinde halk kitlelerine nüfuz eden bir gelişmeyi yaşadığı, öndersiz ve örgütsüz olmasına rağmen Türkiye işçi sınıfının sesini yükseltmeye çalıştığı, tüm toplum kesitlerinin yaşamı katlanılmaz bularak muhalefetlerini artırdıkları bir dönemdir. Açıkça belirtmek gerekirse, özellikle Türkiye devrimci hareketi açısından kader belirleyici bir dönemdir. Türk sömürgeci burjuvazisi, büyük katliamlar, en vahşi işkenceler ve en alçakça komplolara rağmen, teslim alıp-ezemediği KUKM'nin bastırılmak için de, Türkiye cephesindeki muhalefet odaklarından kaynaklanacak sorunlarını halletmeyi gerekli görmektir. Teslim alınmış bir Türkiye cephesi (sahası), cuntanın Kürdistan'da hareket olanaklarını artırmamış önemli bir koşuldur. Bu nedenle, KUKM'nin ilk, ama güçlü adımlarını attığı bu süreçte, kendisinin asıl hedefe yönelme gücünü zayıflatacak tüm engelleri kaldırmak istemektedir. Türk faşist burjuvazisinin kaderinin düğümlendiği noktayı oluşturan bu husus, Türkiye zeminindeki birçok gelişmenin de temeli durumundadır. Bu gerçeği görmeksizin, gelişmelerde doğru yorum kazandırmak mümkün olmayacaktır.

Türk burjuvazisinin tarihi, kendi iktidarını yaşatmak için, sol'dan gelen muhalefeti ezmede ve yolundan sapırmada hiç de küçümsenmeyecek "başarı" örnekleriyle doludur. Türkiye devrimi açısından son derece acı ve tahripkar olan bu gerçekler, Türk burjuvazisinin günümüze ulaşan varlığını da nedenidir. Çok zayıf ve çok güdük kalan, kendi sınıf temellerine oturmayan sosyalist hareket, Türk burjuvazisinin manevraları ve şiddeti karşısında her defasında biraz daha budanmış, gücün düşmüş ve sınıf mücadelesi adına insanı yeis ve öfkeye boğan bir konuma düşmekten kurtulamamıştır. Türkiye'de sosyalist hareketin bu karakteri ve zayıflığı, Kürdistan üzerinde de doğrudan etkisini göstermiş; Türk burjuvazisi iktidarının mezarı olacak bir Kürdistan, ona ekonomik ve siyasal olarak kan

veren bir alan durumuna gelmiştir. Bu durum, PKK Hareketinin doğuşuna kadar böyledir.

PKK'nin doğuşu, aynı devlet sınırları içinde tutulan bu iki ülkenin o güne değin taşıdığı rolü değiştirmiştir. Türk burjuvazisinin hakimiyetinin temellerine bu alandan -Kürdistan- dinamit konulmuş; Türk burjuvazisinin gelişmesi ve varlığı için gerekli kaynakları sunan bu alan, ona ecel तरी döktürmeye başlamıştır. Bununun bedelini pahalya ödettiğini söylemiştir Türk burjuvazisi; ve ger-

çekten de tarihin tanık olduğu en vahşi saldırılardan, en sinsi komplolara kadar her yöntemi uygulamaya geçirecek bu konudaki kararlılığını ortaya koymuştur. Yaşlı-çocuk demeden acımasızca halka saldırmaktan, devrimci önderleri katletmeye kadar, kanlı torbasında işkence, vahşet ve dalevereye dair ne varsa çarpık uygulamaktan geri durmamıştır. Yarayı deşip, acıyı yeniden hissettirecek halkı bu gelişmelerden alıkoymaya çalışmıştır. Ancak, bu kanlı planlarının temelini ise, kendisinin zırhını delme "çüretini" gösteren örgüt ve bu örgüt mensuplarını, kendi amaçlarına, ideoloji ve politikalarına ihanet ettirecek, faşizmin savunucusu azgın birer hain haline getirmek amacını koymuştur. Bu amaçla, aralıksız devam eden sistemli bir işkenceyi geliştirmiş, iradi ve bedeni baskı uygulamaları, onları herşeyden önce düşüncede teslim almaya çalışmıştır. Bu işkenceler sürüklüdür. Ve tek bir amaca yöneliktir. Açık ki o da, belirtildiği gibi, devrimcilerin kendi davalarını, ideoloji ve politikalarına ihanet ederek, kemalist ideoloji ve politikaya yeniden dönüş yapmaları, örgüt varlıklarını bu temelde tasfiye ederek, faşizmin çarklarına teslim olmaları sağlamaktır. Bu noktada, devrimcilerin cezaevinin vahşet ortamında ortaya koydukları direnişin de en temel amacı, ihanet ettirilmek istendikleri ideoloji ve politikalarını sonuna kadar savunmak, ölüm pahasına da olsa ondan vazgeçemeyeceklerini ortaya koymaktır. Cezaevinin günlük uygulamalarına, işkenceye, zorla marş okutturulmaya, tek tip elbiseye vb. karşı duruş, hep bu amaca yöneliktir. Nasıl ki, faşist cunta, onları düşünce planında teslim almak için, günlük uygulamalara boyun eğdirmeye her birer adım olarak görüyorsa; devrimciler açısından ideolojik-politik kararlılığın-direnişin güçlendirilmesi ve devamı da, günlük uygulamalara kesinlikle boyun eğmemekten geçmektedir. Diyarbakır cezaevinde direnişleriyle, Türk burjuvazisini kendi ininde yenilgiye uğratan PKK'li devrimcilerin, bu amaçlı uygulamalara ve karşısındaki tavra ilişkin ortaya koydukları gerçekler hayli öğreticidir. M. Hayri Durmuş, cezaevinden gönderdiği bir mektupta, idarenin tutukluları teslim almak için günlük ve saatlik işkenceler uyguladığını, marş okumaya zorladığını, en temel ihtiyaçlarını keserek onları pısmanlığa sürüklemek istediğini belirtmekte ve ÖY, DDKD gibi bir takım örgütlerin ise bunlara uymaktan devrimcilik adına hiçbir utancı duymadıkları

gibi, "idareyi laçkalaştırıyoruz" biçiminde bir gülünç iddiaya da sarıldıklarını ifade etmektedir. Sözde işkencenin dozajının artışı önlemek için idareyi ve uygulamalarını "laçkalaştırma" yolunu seçen bunların, cezaevinde faşizmin bir aleti haline geldikleri, kendi yaşamlarını sağlamak için PKK direnişçiliğinin kırılışını zorunlu gördükleri, nasıl bir ihanet örneği sergiledikleri bilinmektedir. Yine, Şahin-Yıldırım hain takımının da, bir kez düşünce planında ihanete sürükledikten sonra, faşizmin azgın birer mağası, komü-

nizm ve halk düşmanı kesildikleri, örgüte ve en başta da bu örgütün cezaevindeki direnen varlıklarına gözü dönmüşcesine saldırarak, onların katledilmesi ve örgütün dağıtılması kendi iğrenç yaşamlarının bir koşulu olarak gördüklerini bilmekteyiz.

PKK-MK üyeleri Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş başta olmak üzere, cezaevindeki PKK'li devrimci ve yurtseverler, dört yıl boyunca bu gerçeği defalarca vurgulamış, direnişlerinin günlük uygulamalara tavırla sınırlı olmadığını, ideolojilerinden vazgeçirilmek istendiklerini, oysa kendilerinin ne pahasına olursa olsun bunda ısrarlı olduklarını açıkla grevleri, ölüm oruçları vd. eylem biçimleriyle cezaevi ve mahkemelerden kamuoyuna duyurmuşlardır. M. Hayri, son olarak çıktığı 14 Temmuz günü mahkemede, duruşmayı protesto etmiş, PKK'nin ideoloji ve politikasına bağlı olduğunu haykırarak, geliştirilmek istenen ihanete karşı elindeki tek silahı olan bedenini direniş siper edeceğini söyleyip, ölüm orucuna başlamıştır. Diğer tutuklular da aynı görüşleri paylaşarak onun ardından yürümüşlerdir. Elbette onlar, üzerlerinde her saat uygulanan vahşi işkence yöntemlerini insanlık dışı olarak ilan etmiş, tutuklular üzerindeki işkencenin durdurulmasını, siyasi savunma hakkının verilmesini vb.lerini eylemlerinin gerekçeleri arasına almışlardır. Fakat asıl sorunun, ideolojide ve politikada teslimiyet ve ihanetin geliştirilmesi çabalarının boşa çıkarılması olduğu hiçbir zaman unutulmamış, işkencenin dozajı her gün biraz daha artmasına ve katliamlara rağmen en ufak bir geri adım dahi atılmamıştır. Daha iyi bir yaşamı kendilerine erek edenler ise, bir kaşık çorbaya, televizyona, yatak çarşafına ruhlarını satmışlardır. PKK'nin direniş önder ve militanları "parça parça da olsa direneceğiz" diye haykırarak, bu uğurda uğratılacakları hertürlü cezayı şeref olarak kabul etmişlerdir. İdeoloji ve politikaya böylesine kararlı bir savunusu ve bağlı kalışları ki, yaşamlarını yitirmiş olmalarına rağmen, davanın geleceğini garantilemiş, Türk sömürgeciliğinin ise yenilgisini ilan etmişlerdir. Direnişleri, hertürlü ihanete karşı, halkımızın PKK şahısındaki bağımsızlık umutlarını canlı tutmuş, mücadelesinin daha güçlü gelişmesinde temel oluşturmuştur. Türk sömürgecilerinin dayattığı sistemli işkence uygulamalarına karşı, tavizsiz bir direniş, en küçük bir yaşam kayışına düşmeksizin yükseltilmiştir. Nitekim, bu direniş Şahin-Yıldırım ikilisi arında bir

ihanet çetesinin de oluşturulmuş olmasına, işkencenin sistemli bir biçimde artırılmasına rağmen, direnişin kesintisiz olarak devamını sağlamıştır. Kendi ruhlarını satarak, davaya ihanet ederek yaşamaktansa, direnerek şerefli bir ölümü seçmek tek seçenek kabul edilmiştir. Ve bu direniş, cezaevi içiyle sınırlı kalmayıp tüm bir Kürdistan'ı sarmış, en başta dışardaki yoldaşları olmak üzere tüm bir halk tarafından altında toplanılması gereken bir bayrak olarak kabul edilmiştir. PKK, onların direnişini, devrimci görevlere sarılmada, başarmada ve düşmanı mutlaka yenilgiye uğratmada bir emir olarak görmüş, bu direnişe bağlı kalımsızın bir gün bile yaşanamayacağını ve bu bağlılığın da direnişin maddi bir güce, bir halk savaşına dönüştürmek olduğunu açıkça belirtmiştir. Bu direnişlere anlamının ancak böyle verileceğini, dışarıda sadece birkaç bildiri, slogan vb.leriyle direnişe sahip çıkılmayacağını ısrarla vurgulamıştır. Açık ki, direnişe bağlılık onun kararlı bir takipçisi olmuştur. Direniş şehitlerinin yöndedikleri hedefe ısrarla yönelmek, bu konuda tavizsiz olmak, onların göremedikleri, ama gerçekleşmesi için en filiz çağında hayatlarını vermekten çekinmedikleri amaca ulaşmak için gerekli her türlü çalışmayı, büyük zorluklar pahasına da olsa göstermektir. Bu yapılmadığı takdirde, en lanetli ve utanılası durumlara düşmekten kurtulamaz. Ama bunun bu kadarla da sınırlı olmadığı, direnişe sadık kalmamamın, görevleri başarıyla yerine getirememenin halkın topyekün katledilmesi demek olduğu bilinmektedir. Bu nedenle ki, "Direnmek Yaşamaktır" şiarı atılmıştır.

Hemen belirtelim ki; PKK, bu slogana gerçek anlamını vermemiş, direniş şehitlerinin ısrarlı bir takipçisi olmamış olsa idi, bugün sömürgeciliğe ve faşizme karşı bir mücadeleden de bahsedilemezdi. Üzerinde çokça duruldu. Tarihte sayısız direnme örneklerinin inançlı ve kararlı takipçilerinin olmaması nedeniyle maddi bir güce dönüştürülemez, nasıl sadece bir acı anı olarak kaldıkları gösterildi. Ve PKK, bu gerçekten hareketle kendisinin varlık nedeni olan direniş olgusunu, sadece öünde saygıyla eğilimesi gereken bir olgu olarak ele alınmasının en tehlikeli yönünü olduğunu, direnişin amaçları ve büyüklüğüne uygun mücadelenin geliştirilmesi zorunluluğunu dayattı. Bunu, herşeyden önce kendisine dayattı, kadrolarına dayattı. Bu konuda en küçük bir ikircikliğe, samimiyetsizliğe kesinlikle müsaade etmedi. Atılan sloganların, bir kez atıldıktan sonra hayati bulmasını, hayat verilmemesinin vazgeçilmez olduğunu belleklere kazdı. Bunu pratiğiyle kanıtladı. Bu direnişlere dayanarak, onlardan güç alarak, en elverişsiz koşullarda ve korkunç zorluklara rağmen direnişini geliştirmeye çalıştı; ama bunun için de herşeyden önce zayıflıklarını, yetersizliklerini karşı bir savaş verdi. Kadrolarını, direnişin amansız bir takipçisi olarak eğitti, bu ruhuyla biçimlendirdi. Halk kitlelerine o ruhu taşıdı. Hiçbir şeyin bu amaçtan daha yüce olmadığını, bu kutsal amacın önüne hiçbir basit tutkun ve kaygının geçirilemeyeceği düşüncesini direnişe bağlılığın temel kuralı olarak benimsedi. Ve işte PKK'yi sürekli büyüyen, etrafında halk kitlelerini halkalandıran, PKK militanlarını ve sempatanlarını büyük bir birlik ruhuyla herkesi şaşkına çeviren bir güce ulaştıran gerçek budur. PKK militanları daima direniş şehitlerinin emir ve komutası altındadırlar. PKK'nin otoritesi bunun için sarsılmazdır. İradesi bunun için güçlüdür. Uygulamada bunun için tavizsizdir. Bu nedenle PKK'de hiç kimse, kendi basit tutkularını yaşatma hakkına sahip değildir. Tam tersine, eğer devrimci militanlığın, bağımsızlık ve sosyalizm amaçlarının yılmaz savaşçılığının adı olan PKK içinde yer alıyorsa, her ne

pahasına olursa olsun kendisini onun büyüklüğüne ulaştırarak, bu direniş ordusunu uyumlu, disiplinli, bilinçli ve mutlaka başarılı bir neferi olmak zorundadır. Biz, biliyoruz ki, bunun dışında hiçbir biçimde söze sadık kalmayız, dö-külen kana anlam verilemez.

Bugün, gün gibi açık olan bu gerçekle-re defalarca değindik ve ısrarla değinme-ye devam edeceğiz. Kimsenin sloganlar ardına sığınarak yürek rahatlığı duy-masına müsaade etmeyeceğiz. Basit bir-iki eylemle, atılan sloganlarla kendilerini görevlerini yapmış hissedikleri, birer iha-net tablosu olarak damgalayacak, en lanetli konumda olduklarını belirtmekten çekinmeyeceğiz. Bu gerçeğe daima değin-eceğiz. Çünkü Türkiye ve Kürdistan tarihinde ilk defa yaşanan bir gelişmedir. Ardından güçlü takipçiliğin yaşandığı bir gelişmedir. İzlenmesi gereken tek yol-dur.

Metris ve Sağmalcılar cezaevinde 10 hafta süren kıyasıya bir savaşın ardından, Türkiye sok güçlerinin içinde bulunduğu duruma baktığımızda, bu gerçeği mut-laka bilince yer etmenin zorunluluğu ken-disini açıkça gösteriyor. Nasıl ele alınıp, nasıl karşılaşıldı, bu direnişe hangi anlam veriliyor? Konuya ilişkin bildiri ve çeşitli yazılan okuduğumuzda, tarihi yarayı bütün sızısıyla yüreğimizde yeni-den duyuyoruz. Direnen tutuklulara yaş-am hakkı diye slogan atılıyor ve bunun sağlanmasında protesto telgraflarında, toplana imzalarda görülüyor. Ve tabii ki, mü-cadelenin bunlarla sınırlı tutulması, ger-çekte önemli rol oynayacak olan bu gi-rişimleri de etkisiz bırakıyor. Faşizme karşı mücadelenin oturacağı temelden soyut bir tarzda ele alınan bu tür protesto gi-rişimleri, aynı zamanda, bu nedenden ötürü yığınlar açısından da mücadeleye bakışta dar bir değerlendirilmenin geli-ştirilmesine hizmet ediyor. Direnişin an-lamı, Kenan Evren'in itirafından bile geri bir çerçeveye hapsediliyor. "İşkence, idam ve baskıların durdurulması, insanca yaşam haklarının sağlanması, tek tip elbise uygulamasına son verilmesi, siyasi tutuklu muamelesi yapılması, görü-şme hakkının kalkması" gibi taleplerle sınırlı tutularak, bu taleplerin oturduğu temel bile gözardı ediliyor. Oysa bugün, Türkiye cezaevlerinde ve dışarıda yaşanan kı-yasıya bir savaş var. Cunta bütün gücüyle sol'u tasfiye etmeye, Kemalizmin ideolo-jisi önünde diz çöktürmeye çalışıyor.

Bunun için örgütler kuruyor, kurmaya çalışıyor. Örgütlerini cezaevindeki tutuklu üyelerine kendi ideolojilerinden vazgeç-meleri için sistemli olarak baskı ve işkence uyguluyor. Mücadele adına atılan her adımı, teslim aldığı hainlerin ağzın-dan mahkum etmeye, faşizme sığın-man, Kenan Evren faşist çetesini ve faşist Türk ordusunu kurtarıcı görüp göstermen-tek yol olduğunu bir de bunlara söy-letmeye çalışıyor. Cezaevlerinde geliştirdiği ihaneti, dışarıya da taşıyarak ve bizzat kurduğu, yön verdiği örgütler eliyle kendi sol'unu oluşturma çabalarını sür-dürüyor. Özellikle cezaevlerinde, iha-netçiler eliyle, bir yandan cezaevindeki direnişi kırmaya yönelik psikolojik ve fiziki savaş sürdürürken, yine bu hain takı-mının başta aileler olmak üzere, kitleler üzerinde de devrime inançsızlık zehiri olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Metris ve Sağmalcılar'da açlık grevi ve ölüm orucunda devrimciler hertürlü iş-kence ve zulme rağmen direnişlerini ölüm pahasına sürdürürken, yine aynı cezaev-lerinden ihanetçi takımının tutuklu aile-lerine yönelik olarak hazırladıkları eğ-lenme programı ve orada durumlarının gayet iyi olduğuna dair açıklamaları basit bir olay değildir. Tek sorunlarının aile-lerine duydukları özlem ve resim, müzik ve tiyatro çalışmalarında malzeme darlığı olduğuna söylenen bu hain takımı, işte tam da cuntanın cezaevlerinden baş-layarak dışarıya da taşımak istediği sol'un dışı vuran tipik bir görünümünü sergilemektedir. Bir yanda, son solu-ğunu bile devrimci ideolojinin savunul-uşuna adanmış yüğit savaşçılar; öte yanda örgüte ve halka ihanet etmiş, kendi

yaşamlarını örgütün yıkımında gören, "yaşasın kemalizm" diye bağırarak, baş-lanmış gelen tutuklanma vb. uygulamalar-dan sol'u sorumlu tutan ve artık o "kötü günler" in geride kaldığını söyleyerek se-dede ettikleri Kenan Evren çetesinin işkence sopalılarıyla vaktiz edilmiş iğrenç beden-lerini bu kez yoldaşlarının kanyıla semir-ten, başta aileleri olmak üzere tüm halk kitlelerine devrime ve devrimcilerle inan-mamaları doğrultusunda çağrılarında bul-nan tarihin lanetli ihanet güruhu; Kenan Evren çetesi, yaratmak istediği sol'u işte bunlara dayandırmaktadır. Kemalizmin şahlanışı ve Türk'lük şuuruyla hareket eden bu "sol", geçmişin tümünden inkar edil-mesi, lanetlenmesi temelinde, cuntaya teslimiyeti geliştiren, devrime ve halka inançsızlığı yaygınlaştıran, faşist rejimin yıkulamayacağını, onun karşısında duru-lamayacağını söyleyen, bunun örgütlen-mesini yapan bir "sol"dur. Devrimci düşüncüyü aklına getirmiş olmasından bile bin pişman olmuş, değil devrimci eylem en reformist adımlara bile cesaret edemeyen, cuntanın önünde geçmişinden ötürü af dilemek üzere diz çökmüş bir "sol"dur. Yaşamayı tümüyle teslimiyette bulan, militan direnişçiliğe küfür teme-linde kendisine yaşam olanakları sunu-lmasını talep eden bir "sol"dur. Bah-şedilmesi dileğinde bulunduğu böyle lanetli bir yaşam için, direnişe, direnişçi güçlere saldırmakta, onların dağıtıl-masında bizzat görevlendirilme "şere-fine" mazhar görülen memnuluk duyacağını ilan eden, ihanet ve utanca sığınan bir "sol"dur.

Bu "sol"un, nasıl bir sol olduğu böy-lesine açıklar. Kenan Evren'in kanlı ağzı, faşizmin ruhunun savunucusu bir karşı-devrim çetesi olduğunu, kendisini böy-lesine ele verdikten sonra görmemek mümkün olamaz.

Faşist Türk burjuvazisi, bunu sadece cezaevlerinde değil, dış alanlarda da geliştirmek istemektedir. Cezaevinde işken-ce tezgahında gerçekleştirilmeye çalışı-lan, dış alanda emperyalizmin metro-pollerinde sosyal-demokrasinin "pamuk eller"iyle gerçekleştirilmek istenmekte-dir. Bu alanlarda, devrimci direniş değ-erlerine - şehitlerine karşı en soysuzcasına lakaytlık, devrimi inkar, özden boşalmış-lık, ahlaki düşkünlük, inançtan soyunmuş bireysel yaşamın tutkularına bulanmış bir insan tipi, bunları geliştiren örgüt ve çevreler yaratılmaya çalışılmıştır. Devrim ve devrim için yaşamak kutsal bir amaç ve görev olmaktan çıkarmaklar, en-tellektüel vezevelerinde dilinde adeta bir suç ilan edilmiştir. Marksizm adına Marksizme karşı savaşı bu güçler üstlenmişler; tüm bir emperyalist sistemin bütün gücünü ortaya koyarak başaramadığını başarma görevini bunlar üzerlerine almışlardır.

1980'den sonra, Avrupa'da yaşanan gelişmelere bakalım. Binleri aşan politik mülteci bu alana akmıştır. Ama bunun ötesinde, örgütler merkezleriyle bu alanda üslenmişlerdir. Bir ülke için sadece 5-10 devrimci bile büyük anlam ifade eder. İnançlı 5-10 devrimci yüzleri, bu yüz-ler yüzbinleri örgütleyebilirler. Bu bir hayal değil, dünya pratiklerinde kanıtlan-mış bir gerçektir. Lenin'in dilinde 100 devrimcinin ne anlama geldiğini, Lenin'i okuyan herkes bilir. Fakat ne görüyoruz? Bugün Avrupa kahvehaneleri, bu "devrim öncüsü" örgütlerin liderleriyle dolup-taşmaktadır. Devrimcileştirilecek, devrimcileştirilmek isteğiyle dolu yüzlerce insan, inançsızlık asılanarak, bireysel tutkunluk geliştirilerek, devrim için ölme-k anlamsız ilan edilerek, çürümeye-yoz-laşmaya, lumpen bir yaşama terk edil-mektedirler. Bunu, bu örgütler bizzat geliştirmektedirler. En soysuz bir yaşamı meşru ilan ederek bunu yapmaktadırlar. Yakın bir zamanda yaşanmıştır. Bir "demokrat" gazetesinin sayfalarında devrimci inançları için ölüme atılan insanlar suçlanmış, devrim için hayatını ortaya koyan devrimciler Franko'nun faşist-lerine benzetilmiş, Avrupa çöplüklerinde ve meyhanelerinde yaşamak bir erdem olarak ilan edilme çüreti gösterilebilmiş-tir. Metris ve Sağmalcılar cezaevindeki

direnis günlerinde, 1. Ordu ve Sıkay-önetim Komutanlığı'nın bildirisinde geçen "terörist liderler, örgüt militanlarını ölüme sürükliyor" sözüyle, o sözler arasındaki yakınlık bir tesadüf olabilir mi? Yaşayalım da nasıl yaşarsak yaşaya-lım - Bize yaşam hakkı diye bağırarak o çirkin sesle, Metris ve Sağmalcılar'da kolundaki serumu çıkarıp atan, yemek yemekte direnen ve tedavi kabul etmeyen o soylu-militan ruh bir olabilir mi? Kendilerine devrimci diyen ve hatta, direnen insanların "yoldaşı" olduğunu söyleyen bunlarla, inançları için çekinme-den ölüme atılan bu insanlar arasında en ufak bir benzerlik var mıdır?

Devrimci olmaya karar vermiş bir insanın ilk öğrendiği sözlerden birisi de, "devrim için savaşmaya sosyalist denilmek" şiaandır. Devrim için savaşış, devrim için yaşamaya hor bakanlar, en soysuz güdüler insanlığın doğal hakları olarak ve hem de halkları için çekinme-den ölüme atılan bu insanlar arasında en korkunç işkenceler altındayken savunup-yaşamaya çalışanlar, devrimcilik adını kirletmemelidirler. Davaları için ölen, yaşamlarını bu uğurda feda eden yüğit devrimcilerin isimlerini ağzlarına alma-malı, onlara dayanarak kendilerini yaşat-maya kalkmamalıdır. Çünkü buna, bu insanların gerçek ardçılar, Türkiye pro-letaryası ve halkı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kesinlikle müsaade etmeyecektir. İbrahim Kaypakkaya'nın "Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurt dışında, 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülke-lerin devrimci tecrübelerini 'kavnyorlar'(!) Yurtdışında mükemmel bir pro-letaryası partisinin nasıl örgütleneceğini 'öğreniyorlar'(!) Sonra da hepimizin düğ-özle beklediği 'proletaryası partisini' kurular ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. Bu 'sorumluluğunu pek mütrik' dostlar (!) Cezayir'e iltica etmen mi, yoksa İsvçe' iltica etmen mi daha faydalı olacağını tartışıyorlar. Bizce 'ay'a gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!" (!) sözleri unutulmuş olabi-ler mi?!

"...Halk devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz? Geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyasının temel aracı hangi mücadele biçimi olacaktır?

İşte devrimci çizgi ile, oportünist çiz-giyi, devrimci teoriyi, 'ortodoks' ideolojik-politik söz ebeliğinden ayırd eden temel ölçü buradadır" diyen Mahir, burada ha-yatı bir noktaya parmak basmakta, devrime hayır diyenlerin, bunu dolambaçlı yollarla şöyle ele verdiklerini yazmakta-dır:

"Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri siyasi bilinç götürüp örgütleme, yani emekçi kitlelerin ekono-mik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme.

Demokratik hak ve özgürlüklerin kul-lanılmadığı -rafa kaldırıldığı- daha doğru bir deyişle oligarşi tarafından kulla-nılmasına 'izin' verilmediği, ordusu, polisi ve diğer güçleri ile emekçi kitlelere tam bir tektik politikasının izlendiği bütün geri bırakılmış ülkelerde, bu tip klasik 'kitle çabması' ile ekonomik ve demokratik mücadeleyi, politik mücadeleye dönü-ştürmek isteyen örgütler, düşmanın askeri üstünlüğü ve baskısı karşısında, güçsüzlüğe düşecekler, giderek iyice sağa kayacaklardır."

Devrimin temel mücadele yöntemi so-rununa doğru çözüm getirmeyip, egemen sınıfların gücü karşısında duyulan ürkün-tünün, proletaryası ve halkın gücüne duyulan güvensizliğin bir sonucu olarak girilen bu yolun, başlangıçta hareket noktası ne olursa olsun, devrimci saflarda yarataca-ğı tek şeyin korkunu bir yozlaşma, çürüm-e ve dağılma olduğunu belirten Mahir Çayan, bu görüşlerini ise şu sözlerle ifa-de etmektedir: "...Ancak bu yolun savu-nucuları giderek başlangıçta savaşı niteliklere sahip olsalar bile, bu nitelik-lerini kaybedecek, yozlaşacak ve gi-derek bürokratlaşacaklardır. Yitirilen

devrimci öz ve de pasifize edilmiş beş-on emekçi; işte bu görüşün yolu basitleş-tirince budur."(!) Evet, bu sözler, O'nun ardçılar olduğunu söyleyencerle ne kadar anlaşılabilir? Şimdi bunlar, Çayan'ın bü-yük bir devrimci öfkeyle eleştirdiği bu ko-numun bile çok gerilerinde, çok daha olumsuz bir noktada değil midirler? On yıl önce, canalıcı bir soru olarak devrimci güçlere yöneltilen bu sorular, eğer hala ne biçimde cevaplandırılıp, pratikte vü-cut buldurulamamışsa ve bunun da öte-sinde İbrahim Kaypakkaya'nın hakkı ola-rak alay ettiği o yurt dışının ünlü çalışma-ları sürdürülmede ısrarlı davranılıyorsa, burada biraz düşünmek gerekmiyor mu?

İşte bu noktada, İbrahim Kay-pakkaya'nın "sonuçta asla pişman değili-m. Bu uğurda her türlü neticeyi göze ala-rak can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım... Bir gün elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım" diye ka-rarlı sözlerine ne kadar bağlı kaldığını sormak hakkımızdır.

"Milli kurtuluşu ve demokratik nite-likteki en küçük kıpırdanmalardan bile ezil-meye çalışıldığı, milli kurtuluşçuların ana çaddelerde halkın gözü önünde kahepce şehit edildiği, işkencehanelerde en hun-harca işkencelere maruz kaldığı bu ortamda, kanun devletinden, demokrasi-den bahsetmek gülmektir. Ülkemizde hukuktan, kanun devletinden, anayasa-dan, vatandaşlık haklarından, hatta insanlık haklarından söz etmek, ardiyet aranmazsa safdillikten başka bir şey değildir" demekteydi Mahir Çayan. Yine o, aynı yazısının bir başka bölümünde şun-ları söylüyor: "Çark dönmese devam edecek; cuntalar birbirini takip edecekler. Kimileri 'Atatürkçü, laik', kimileri 're-formcu' diye lanse edilecek, yurtsever aydınlar her defasında yeni bir umutla yeni gelenlere bel bağlayacak, sonra yanıldıklarını anlayacaklar, tekrar bir 'ilerici' atılım olmasını bekeleyeceklerdir.

Emperyalizmin işgali altındaki ülke-lerde bu çark her yöne döner, ülkemizde de parçalanana kadar bu çark her yöne dönecektir." Evet şimdi soruyoruz: bu çarkta mı kalmakta ısrar edilecek; yoksa bu çarkın parçalanması için devrimin bir gücü mü olunacaktır? Örgüte ve örgütlü-lüğü düşmanlık temelinde sol'da tasfiyecili-ği geliştirme çabası içinde olanların mı, yoksa devrimci eylem temelinde örgütü yaratmanın ve geliştirmenin zorunlu-luğunu savunan Mahir'lerin mi ardından gidilecektir.

İdam sehpasında, işkence odalarında, dağ başlarında direnerek şehit düşen, ama cuntacı generallerin dayatmalarına boyun eğmeyen direniş şehitlerinin anı-sına nasıl sahip çıkılacaktır?

Devrimcileri devrim yapmaya davet eden; korkak, pasifist ve teslimiyetçilerle hiçbir baskı ve polis korkusunu olmadığı ay'a gitmeye öğütleyen İbrahim'in sözü, nasıl yorumlanacak, hayata nasıl geçirile-nektir?

Mahir'in daha 1970'lerde parlamento hayallerine vurduğu yıkıcı darbelerle rağ-men, bugün Kenan Evren cuntasının demokrasisinde yer kapma sevdaları içinde olanlara, Mahir'lerin gerçek izleyici leri sessiz mi kalacaklardır?

Bugün İsvçe, F.Almanya, Fransa vd. ülkeler, onlar adına örgüt olduğunu iddia edenlerin lider ve kadrolarıyla dolup-taşmaktadır. Çeşitli toplantılarda, her örgüt birbirinden daha keskin önderlik iddiasında bulunmaktadır. En basit mese-leler, tek tek kelimeler için saatler ve hatta aylar alan tartışmalar sürdürülmektedir. Bunlara yeter (!) denilmeyecek midir?

Son söz, Metris ve Sağmalcılar söyle-miştir. Kenan Evren cuntasının "demok-rasi" sini yerle bir etmiş, geliştirilmek istenen ihanet ve tasfiyeciliğe güçlü bir darbe indirmiştir. "Örgütünüze dağıtın, örgüt edemelerinin ele geçmesini sağ-layın, nedamet duyun, sizin canınızı başla-şın" diyen faşist cuntaya, Metris ve Sağmalcılar'ın ölüm pahasına direniş yükseltilecek cevap verilmiştir. Dışarda örgüt düşmanlığını, önderlere isyan geliştirmeye çalışanlar kimin ağızyla konuş-

KÜRDİSTAN'DA VE PARTİ YAŞAMINDA OTORİTE VE UYUM!

Günümüz Kürdistan'ında güç olma, tüm önemli kendisini duyan bir sorundur.

Yüzyıllardan beri yabancı hakimiyet altında tutulan Kürdistan'da, halkın irade gücü ve otoritesi yerine, yabancı ve işbirlikçi otoriteler egemen olmuştur. Bu otoriteler, bugün de fikir düzeyinden askeri alana kadar egemenliklerini sürdürüyor ve çıkarlarını bu temelde örgütleyip koruyorlar. Ülkenin asıl sahibi olması gereken halk ise, her alanda otorite olmak bir yana, otoritenin kaynağı olan kendi gerçekliğini bile konuşup, maddi güce dönüştürmüyor. Tam tersine, son derece güçten düşürülmüş bir konumu yaşıyor.

Kürdistan halkının içinde yaşadığı durum, kendi çıkarlarıyla çelişen, iç ve dış egemen güçlerin iradelerinin hüküm sürdüğü ve onların çıkarları doğrultusunda çalışan bir zemini teşkil etmektedir. Bu zeminde halk kendisini yaşamamaktadır. Tabii ki, çeşitli sınıflar ve tabakalar ve kişiler de bu gerçeğe bağlı olarak, kendi gerçekliklerini yaşamak bir yana, bunun üzerinde derinliğine düşünme gücünden bile yoksun bulunmaktadır. Eğer öyle olmasa, milyonlarca oluşturduğu bu insan kitlesi, çağdaş insan gelişiminin temel kurallarının, en sıradan insan halklarının bu kadar dışında kalamazdı. Sınıfsal ve ulusal haklarına böylesine yabancı olamazdı. Toplumsal gerçekliğimize bakışta bile, çağdaş insanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyinden çok geri bir durum vardır. İnsanımız, ilkel klan-kabile-aşiret düzenlerinin bile kabul edemeyeceği bağımlılık ve teslimiyete sonuna kadar açık hale getirilmiştir. Yalnız maddi menfaatler alanında değil, üstyapı alanında da iradelerini yitirmiş bir durumda bırakılmışlardır. Halkın bu konumuna karşılık, düşmanın ise tüm gücü ve tüm yönleriyle bir saldırısı vardır. Bu saldırıya karşı, direnmenin çok sınırlı ve zayıf olduğu bilinmektedir. Herşeyden yoksun olmak bir yaşam tarzı olarak benimsetilmekte, halk bunun hesabını sorma gücünü bile kendisinde göremektedir. Ama bunun yanında, aile olarak, birey olarak muazzam sorunların altında boğulmaktadır. Birey, ayakları altındaki hazineleri -ülkesini- çok rahatlıkla terk edebilmekte, sömürgeciliğin ve emperyalizmin önüne sürdüğü her türlü tortu işte çalışmayı, yurtdışında sürünmeyi kurtuluş olarak görebilmektedir. Ve hatta buna erişmeyi mutluluğun en büyüğü olarak kabul etmektedir. Tüm geleceğini ve ailesini bu mutluluğa erişme umuduna bağlamakta; tabii ki çıkış yolu bu olmadığı için, bunalımı daha da derinleşmektedir. Afyonvari umutlara böylesine bir sarılış, çıkmazı daha çok derinleştirerek, hiç birimizin kabul edemeyeceği bir yaşam tarzı, alaca kararlık içinde bir ülke ortaya çıkmaktadır. Kürdistan'da kişiler çok kuzgın ve öfkelidir. Ama bu kuzğunun kaynağını bile bilememekte, onun nasıl dışa taşınacağı kestirememektedir. Tam tersine, kendi kendilerini tahrip edecek tarzda birbirlerine yüklenmekte, birbirlerini ırpalamakta, bu ise kargaşayı daha da körüklemektedir. Ve sonuçta, ülkemizde, tarihte ve günümüzde kabul edilemeyecek bir yaşam sürüp gitmektedir.

Tabloyu en genel hatlarıyla çizsek; düzen, otorite ve uyumdan eser olmayan; kimsenin kimsese laf anlatmadığı, sınıfın ve ulusun çıkarlarının nerede olduğunu bile tartışılmadığı, tartışıldığında ise doğru sonuçlara ulaşamadığı; herkesin gemisini kurtaran kaptan zihniyetiyle hareket ettiği, ama herkesin de gemisini kayalarla bindirdiği; bu kör doğuşu halindeki yaşamın meşru kabul edildiği bir görünümüne ulaşılır. Tarih ve çağın gerçekleri biraz yoklanırsa, kesinlikle bir saat bile katlanılamayacak gerçeklerin, bizde bir ömür boyu yaşanacak gerçekler olarak benimsediklerini görürüz. Bu ülkenin içinden gelen herkes, biraz geçmişini yoklayabilirse ne kadar yaralı ve rahatsızlıklarının olduğunu hemen görecektir. Birbirine geçmiş arların bulunduğu bir kovani andran toplumumuzda, bu yaralar her geçen gün daha da derinleştiriliyor. Faşist sömürgeciliğin ve emperyalizmin hergün dayattıkları sistemli -dağıtıcı baskının altında varanın daha da derinleştirilmesi karşısında, artık söylenecek tek şey kal-

mıştır: Bu tip bir yaşantı kabul edilemez! Bu sonuca ulaşmak için, derinliğine tartışmaya da gerek yoktur. Her kişinin sıradan bir gözlemi bile, onu bu sonuca götürmek için yeter. Açık ki, böyle bir sonuca ulaşmayı, tersine bu yaşamı katlanılır bir yaşam olarak göstermeye çalışsan, bize düşmandır.

Toplumumuzun ezici bir çoğunluğu bu yaşamdan zarar görmektedir. İnsan gibi, çıkarlarını bilen, bilinçli bir varlığın bu durumdan mutlaka çıkması gerekmektedir. Kısaca, ülkemiz ve halkımızın yaşamı çağımızla büyük bir tezat teşkil etmektedir ve bu çelişkinin çözülmesi şarttır. Tek tek bireylerin ve ailelerinin kurtuluşu da ancak bu çelişkinin çözümüyle mümkündür. O halde, hemen bu temelde hedefe yönelinmelidir. İşte bu noktada, halkın birleşik gücünün nasıl yaratılacağı sorunu kendisini dayatmaktadır. Halkın otoritesi nasıl somutlaşacak, hangi yöntemle-nasıl hayata geçirilecek, bu kararlık tablo nasıl aydınlığa kavuşturulacaktır? Gerçekten de zir delilerin bile yaşayamayacağı bir halde bulunan bu ülke, aynı zamanda çok mutlu insanları nasıl yaşayabileceği bir ülkedir. Ama, bu hale nasıl getirilecektir? Kaos halinde bulunan toplumsal ilişkiler, nasıl bir düzene ve uyuma kavuşturulacak, bunun için gerekli güç nereden bulunacaktır? Ve tabii ki, böyle bir güce ulaşmak için bize düşen rol nasıl oynanacak, bunun öndeki engelleri karşı nasıl savaşılabilecektir? Bu sorular, kendini bu halka bağlı hissedenen her dürüst vatansverin olumlu cevaplarla göreve koşmasını gerektirir. O halde, bizim konuşacak birliğimizin ve gelececek olan otoritemizin anlamı son derece açıktır.

Kaybettiğimiz herşeyin yeniden kazanılması, zir delilerin bile kabul edemeyeceği ilişki tarzı yerine, insan gibi soylu bir varlığa yakışır ilişki tarzlarının yeniden yaratılması; büyük otorite ve uyum gücümüzün ortaya konulması; uzun ve kısa vadeli çıkarlarımızın güvenceye alınması; toplum denilen örgütsel yapıyı yeniden yerli yerine oturtmak için birbirimize ihtiyacımız var. Bu nedenle birbirimize son derece bağlı olmamız, bundan büyük bir güç yaratacağı ve bizi bundan alıkoyamaz isteyen her şeyi sonuna kadar düşman olmamız, kin ve öfkeyle bakmamız; bizi buna yaklaştıran her düşünce, davranış ve eyleme ise büyük bir saygı duymamız gerekir. Bunu biz, bir ahlak, bir felsefe, bir siyasal program, örgütlenme ve eylem tarzı olarak benimseyecek; bunun dışında herhangi bir çıkış yolu olmadığını ve ham hayallere asla inanılmaması gerektiğini söyleyebiliriz. Yüzyıllardan beri yitirdiklerimizimiz adım adım nasıl kazanılması gerektiğini bilmek zorundayız. İnsan denilen varlık, bunu kazanmak için gerekli güç ve yeteneği yaratabilir. Yeter ki, üzerine eğilmesini, araştırmasını ve kendisini ayaklandırmasını bilsin. Bu güç ve yetenek, halkın kolektif gücünün yaratılması uğruna harcandığında, çok az sayıda bir insan grubunun bile, bir öncünün gerek duyduğu gücü ortaya çıkaracağına inanıyoruz. Ve zaten, kaderimizi değiştirmek de bununla mümkündür. Şimdi en çok arzu duyduğumuz şey, böyle bir dayanışma temelinde çeliken bir örgüt haline gelmek olmalıdır. Kürdistan'da bunun dışında bir yaşam olamayacağı bilinmelidir. Kaybedilen her şeyi kazanmanın yolunun bu olduğunu bilerek, su ve hava kadar muhtaç olduğumuz bu yolda ilerlemekten bizi hiçbir işkence, baskı ve provakasyonun alıkoyamayacağını belirtmek durumundayız. Hiçbir şey bizi, bu hayati gerçeklerden uzaklaştıramaz.

PKK Hareketi, böyle somut bir yola girişin ifadesidir. Çeşitli sınıflar ve tabakaların bir ulus olarak yüzyıllardan beri adım adım uzaklaşıldıkları öz değerlerini alt yapıdan üst yapıya kadar, maddi-manevi her alanda yeniden ele geçirmek için çağdaş insan iradesinin bizim ülkemiz koşullarında somutlaşmasını olduğunu söylediğimiz PKK Hareketinin, bu temelde tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözümünün kaynağı olduğunu belirtirken, diğer önemli bir özelliğinin de güçlü bir otorite ve bu otorite altında birleşen mensuplarının uyum ve düzen hareketi olduğunu belirtmek gerekecektir. Bu anlamda PKK, toplumda geçerli olan kaosa,

anarşiye karşı dayatılan bir otoritedir. Parti gerçekliğimiz iyi kavranılmadığı derken, birbirini çekemeyen, çekişmenin, dinlememenin, anarşinin yaşadığı platforma karşı, büyük bir uyum ve otorite gerçeği olduğumuz çok iyi kavranılmadığı denilmektedir. Temsil ettiğimiz otorite ve uyum, halkımızın da en çok muhtaç olduğu olgulardır. Otorite ve uyum, sonuna kadar geliştirilip-uygulanması başarılarımızı doğrudan etkileyecektir.

Halk olarak otorite ve uyumdan uzaklaşmıyoruz, bireyde büyük bir sorumsuzluk yaratmış, bunun da ötesinde onu kendini tanımlık ve küfür içinde son derece saygısız bir yaşamın esiri yapmıştır. Birbirlerine karşı nefret ve öfkeyi körükleyen, ciddi bir temeli olmadan bunları derinleştirmeyi marifet bilen, açlığın ve zayıflığın bir ifadesi olarak bu sıfatların tanımına hale getirdiği tipler olduğunu bilinmektedir. Bu tipe hiç kimsenin saygı duymadığı, hiçbir sistem tarafından dost bilinmediği de açıktır. Elbette ki bu, pek de gıpta edilecek bir yaşam değildir. Ancak, yalın toplumda değil, Parti gerçekliğimize baktığımızda da bu tip davranışların varlığından bahsetmek durumundayız. Birçok insanımızın hala ufak bir kuzğunluğuna, bir can sıkıntısı için en yüce değerlere çok basitçe karşı çıkarıldığı oluyorsa, bu, bu insanımızın önemli zayıflıkların taşıdığı gösterir. Ama bu tanımız insanımızın, bu zayıflıklarına sarhoş bir biçimde neyle oynadığını bilmek ve göstermek zorunluluğu da açıktır.

PKK, geçmişle hesaplaşma hareketidir. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerin kendisine dayattığı her türlü insanlık dışı düşünce ve davranışlara karşı savaş hareketidir. En ilerici, en demokratik, en insani değerlerin halkımıza tekrar mal edilmesini için bir mücadele hareketidir. Pek tabii ki, böyle bir hareketin savaşıcı da, kendisini yontabilen, eğitebilen, savuşturabilen birisi demektir. Parti hareketimiz içindeki kişi, eğer gerçekten inançlı ve dürüst ise, Parti davası hakkında tereddütü yoksa, bilmelidir ki, bunun mutlaka yerine getirilmesi gereken şartları vardır. Köklü tarihsel ve toplumsal nedenleri olan bir takım özellikler hala taşınabilir; ama, Parti faaliyetinin böylesine gelişkin olduğu bir ortamda savunulamazacak şeyler de vardır. Bilinmeli ki, Parti davası basit bir dava değildir; Partinin yükümlendiği bir halk hareketi vardır. Öyleyse sıradan bir dava olarak algılanamayacağı, hiç kimsenin kendi yetersizlik ve duyarlılığını meşru gösteremeyeceği açıktır. Çağa karşı sorumlu olan biri, anasından-babasından, ailesinden, aşiretinden öğrendikleriyle hareket edip, kendisini onunla sınırlı tutamaz. Çünkü, bu tutum hiçbir şeyi kurtarmaya yetmeyecektir. İnsanlığa, çağa ve halka karşı duyulan sorumluluk, buna denk düşen düşünce, eylem ve savaş gücünün sergilenmesini gerektirir. Bunun tersi durum, Parti varlığımızda kabul edilemez.

Partimiz, muazzam bir inanç, güç ve emeğin üzerinde yükselmiştir. Parti varlığımızın temelinde en filiz çağını mücadeleyle katk edenler, işkence, acı ve kan vardır. Tarihte ender rastlanacak zorluklara göğüs gererek, geliştirilen bir hareketiz. Henüz arzulanmış gelişme seviyesine ulaşamamış da olsak, ülkemiz saatinde en saygı duyulması gereken güldüğümüz ortadadır. Bunu kavramak, korumak ve geliştirmek, var olan Parti üyelerinin hem vazgeçilmez bir görevleri ve hem de haklarıdır. Şimdi öyle bir bilinç oluşturun, kademizde öyle bir güç yaratacağız ki, Parti gerçekliğine etle-tırnak gibi bağlı ve bunun içinde kaya gibi sağlam olacağız. Yani, peltemisi, bu üfurlükle şekil değiştiren varlık değil, bu düşmanın hiçbir saldırısının lemedeği bir zir, son derece çelikleşmiş bir nüve olacaktır. Halkımızı ayağa kaldıracak olan bu yapı, son derece küçük taşları yerli yerine oturtmasını, halka kaybettiği her şeyi teker teker vermesini bilen, kısaca onu yapı taşları halinde bir eser olarak dizmesini bilen, bu doğrultuda tüm ustalığını gösterebilen -esnekliği de sergileyebilecektir. İşte otorite ve uyum, bizi bu yeteneklere ve başarılarına halinde hedeflerimize önemli oranda ulaş-

tracak iki değerdir.

Otorite olmasını bilmeyenler, mevcut olumsuz zemini aşamazlar. Yine, büyük bir uyum gücünü gösteremeyenler de, halkımızın darmadağın edilmiş yapısını birleştirmezler. Taşkınlara öneme rağmen, bunların yeterince kavranmış olduğunu söyleyemiyoruz.

Herşeyden önce, bilinçlerde yer etmesi gereken iki soru vardır. Otorite bize gerekli midir-değil midir? Bize nasıl bir otorite gereklidir? Çünkü, otoritenin gereğinden bahsedildiğinde bir mahalle kabadaylığının sergilendiği, uyum adına kör bir itaatın gösterildiği az rastlanır bir husus değildir. Açık ki, bu otorite ve uyum bize yaramaz, yabancılardır. Öyleyse, işe bunları kavramakla başlamak gerekiyor.

1 - Otorite'nin Tanımı ve Kaynağı

En genel tanımıyla otorite, toplumda, üretimde, bilimsel faaliyetler ve devrimde yetkin ve üstün olma, işleri düşüncede ve pratikte gerçekleştirme gücüdür. Eğer bu bir kişide somutlaşmışsa kişinin, örgütte somutlaşmışsa örgütün, sınıfta somutlaşmışsa, o sınıfın otoriter olması anlamına gelir. Kısaca bir yücelmeyi ifade etmektedir.

Otorite dar bir kapsamda ele alınmaz. Otorite, dönemin özelliklerinin ilerlemeye yatkın hale geldiği aşamada, daha ileri adımları atma gücünün temsil edilmesidir. Yani, yeni bir üretim tekniğinin bulunması, yeni bir bilimsel keşif yapılması, devrimci harekette devrimci düşünce ve örgütün yaratılması, aynı zamanda otoritenin de ortaya çıkması demektir. Otoritenin kendi içindeki anlamı, herkesin bilemediğini, yaratamadığını, ilerletemediğini; bilmek, yaratmak, ilerletmek gücünde olmaktadır. Bu nedenle ki otoriter güce büyük saygı duyulur.

Tarihin çarkını geriye döndürmek isteyenler de büyük otoriteler oluştururlar; ama, onlar ilerlemeye doğru değil gerilemeye doğru muazzam güç gösterisinde bulunurlar. İnsanı ve üretimi tahrip eden baskı kuvvetlerini alabildiğine geliştirir, örgütler ve topluma böylesine bir otoriteyi dayatırlar. Bu otoriteler gericidir, toplumun gelişimini önündeki engeller olarak yeniyi temsil eden güçler tarafından tanınmamak ve yıkılmak zorundadır.

Tarihte, keşifleriyle insanlığın gelişiminde rol oynayan ve etkileri günümüze dek duyulan otoriteler vardır. Bunlar ya fiziğin, kimyanın vb. kanunlarını bulmuş, tıpta yeni bir hastalığı veya tedavisini keşfetmiş, edebiyat ve sanatta gelişimin en uç noktasına ulaşmış olanlardır. Bunların insanlık üzerinde etkilerinin yayılması kaçınılmazdır. Büyük bilim otoriteleri olarak Newton, Einstein vd., edebiyatta büyük romancılar, müzikte büyük sanatçılar bu etki ve saygınlığı yaratmış olanlardır. Bu nitelikte olan insanlara bakıldığında, kendi dallarında tek oldukları, ilerletmenin, yaratmanın ve keşfetmenin en uç noktasında buldukları görülür. Onlardan daha ilerisi yoktur. Bu anlamda da otoritelerdir. Yaratılan yeni bir türkü, yeni bir roman, eğer örnekleri içerisinde en ileride ise, onu yaratanlar en büyük sanat otoritelerini teşkil ederler, ve insanlık bunlara çok borçludur.

Devrim için de bu böyledir. Yeni-doğru düşüncelerin yaratılmasında ve maddi güce dönüştürülmesinde çaba harcayan kişi ve örgütler, en güçlü otorite sıfatına layıktırlar. Ama gerçekten yeniyi yaratmış, gerçekten günün ölçüleri içinde halkın kaderini yakından ilgilendiren düşünceleri üretmiş, onu hayata geçirecek cesareti göstermiş, dolayısıyla tek ve en doğruyu temsil edebilenlerse bu böyledir. Devrim yalnız günün değil, geleceğin toplumunun çıkarlarını da belirleyen bir olgu olmasından ötürü en otoriter olgudur denilir. Devrim olgusu, en çok saygı duyulan ve boyun eğilen bir olgudur. Devrim olayının yaratılmasında kişilerin ve örgütlerin rolü de böylesine otoriter bir anlama sahiptir. Kişi burada, basit kişisel, ailesel ve aşiret çıkarları gütmüyor, bir şirkete batırarak ya da kurtarmak için örgüt kurmuyor, biraz para kazanmak veya

ticarete başarılı olmak için faaliyet yürütmüyor; tam tersine en katlanılmaz bir yaşantı içinde bulunan ve bundan zarar görenlerin kurtuluşuyla ilgili yüce çıkarların ifadesi olarak düşünce ve siyaset oluşturup, hayata geçiriyor ve aynı zamanda geçmiş karanlık döneme ve egemen güce meydan okuyor. Saygı ve güç ne olursa olsun, bu noktada en asli rollerden birisi oynanıyor demektir. Bunun bir kişi olması, bir örgüt olması fazla önemli değildir. Önemli olan, üretimin, toplumun, bilimin vs. kaderini belirlemeye oynanan roldür. Kişi ve örgüt bu rolünü oynadığı oranda, en otoriter gücün ortaya çıkmasını sağlamaktadır. İşte güç budur. O yüzden ki, yeni doğan fikir ve örgüt, en çok kabul edilmesi ve içine girilmesi gereken fikir ve örgütüdür. Aynı zamanda eskiyi-geriçilği temsil eden egemenlere de en çok karşı çıkılması, iradelerinin asla kabul edilmemesi, ne pahasına olursa olsun ezilmesi gereken otoritelerdir.

Bu anlamda, otoritenin kaynağı da açıktır. Otorite, zamanın doldurmuş her türlü ilişkii, düşünce ve kuruma karşı yeniyi temsil etmede, buna maddi zemin teşkil eden güce dayanmada, o gücün çıkarlarını potansiyel bir konumdan aktif bir konuma dönüştürmede, kusaca kaynağını yeniyi yaratmada bulmaktadır.

Yeniyi yaratmak güçlü bir olaydır. Bir canlının büyümesini, gelişimini hiçbir gücün durduramayacağı, güneşin doğuşunun hiçbir kuvvet tarafından engellenemeyeceği çok açıktır. Herşeyin bir tükenişi vardır, ama yeninin doğuşunu hiçbir şey engellemeyez. Devrimci otoritenin kaynağı da böyle bir güç vardır. Mutlaka doğması ve yeniyi yaratması gereken sınıf, bu sınıfı temsil eden birey, bunların oluşturduğu örgüt, devrimci otoritenin kaynağıdır. Öyleyse, görünüşte kendisine çeşitli safatlar takan, özellikle de çeşitli sahte görünüm veren kişiler ve yapılar otorite kaynağı olamaz. Böyle bir örnek vermek istendiğinde, hemen TC'nin generalleri gösterilmelidir. Cuntanın generalleri birbirlerine çok çeşitli rütbeler, nişanlar ve madalyalar takarak, bu madalyalara toplumun en güçlü otoritesi olduklarını kanıtlamak istedikler. Halen de bütün yaptıkları, en büyük otorite kaynağının kendileri olduğunu gösterme ve buna inanırma çabasındır. Öyle ki, toplum herşeyini onlara borçludur, onlar adeta günlük erzağın bile kendilerini aldıkları bir babadardır. Her türlü zorbalık gösterisi, bunu kabul ettirmek için yapılır. Eğer bunu başarlarsa, toplum kendilerine büyük saygınlık duyacak, kordudan da olsa bağlı olacaktır. Ve böylece onların düzeni daha iyi yürütebilecekler. Tabii ki, bu bir yanılsama, toplumu aldatma, ve bunların konumu gerçeklerin başka türlü gösterilmesinin adıdır. Böylesine bir otorite ve böylesine bir otoritenin altında böyle bir uyum, kabul edilemez bir yabancılaşma oluşurdu. Bunlar, gerçekten her türlü gericiyi temsil eden, toplumun gidişatını tümüyle durduran, güçleri yeterse geriye çark ettirmesini savunan, bunun için tüm güçlerini ortaya koyan azılcı gerici güçlerdir.

Otorite ve uyum olayı, toplumda zorunlu olmayı da içerir. Otoritesiz ve uyum olmadığı toplum olmadığı gibi; en otoriter olgu olan devrimde de otoriteyi inkar ve uyumun zorunluluğunu kabul etmeme olamaz. Çünkü böyle bir inkar, geçmiş toplumdan kalan kaos ve yabancı otoriteyi benimsemek, bunu zorunlu olarak yaşamak, "her zaman padişahımız vardır ve öyle olmalıdır" anlayışında kalmak veya "böyle gelmiş böyle gider, hiçbir şeyi değiştirmeye gücümüz yetmez" anlayışına saplanmak, dolayısıyla devrimci bir otorite ve gücün gelişiminin mümkün olmadığına kendisini inanırdır; ve tabii ki uyumu değil kaos yaşamaktır. Bunlar, çürümüş bir toplumun içinde yaşadığı düzenlerdir. Açık ki, otorite ve uyum mutlaka gerekli ve zorunludur. Otorite ve uyum böylesine dayatılırken, işte bu zorunluluktan hareket edilmektedir. Toplumu değiştirmede ve ileriye götürmede otorite ve uyum kaynağına olan ihtiyacımsı böylesine açık ve kesindir. Uyumu, bu temelde kavramak zorundayız. Başarılı adımlar atmak, bunların güçlü bir biçimde sergilenmesiyle mümkündür.

Tarihe bakıldığında, bu durum daha somut görülebilmektedir. Tarihte, toplumun siyasal üst yapısına egemen olan otoriteler, bir ihtiyacı ürünü olarak ortaya çıkmışlardır. İlkel topluluklarda aşiret reisine duyulan büyük bağlılık ve onun kutsal bir otorite olarak kabul edilmesinin altında yatan etken, onun, yeni örgütlenen insan türünün

içerde güçlü bir uyum içinde tutulmasında ve dışarıda, gelecek tehlikelere karşı korunmasında üstlendiği roldür. Bu rolden ötürü, ona hiç kimse dokunamaz ve saygı gösterilir. Giderek, basit bir sözü emir durumuna geçer. Aşiretin çıkarlarını kendisinde sembolleştirdiği için, bu kurum, tüm aşiret için kutsaldır. Reislik olgusunun temelleri bu kaynağa dayanmaktadır. Bu kavramın günümüze bile hala yaşamasının nedeni, toplumsallaşmanın gelişiminde önemli bir durak noktasını teşkil etmiş olmasıdır.

Daha sonra, büyük köleci imparatorluklar ve bu köleciliğin kurucularının belirlediği görmektir. İnsanlık tarihinin en zengin kültür birikimlerinin yaratıldığı bu dönem, aynı zamanda en güçlü imparatorlukların da yaşadığı bir tarihtir. Ortadoğu'nun sayısız köleci imparatorluklarından günümüze kalan eserler, Yunan toplumunda, Roma'da, Asurlar'da, Babil'lerde otoritelerin gücünü de göstermektedir. Mısır'da bulunan Firavunlara ait piramitler, dönem özellikleri açısından o otoritelerin ne kadar görkemli olduğunu anlamak için yeterlidir. Hammurabi'nin kanunları, Mısır Firavunlarının piramitleri, köleci dönemde yapılan heykeller, sanat eserleri, yükseltelen kaleler, köleci otoritenin ürünü olarak yaratılmışlardır. Bizim ülkemizde de, çok görkemli sanat eserleri vardır. İlk çağdan kalma bu eserler de, köleci otoriteyi sembolleştirmektedirler. Çok eski bir tarihte yapılmış olan bu ölümsüz eserler, halen saygı uyandırmaktadır. Elbette ki bunları yapanlar, köleciliğin doğuşunda emeğin üretkenliğinin artırılmasında, bilim ve sanatın geliştirilmesinde önemli gelişmelere damgasını vuran devletler ve kişilerdir. Bunlar, bu gücü, toplumda otoritelerini kanıtlamak, bunun gerekliliğini ortaya koymuş ve belli bir dönem ilerlemeyi sağlamış olmalardır.

Feodal düzenin yaratılmasında da aynı durum vardır. Feodal dönemde, özellikle dinsel görünümüler altında ortaya çıkan otoriteler görülür. Gerek hristiyanlık ve gerekse müslümanlıkta peygamberler en büyük otoritelerdir. Bunların toplum üzerinde nasıl bir güç oldukları, bugüne ulaşan etkinliklerinden rahatlıkla çıkarılabilir. Tabii ki, bu onları toplumsal gelişmede oynadıkları rolle doğrudan bağlantılıdır; toplumsal gelişimin belli bir aşamasında, insanlığın kaos içindeki yaşamına yeni bir düzen getirmiş, bunun için mücadele vermiş olmalarına dayanmaktadır. İlerlemeyi gerçekleştirdikleri içindir ki, insanlığın belleğinde nüfuz etmiş, en kutsal otoriteler haline gelmişlerdir. Ortadoğu halklarının hafızasını kuşatan din otoritesi, bugün bile etkinliğini önemli oranda sürdürmekte, bir İran'da mollalar bu otoriteye dayanarak, milyonlar peşlerinden sürükleyebilmektedirler. Bu otoriteye bağlılıkları ki, İran'da milyonlar can pahasına emirleri uyguluyor, mahşeri kalabalıklar biçiminde ilerliyorlar. Tarih, bu otoritelerin dönemleri içerisinde gerçekten de sarsılmaz bir güce olduklarını göstermektedir. On iki havarilerin İsa'ya bağlılık temeline Kudüs'ten çıkararak büyük tehlikeler ortamdında dünyaya yayılmışlar, Muhammed'in ve halifelerin emri altında gerçekleşen seferler bu otoritelerin gücünü gösteren örneklerdir. Bizim toplumumuzda da hala beş vakit kılınan namaz, tutulan oruç, bağlı kalınan ahlak kuralları, feodal dönem yaratılmasında damgalarını vurmış olan otoriteler dayanmaktadır. Belleğimizde, kişiliğimizde, günlük davranışlarımızda damgasını vurmuş olduğumu gördüğümüz bu otoriteler, egemen sınıfların çıkarlarını da temsil etse, belli bir ilerlemeyi yaratıklık ve bunu zorla da olsa yürüttükleri için büyük bir otorite gücü haline gelmişlerdir.

Kapitalizmin doğuşunda burjuvazinin gelişiminde de benzer örnekler gösterilebilir. Fransız devrimi, büyük hatipleri, eyemcileri ve sanatçılarıyla birlikte doğmuştur. Feodalizm ve kralığa karşı savaşın bayraktarlığını yapan bu kişiler, eski otoritelere karşı, tarihin gelişiminde insanlığa yeni bir adım attıkları içindir ki, temsil ettikleri burjuvazinin bayağı altında yüz binleri toplayabilmış, onları kral saraylarının ve malikanelerin üzerine göndermişlerdir. Kitlelerin bu yürüyüşü, kralığı devirerek, yeni toplumun gelişmesi önündeki engelleri kaldırmıştır. Burjuvazinin iradesinin yasalaştığı ve askerleştiği bir dönemde Napolyon tarih sahnesinde belirir. Napolyon'un, büyük saldırıları Avrupa, Asya ve Afrika içlerine kadar giriş, onun henüz gelişmekte olan burjuvazinin ko-

mutamı olması sıfatına dayanmaktadır. Kapitalizm gelişme çağında burjuva düzenini kitalara yerine askeri komutanlar yarattığı gibi, sanat ve kültür alanında da büyük otoriteler yaratmıştır. Rönesans döneminin sanat eserleri, bugün bile insanlığın hayranlığını kazanmaktadır. O dönemde yapılan heykeller hayranlıkla seyredilmekte, müzik eserleri can kulağıyla dinlenmekte, romanlar, hikayeler zevkle okunmaktadır. 200 yıl önce, kurdukları cumhuriyet altında partiler ve ordularıyla toplumu çok ileriye götürüler, gerçekten de büyük bir otoritelerdir. Ve nitelikim, Avrupa halen bunların heykelleriyle doludur.

Proletaryanın büyük fikir yaratıcıları Karl Marx ve Friedrich Engels ise bu sınıfın otoritesinin sembolleri olarak, bugün tüm bir dünya üzerinde sarsılmaz etkiye sahiptirler. İnsanlık düşüncesinin en gelişmiş biçimi olarak sunulan bilimsel sosyalizm, gerçekten de düşünce gücünün emekçi sınıfların hizmetinde en bilimsel ifadeye kavuşmuştur. Marx ve Engels'de toplumun değiştirilmesi iliminin dile getirilişi, Lenin'de uygulamaya geçirilmiş, örgütlenme ve eyleme dönüştürülmüştür. Yeni siyasi düzeni devrimle yaratma ise, çağımızın en yüksek otoritesini ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda devrim en büyük otoritedir. Ekim devrimiyile tarihte ilk defa, proletaryanın şahsında emekçi sınıfların çıkarları hakim hale gelmiş, ve bu temelde toplum her alanda yeniden bir düzenlemeye uğramıştır. Proletarya devletin ve ordusunun yaratıcısı olarak Lenin, büyük bir otoritedir. Proletarya başta olmak üzere ezilen sınıflar ve halkların Marx-Engels ve Lenin'in ardından yürütmesi, onların yeni toplumun yaratılmasının ustaları olmalarına dayanmaktadır. Biz de bugün, onların izinden yürüterek, kendi toplumumuzu bu temelde değişikliğe uğratmanın savaşımını vermektiriz. İnsanlık bugün, yeninin, ilerlemenin ana doğrultusu olarak bu süreci yaşıyor. Kapitalist-empyalizmin köleştirdiği halklar, bağımsızlıklarına bu temelde ulaşma savaşı verirken, proletarya da yine dünya çapında burjuvazinin egemenliğine karşı kendisiyle birlikte toplumu özgürleştirme mücadelesini sürdürüyor. Marksizm-Leninizm önderliğinde gelişen bu savaşların, her alanda bir yenilenme ve gelişmeyi yaratıklık görülmüyor. Empyalizmin çirkininden çıkardığı, yozlaştırdığı, köreltitiği her şey bilimden, sanata, kültüre, ahlaka ve sıradan insanı işkilelere kadar, proletaryanın otoritesi altında yeniden bir düzen kazanıyor, ve ancak bu otorite altında gelişebiliyor.

2 - Kürdistan'da Halk Otoritesinin Yitirilişi, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelerin Egemen Olması

İnsanlık böylesine büyük gelişme adımlarıyla ilerlerken, Kürdistan'da yaşanan bunun tam tersi olmuştur; insanlık, her üretim biçiminin gelişiminin doruk noktasına ulaşırken, Kürdistan'da sömürgecilğin doruk noktası yaşanmıştır. Kürdistan'a hakim olan her güç kendi sömürü ve baskı sistemini taşımış, toplumun öz dinamiğiyle gelişimi dış zor tarafından tahripkar bir biçimde önlenmiştir. Özellikle feodal sömürgecilikle birlikte, Arap, Fars ve Türk hakimiyeti altında, toplum kendisine yabancılaştırılmıştır. Kapitalist-empyalist sistem altında da, Kürdistan yine bu güçler elinde bir sömürge olmanın ötesine geçememiştir. Toplumlar tarihinin tüm aşamalarında, sömürge egemenliği altında kalmış, Kürdistan'a çok şey yitirmiştir. Yabancı egemenler, Kürdistan toplumunun aşiret-kabile düzenini bile bozmuş, toplumun kendisini örgütlemesine fırsat vermeden egemen düzenlerin basit bir yansıması dayatılmış, siyasal bir güç haline gelmeden toplumsal güçler dumura uğratılmış, ve hatta insanlığın vazgeçemeyeceği en temel araç olan dil ve kültür değerleri ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Tabii ki, tanınmaz bir toplum, kolları ve bacaklarından yoksun bırakılmış bir kadavra ortaya çıkmıştır.

Kürdistan toplumu, insanlığın ilerici gelişmelerinden nasibini alamak bir yana, bunların gerilemesi aşamalarının en olumsuz mirasını devralmıştır. Toplama akan bu zehir tüm vücudu kaplamış, böylesine tanınmaz bir varlık haline getirmiştir. Vücudunun bütün gözenelekleri ziftle kaplanmış bir insan, dokuların vastasıyla ne kadar solunum yaparsa, sömürgecilik tarafından betonla-

nan Kürdistan toplumu da o kadar soluk alma imkanı bulmuştur. Sömürgecilğin zifti altında, toplum, kendisi için düşünmek, yaşamak ve otoriter bir güç olmak bir yana; kendi varlığını tartışır bir konuma düşürülmüştür. Bu, daha dün kadar yapılan bir tartışmadır. Kendi iradesini ve varlığını tartışan bir toplumun, bir güç olması, elbette ki düşünülemez. Bir insanın kendi insanlığını tartışması, ben insan mıyım-değil miyim sorusunu sorması kadar, kabul edilemez bir gerçeklik, Kürdistan'da bir halk mıyım-değil miyim, var mıyım-yok muyum tartışmasında tezahür etmiştir. Açık ki, böyle bir halk çok şeyini kaybetmiş bir halktır. Nitelikim, toplumda otorite diye gösterilen birçok olguya bakıldığında, bunların yabancı hakim güçlerin çıkarlarını bir somutlaşması oldukları, ulusal-toplumsal gelişmenin temsilcileri olmadıkları hemen görülebilir.

Bugün Kürdistan'da, koyu bir sömürgeci hakimiyet vardır. Ulusal-toplumsal yapının gözeneleklerine kadar kendi çıkarlarını hakim kılan bu sömürgecilik, toplumun kendi adına hiçbir yapı ve adıma kesinlikle yaşama olanağı tanımamaktadır. Orduyu, bürokrasiyi, kültüre ve dil kurumlarıyla, yapıyı ezerek, daha ilkan bakan bu yana, kendisine yabancılaşmakta başka alternatif tanımamaktadır. Yaratılmak istenen, sömürgecilğin çıkarları için yaşayan, onun adına konuşan, eyleme geçen, örgütlenen bir toplumdur. Toplumsal zeminde, Kürt hakim sınıflar, işbirlikçi karakterleri gereği, tarihte olduğu gibi bugün de, sömürgecilik adına konuşan, onun çıkarları doğrultusunda hareket eden, ulusal hiçbir özelliği taşımayan güçler durumundadırlar. Özellikle yoksul köylülük üzerinde feodal-komprador burjuvazinin, sömürgecilik ve feodal-kompradorlara dayanan dinsel kurumların, uzun yıllar katlanılmaz bir baskı gücü oldukları biliniyor. Ancak, bunlar, güçlerini sömürgecilik ve feodalizmden alan ve sömürgecilik adına toplumsal gelişimi önünde bir baskı unsuru olarak duran, yani sömürgeci otoritenin yansıması olarak tezahür eden, bu nedenle de kendi varlıklarında bir güç taşımayan tanınması gereken, sahte ve gerici "otorite"lerdir. Bunların, sömürgecilğin nasıl bir basit kuklası oldukları ve ona dayanmaksızın bir bile ayakta kalamayacakları bugün çok daha açık olarak görülmüştür.

Türk sömürgeci kapitalizminin gelişimine bağlı olarak doğan küçük-burjuvazi de yine bu niteliğinden ötürü, ulusal-toplumsal çıkarların temsilcisi bir güç olma konumuna yükselememiştir. Kendisini yaşamayan, bu sınıf, Kürdistan gerçekliğinde daha da olumsuz bir tabloyu sergilemektedir. Ve hele, bu sınıf, çarpık yapılanmasında üzerinde siyasal bir güç olmaya kalkıştığında ucubelliği daha da göze batmaktadır. Kendini formüle etme, örgütlenme ve eyleme konuşturma gücünden yoksun olduğundan, siyasi bir güç olduğunu iddia ettiği, ulusal-toplumsal gelişme önünde tam bir engel haline gelmektedir. Bu sınıfın temsilcileri durumundaki örgütlerin, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki konumları bir gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. En sıradan bir bakışla bile görülebileceği gibi, bunlar ulusal-toplumsal gerçeklikten adeta habersiz bir yaşam içindedirler. İnsanı haklarından bile men edilmiş bir toplumsal zemin üzerinde değil, sanki çağdaş halklar gibi tarihtoplu toplumsal gelişimini güçlü bir biçimde yaşamış bir halk gerçekliği içindeymiş gibi hareket etmekte, yaşanan ölüm-kalım savaşı ortamdında ortak güllük-güllüstanlıkımsasına yaşayabilmektedirler. Ve bunu, tüm toplum da çıkar bir yol olarak önerme gaffetine düşebilmektedirler. Ulusal-toplumsal gerçekliği yaşamayan bu sınıfın, bireyleri de tabii ki aynı olumsuz konumu sergilemektedirler. Örgüt ve birey düzeyinde, tam bir güçsüzlük, iradesizlik ve şu veya bu gücün etki alanına girme durumunda kurtulmamaktadırlar. En tipik örnek olarak Avrupa sahasındaki konumları verilebilir. Biraz üstünü-başını düzeltip, yeni güysiler giydikçende kendisini çağdaş bir insan olarak görme şaşkınlığına düşen bu sınıf bireyinin konumu, örgüt düzeyinde de yaşanmaktadır. Yanbaşında can çekişen halkına rağmen, Avrupa'da gördükleri-yasadıklarıyla sarhoş olan birey gibi, bu sınıf adına hareket eden "güç"ler de dışarıda bir kaç ilişki yaratma adına her şeyden vazgeçebilecek bir sarhoşluk içindedirler. Gerçekten eğer, sarhoş olmasalar, acınacak

durumdaki bir gerçekliğe böyle bakamazlar. Rahat düşünme ve yaşamayı kendilerine layık görmeleri, Avrupa'da emperyalizmin kucagında yaşamayı kabul edebilmeleri, bir dilenci gibi suna-buna yalvarmanın devrimcilik olduğuna inanmaları, bir paralı memur derekesine düşmeyi en gelişmiş ilişki ve hatta enternasyonalizm diye piyasaya sürmeleri, düpedüz ajankal olan ilişkilerde en yüce sıfatları yakıştırmaktan geri durmamaları bunların, toplumumuzda yanlışlan yabancı iradelerin ve işbirlikçilerinin basit birer kopyeleri olduğunu ortaya koyar. Bunların, ulusal-toplumsal gelişme adına düşünce, örgüt ve eylem üretmemeleri buna dayandır ve bu nedenle de anlaşılırdır. Açık ki gerçeği yaşamayı bir yapıdan, gelişme doğamaz. İnkarcılığın, işbirlikliğin bir yansıması olan ancak onların dileyle konuşabilir. Mikrofona ne okursan o sesin çıktığını söylemeye gerek yoktur. Bunlardan çıkan ses de, işte, yabancı egemenler ve işbirlikçilerinin tarihini karanlık delizlerinde doldurdıkları mikrofonlardan çıkan sestir.

Sömürge boyunduruğu altında bulunan Kürdistan'da, toplum adına bir otorite olmak için toplumun her alandaki gelişmesinin önündeki tikaçlara karşı mücadeleci bir güç olmak, ulusal-toplumsal yapımın ekonomiden kültüre kadar her alanda bağımsız ve özgür gelişimini sürdürülebilirliği için, bu alanlardaki çıkarlarının uzun vadeli planlaması temeline, gelişimi engelleyen yabancı ve yerli güçlere karşı ulusun çıkarlarının savunucusu olmak, yani ulusal kurtuluşçu olmak gerekir. Ulusun bağımsız ve demokratik gelişimi ve bu doğrultudaki çıkarlarını formüle etmeyen, bunu kararlılıkla savunup, bunun için mücadele etmeyen, "kültür özerkliği", "otonomi" gibi işbirlikçi istemler peşinde koşanlar, ulusun iradesinin temsilcisi, onun çıkarlarını sembolleştirilen bir güç değil, olsa olsa işbirlikçilik ve usaklık peşinde koşan "güç"ler olabilirler. Bu yapılarıyla, toplumu bir adam bile ilerletmeyecek olan bu "güç"lerin, toplum üzerinde güçlü bir etki yaratmaları da düşünülemez. Toplumda ulusal kurtuluşçuluğu geliştiren, etki gücünü artırdıkça, belli bir dönem yaratması da olsalar, sahte etkilerinden iz bile kalmayacaktır. Öyleyse bunların etkilerinin, ulusal kurtuluşçu bilinç ve eylemin güçlenmesi veya zayıf kalması oranında bir varlık şanslarının olduğu ortadadır.

Kürdistan'da, her türlü işbirlikçi düşünce ve eylem, sömürgeci hakimiyetle doğmuştur. Varlıklarını sömürgeciliğe dayandıran, ya da ona yönelme cesaretini göstermeyecek "yumuşatılmış" biçimleri altında yaşam yolu arayanlar ne denirse denilisin sömürgeciliğin iradesine boyun eğen ve bu anlamda da ulusal-toplumsal gelişmemizin her alanda engeli olan bir konumu ifade etmektedirler. Bu noktada hemen belirtelim ki, bu yapıların sahipleri, çokça iddia edildiği gibi dilin, kültürün, sanatın vb. de geliştirdi, koruyucu gücü olamazlar, ulusu yapan tüm bu değerlerin korunup-geliştirilmesi tümüyle ulusal kurtuluş hareketinin gelişimine bağlıdır ve ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirdiği oranda korunup-geliştirilebilirler. Tüm bu alanlarda bir güç olma, ne adına konuşulduğuna doğrudan bağlıdır. Ulusal-toplumsal gerçekliğe doğru yaklaşımaksızın ve adeta ondan kaçarak, en küçük bir değer bile yaratılamaz, olsa olsa, ancak büyük bir yanılğı yaşanabilir.

Bu gerçekliğe doğru yaklaşma ve çözüm göstererek gelişmenin yollarını açma durumunda olan tek güç, ulusal kurtuluş siyaseti ve hareketidir. Halkımızın ne kadar kabul edilmez bir yaşam durumu olursa olsun, gerçekliğimizin bütün derinliğine kavranma zorunluluğu buradan doğmaktadır. Bu anlamda, her kurtuluş savaşçısı, bu gerçekliğe yaklaşma ve anlama cesaretini göstermek durumundadır. Lenin'in, "Rusya'nın utancı ve lanetiyle hesaplaşmak" sloganına dile getirdiği gerçek bizim için bir kez daha geçerlidir. Evet, gerçekten de, sömürgecilik tarihinin utanç duymak, ama bunu bu gerçekten kaçmak için değil, tam tersine onunla hesaplaşmak için duymak zorundayız. Öyleyse, insanı gerçekten acı ile kavrandıran, hiçbir gerekele eylem edilemeyecek olan tarihimizin önümüze sürdüğü gerçeklerle hesaplaşmak durumundayız. Bunları görme-yenerek, değil devrim, evrim bile yapamazlar; değil devrimci militan, devrimci militanın kopyesi bile olamazlar. Eğer yaşamı soylu bir biçimde harcamak istiyorsak, somut durumumuz tahlilini

tüm özgünlüğünde yapmak durumundayız. Gelişmemizin en önemli bir nedeni, Hareketimizin tarihsel ve güncel gerçeklerimizi tüm açıklığıyla sergilemiş olmasıdır. En görkemli direnmelerin ve en güçlü hareketlerin ortaya çıkışını, tarihe ve güncelle bilimsel bir yaklaşımın sağlanmasına yakından bağlılığı vardır. Elbette burada yapılması gereken, mevcut gerçekliğe başımızı dönderip kaçmak olamaz. Yara-bere içindeki bir vücut bir daha kendine gelemez diye bırakıp kaçmak ve ölüme terketmek nasıl ki en alçakça bir davranışsa, ulusal gerçekliğimiz karşısında yapılması gerekeni yapmamak da aynı biçimde anlamlıdır. Yine, ameliyatla geçecek bir yarayı, melhemle iyileştirmeye kalkışılması gerektiği de çok açıktır. Ulusal-toplumsal yapımın yollarını reformla iyileştirmeye kalkmak, tıpkı, ameliyat edilmemesi gereken yaraya melhem sürmeye benzer. Kürdistan toplumunun yarasının melhemle düzeltilmeyecek bir yara olduğu çok barizdir. Bu yarayı, ne sosyal-demokrasi ve ne de reformizm ve işbirlikçi düzenlemeler iyileştirebilir. En kahurlu bir operasyonun gerektiği, büyük acılarıyla geliştirilecek bir devrim operasyonu dışında vücudun kendine gelebileceği açıkça görülmektedir. Eğer kişi bir teslimiyetçi, bir hain, "yaşasın Kemalizmin şahlanışı" diye bağırarak bir satılık ajan değilse ve yine Avrupa vb. yerlerde toplumsal melhem hazırlayıp günün gün emeyecekse, bu gerçeği görmemezlik edemez. Kürdistan'da ulusal-toplumsal gelişmede iddialı olan güç ve kişiler, bu iddialarını ancak, ellerine aldıkları neşterle yaraya dokunma cesaretini göstererek kanıtlayabilir, ancak bu temelde gerçek bir güç konumuna yükselebilirler.

3 - Halk İradesi ve Otoritesinin PKK'de Yeniden Doğuşu

Örgütlenmesi dağıtılmaya, iradesi yok edilmeye çalışılan bir halk adına hareket edilebilir, ulusal-toplumsal sorunlara köklü yaklaşım gerektirir ve ancak bununla mümkündür. Ama bu nedenle de yakıcıdır ve üzerine cesaretle yürümeyi gerektirir. Ulusal-toplumsal gerçekliğe bilimsel-tarihi bir bakış açısıyla yaklaşamayanlar, her şeyiyle başkalaşım sürecine alınılmış olan yapıyı derinliğine kavrama gücünden yoksun olmaları, insanlığın gelişim yasarlarından habersiz bulunmaları, bu gerçekliğe yaklaşma cesaretini gösteremeyecekleri gibi, doğru çözüm önerilerinde de bulunamaz, böyle bir yaşamdan çıkış yapmanın mümkün olduğunu inanamazlar. Niçinmi, PKK daha ilk düşünce filizleri biçiminde belirlediğinde, birçok çevreden "ateşle oynuyorsunuz" biçiminde yükselen feryatlar bu gerçeği ifade etmektedir.

Kendi kendisini tartışır bir konuma getirilmiş toplumun birçok sınıf ve tabakaları, devrimci kurtuluş hareketi ilk adımlarını atmaya başladığında yine bu gerçeği ifade edebildikleri. Çünkü Kürdistan'da ulusal kurtuluş, bu yıllara gelinceye değin önemli oranda üzeri küllendirilmiş ve artık alev almayacağına inanılan bir dava haline getirilmiştir. Bu arzu hala yürekte belselse de, kendisini konuşturamayan bir arzu durumundadır. Ulusal kurtuluş doğrultusunda atılan adımların başlangıçta biraz kaygı ve tereddütle karşılanmasında bu nedenle. Çoğu kez, olmayacak duaya amin denildiği söylenmiştir. Elbette ki burada ulusal-toplumsal yapının bir gerçekliği ifade edilmektedir. Bu; halkın bile kendi gerçekliğinden ürker bir konuma getirildiğini ortaya koymaktadır.

Ancak bu dönemde, sözde Kürt halkı adına hareket edenler de, ortaya çıkan bu yeni gelişmeye kurbanlık bir koyun gibi bakmış, ve hatta 3-4 vb. aylık sürelerle ömür biçmişlerdir. Tabii ki, burada da yine, bir gerçeklik ifade edilmektedir. Ulusal-toplumsal gerçekliğimize derinliğine yaklaşmak cesaretini hiçbir zaman gösterememiş olan bu çevreler, sorunun ne kadar yakıcı olduğunu bildiklerini ama, bu nedenle de onu ele alma yürekliliğini gösteremediklerini böylece itiraf etmek durumunda kalmışlardır.

Bir ulusal kurtuluş hareketi, belselsiz yükselsemez. Karşılıklı verilmeye hazır olmayan davalar, sahihsiz ve silinip gitmeye mecbur olan davalardır. Tarihte, toplumlar için gerektiğinde kurbanlar verildiği çok açıktır. Binlerce yıllık kölelik tarihimizin değiştirilmesinin zorunlu olarak ödenmesi

gerek faturaları olduğu kabul edilmeksizin, Kürdistan'da bir adım bile atmanın mümkün olamayacağı, bilinmek zorundadır. Bu açıdan, daha ilk ortaya çıktığında, gerektiğinde büyük acılara katlanmak ve ağır kayıplar vermenin, kurtuluşun katlanılması gereken faturalar olduğunu önemle belirttik. Eğer bu topraklarda da yeni bir insan topluluğu doğacak, halkımız için mezar haline getirilmiş bu topraklar yaşamı bir ülke haline dönüştürülecekse, bunun uğruna ölüme de hazır olmak zorunlu. Toprağa düşen ilk şehitlerin, bunu bir gerçek haline getirmeleri anlamında sırsalmsız bir yerleri vardır. Dünya halklarının hemen hepsinin geçtiği bu yoldan, bizim de geçmemiz kadar doğal bir şey olamaz.

PKK, kendi gerçekliğimize doğru bakmak temeline, inançsız ve korkakların yaklaşma cesaretini bile gösteremediği yapıyı değiştirme hareketidir. Daha da özcüsü, yüz yıllardan beri gözeneği tıkanmış, susturulmuş halk iradesinin ve yüreğimizin özgür ve bağımsız olmak için yeniden çarpması, irade gücüne kavuşmasıdır. PKK biçiminde somutlaşan güç, kaybedildiği ve artık kendisine sahip çıkılmayacağı söylenen bir halkın canlanması hareketidir. Halkın yüreğinin bugün artık PKK'de attığı her gözün görüleceği kadar açıktır. Kürdistan halkı kendisini PKK'de dile getirmektedir. İşbirlikçi ve ajanlar dışında, hemen her sınıf ve tabakadan halkımız, tüm umutlarını PKK'de bulmaktadır.

Doğrudan ulaşamadığımız alanlarda bile, "umut PKK'dedir" deniliyorsa, bu gerçeği görmemek mümkün değildir. Demek ki, PKK'de, halkın çok derinde de olsa kırdırnan iradesi var. PKK, onların çıkarlarını birleştirildiği bir ana platformdur. Halkın, maddi birçok olanaklarına rağmen, diğer örgüt ve çevrelerde değil de, PKK'de umut bulması bu nedendir. Demek ki, halk kendisini biraz zor'da buluyor. O halde, PKK'de somutlaşan gerçekler halkın iradesidir, ve PKK'nin doğuşu halk otoritesinin doğuşudur. PKK ile Kürdistan halkı, yüz yıllardan beri yitirmiş olduğu iradesini yeniden bulmuş, özgür otoritesini yaratmıştır.

Böylesine bir anlamı olan doğuş, elbette ki kolay gerçekleştiremeyecekti. PKK, adeta kayayı çatlatacak filiz veren bir bitki gibi, çoraklaştırılmış bir zeminde, yüz yıllardır köreltilen halk iradesi ve otoritesini yeniden yaratma hareketi olarak doğduğundan büyük zorluklarla karşı karşıya gelmesi, birçok sorunla boğuşması kaçınılmaz olmuştur. Gübrelenmiş bir toprakta verim de çok fazla olur. Ama aynı şeyi kıraç bir toprak için söylemek olası değildir. Rus devrimi, zengin bir kültür üzerinde doğmuştur. Fransız ve Çin devrimlerinin doğuşu da yine böyle zengin bir kültür üzerindeydi. Bu anlamda o topraklar son derece gübrelenmiş ve sulaktı. Devrimci kırın tohum halinde düşmesi, o nedenle ardından son derece güçlü bir gelişmeyi yaratmıştır. Fakat, Latin Amerika ve Ortadoğu'da daha farklı bir durum görülmektedir. Filistin devriminin böylesine zor gelişmesinin önemli bir nedeni, toprağın kıraç hale getirilmiş olmasıdır. Kürdistan toprakları ise, hem maddi ve hem de manevi olarak çıplak haldeki kıraç tarlalara benzerdir. Çok eski bir tarihte sahip olan bu ülke, bugün herkesin terketmek için kuyruğa girdiği bir alana dönüştürülmüştür. İnsanlar tanınmaz bir halde kendilerinden ve ülkelerinden kaçıyorlar. Açık ki bu bizim iddiamız değil, ortada olan bir gerçektir. Demek ki, tarihin cennet üssü denilen Mezopotamya'da insanlık çok zayıflatılmış. İnsanların kültürü ve mertliğine can vermek için güçlerini ortaya koymadıkları, tam tersine terkettileri bir zeminde, devrimin kolay gelişmeyeceği ortadadır. Biz adeta, kayayı çatlatacak kök vermiş, ama çok zor gelişen bitkilere benziyoruz. Elbette ki bu, saygı duyulması gereken bir gelişmidir.

İlk tanımlamamızda, Kürdistan toplumunu sert rüzgarların gözeneğini tıka-dığı; ama fırtınalar bulamaz gücür biçimde boy atacak olan o kayalıklarda gizli bitkilere benzettik. Açık ki, bizdeki devrim olgusunun kaynakları zayıf ve insanları biraz kuru. İnsanlar söz dinlemiyor, bu nedenle birleşmiyor ve tabii ki çok az iş yapıyorlar. Birleşip bir kuvvet haline geliyorlar ve buna bağlı olarak gelişme kaydedemiyorlar. Kürdistan'daki insanların her birisi, gemisini kurtaran kaptan durumundadır. Fakat, gemisini nasıl kurtarıp, nereye demir ata-

cağı da belli değil. Bunlar, mevcut gerçekliğimizin çok sınırlı olarak değiştiğimiz bazı yönleridir.

Böyle bir gerçeklik devrimle nasıl değiştirilecek veya bunun için bir güç yaratmak nasıl mümkün olacaktır. Eğer emperyalizm ve sömürgeciliğin dayattığı anlayışlar kabul edilmeyip, nesli tükenmiş bir varlık olduğumuz düşüncesine batılmıyorsa yapılacak tek şey, ne pahasına olursa olsun, bütün zayıflıklara rağmen bu gerçekliği devrimle değiştirme doğrultusunda adım atmaktır. Emperyalizm ve sömürgeciliğin dayattığı anlayışlar, kabul edilmemesi gereken anlayışlardır. Kürdistan'da herkesin bildiği kel aynak kuşları vardır. Nesli tükenmeye yüzüyle olan bu kuşlar, Fırat'ın Güneycik kalesinde çoğaltılmaya çalışılıyor, onlar adına demek kuruluyor. Bir kuşun bile neslinin tükenmesi böylesine çabalarla önlenmeye çalışırken; yok edilme istenen bir halk için her şeyin yapılması gerektiği ve yapılabilecek çok açıktır. Emperyalizm ve sömürgecilik barbardır; yıkar, bitirir, güç etmez ister. Ama özgürlük savaşımı odur ki, gerekirse en son ferdine kadar direnmesi bilinsin. Böyle bir halk, savaşında yenilse bile, hiç olmasa teslim olmanın utancını, kendi kendini inkar etmenin sefaletini yaşamaz. Mücadelesinde yenilebilir, imha olabilir, ama sonunda tarihe, ölmeyi kabul ettikleri fakat asla köleliği kabul etmedikleri biçiminde geçerler. Kızıl-direniler buna bir örnekler. Onlar da çok direndiler, katliamdan geçtiler, fakat çok çeşitli nedenlerle bağımsız olamadılar. Ölümlü pahasına köleliğe karşı savaşın yüzlerce halk bugün zaferini kutuyor. Bidden çok yeni ve geri olan bir çok halk devrimlerle kendine geldi. Açık ki, çok çeşitli nedenlerden ötürü boğuntuya getirilen, her türlü varlıksal gelişmesi duruma uğratılan halkımızın da, kendine gelme ve yeniden yaratma gücü vardır. Şunu hemen ilave etmek gerekir ki, her ne kadar yüzyeude sürekli hırpalanan, sürekli darbelendiğinden ötürü gelişemeyen bir halk isek de, tarihin derinliklerine kök bağlayan en eski halklardan birisi olduğumuz da unutmuyoruz. Kökleri çok derinlerde olan bir halk, çok güçlü yeşermesini bilir. Tersi bir örnek olarak ise ABD emperyalizmi verilebilir. Amerikan emperyalizmi bugün çok görkemli ve güçlü görünmesine rağmen gerçekten çok zayıftır; hele tarihsel kökleri hiç yoktur ve çok yakında bu emperyalizmin devrilmesi mümkündür. Yani, görünüşte ne kadar güçlü olursa olsun, bu tip uyuruklar devrilebilir. Bizim halk olarak bir türlü gözlerimiz açmamamız ve irademizi konuşturamamızın nedenleri çok çeşitlidir. Ama bu böyledir diye, tarihsel derinliğimizi inkar edemeyiz. Ükke olarak insanlığın beşiği, ilkel klan, kalbe toplulukların doğduğu, birçok üretimin ilk gerçekleştirdiği, hayvanların evcilleştirildiği, tahılların ekildiği alanlar, kısaca tarihin en eski halklarından biriyiz. Demek ki, eğer ısrar edilir, köklerine yeteri kadar su verilir ve sürülürse, kısaca sahip çıkılırsa, büyük boy atışlardan birini de bu zeminde yaratmak zor olmayacaktır.

Yola çıkılırken, bu gerçekliğe derinliğine ve çok yakından bakıldı. Yüzye değil, kökleri bakarak kendimize cesaret oluştur ve güç olmanın gereğine inandık. O halde PKK, biraz da, bu halkın tarihsel köklerine dayanmanın ifadesidir. Halkın iradesini, güçlü tarihi temellerine dayanarak oluşturma ve çağdaş bir otoriteye dönüş-türme hareketidir. Bugün, bu artık cisimleşmek durumundadır. PKK'de somutlaşan halk gerçekliğimiz, şimdiye kadar açılmayan tomurcukların açılmasına, yani kendi kabuğunu çatlatarak çiçeklenme aşamasına doğru gidise benziyor. Şimdiye kadar çeşitli egemen güçler tarafından hep tahrip edilen, kendini formüle edip kolektif bir iradeye dönüştürmeyen bir halk, elbette ki kendi iradesini yaratırken büyük zorluklarla karşılaşacaktır. Böyle bir ülkede devrim, elbette ki sancılı doğacaktır. Her kim ki, Kürdistan devriminin gelişimini kolay bir olgu olarak görürse, o büyük bir sahtekardır. Bir şeyi yaratmak için çok güç vermen gerekirken, onu el yordamıyla yaratabileceğini söylersen, bu bir yalan olur. Küçük-burjuvazinin bir diğer sahtekarlığı da, bu biçimde gözükmektedir.

Küçük-burjuvazi, Kürdistan'da devrimci zor'u bir çığlık olarak değerlendirmektedir. Onların önerdiği yol, sömürgeci parlamento veya emperyalizmin kucagında bir göçmen yağıntıdır. Emperyalist metropol-lerde 20-30 ın kalın "ulusun konuşulması"

uçuğa binip, melhem olmaya geldim diyecekleri günün hayalini yaşamaktadırlar. Bunu bir yöntem ve hem de insanı zora sokmayan bir yöntem olarak öneriyorlar. Açık ki, bu, yarayı kangren etmenin yöntemidir. Halkın gücünü görmez, daima düşmanın gücüne bakanlar, ona karşı dikilme cesaretini de gösteremezler. Korku adına ne varsa onu üretir, ve kaçınılmaz bir biçimde işbirlikliğe yönelirler. Daima düşmanın gücünü gösteren birisi, her türlü baskı ve rezil bir yaşamı zaten kabul etmiş demektir. Ama, halkımızın, böyle bir yola itibar etmediği de çok açıktır.

PKK Hareketi, gerçeğin özüne uygun bir biçimde tüm zorlukları bilerek, yaşayarak ve kendi militanlarına bunu acımasız bir biçimde sergileyerek gelişmiştir. PKK, Kürdistan halkının işkence içerisindeki iradesinin somutlaşmasıdır, derken, halkın iradesinin otoriter bir hale gelişini vurgulamaktadır. PKK'de bu önemli oranda doğmuştur. Cenin ana rahmine sağlıklı bir biçimde düşerse, o doğuş yapar, daha sonra gençliğine ulaşır ve gürbüz bir varlık haline gelebilir. Ama ana rahmine felçli düşmüşse, istediğin kadar ona kan ve güç ver, o felçli olarak büyüyecektir. Bizde de küçük-burjuvazinin doğuşu kesinlikle felçli bir doğuştur. Fakat, PKK'nin doğuşunun bunun tam tersi olduğu ve bu nedenle gelişmesinin önünün durdurulamayacağı çok açıktır. PKK bunu, ilk doğuş anından, düşüncülerinin hayata geçirilmesine ve bu güne ulaşan gelişiminde kanıtlamıştır. Sağlıklı doğuşumuz, sağlıklı gelişmemizin de ölçütüdür. Kemal Pir, sömürgeciliğin zindanları ve mahkemelerinde bu gerçeği «Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde zafer şeyleri vardı, hala da var, buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak, iktidar olacak» diye ifade ediyordu. 10 yıl, 20 yıl sonra da olsa mutlaka zaferে ulaşacağı belirten Kemal Pir'in bu sözleri çok iyi özümsemelidir. Küçük bir çekirdek olarak doğan PKK'nin ordu haline gelmesinin belli bir zamanı alacağına ifade ettiği bu konuşmasında Kemal Pir, PKK'nin yaşayan militanların nasıl davranması gerektiğini de açıkça ortaya koymaktadır. Halkın derin tarihsel köklerine dayalı olarak doğan ve geleceği zafer olan PKK, halkımızın ulusal-toplumsal çıkarları ve umutlarını somutlaştıran iradesi ve otoritesidir.

a - Parti Otoritesini Yüceltme,

Geliştirme Savaşı,

Her Türlü Otoritesizliğe, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelere Karşı Savaşımızdır

PKK'nin otoritesi, tüm dünya emperyalizmini arkasına almış sömürgecilik ve yerli işbirlikçilerinin otoritesine karşı mücadele içinde gelişti. Sömürgecilik 600 bin kişilik ordusunu ve yerli feodal güçler tüm çapularını bu gelişme üzerine sürdürdü. Bu, iki muazzam güç dengesizliğinin boşuşmasıdır. Burada daha ilk anda, halkın otoritesinin doğmaması, ilk tohumlarının ezilmesi ve yabancı otoritenin sürüp gitmesi için sergilenen bir düşman iradesi vardır. Eğer bir gafil değilsen göreceğiz ki, biz, iç ve dış dayanakları belli olan muazzam bir gerilimi karşımıza aldık. Bugün de karşımızda yine faşizm biçiminde somutlaşan aynı gücün generalleri görüşü vardır. PKK'de somutlaşan halkın otoritesi, bunlardan yönelen azgın saldırılara karşı korunmak istenmektedir.

Sömürgecilik, insanlarını adeta birbirini imha kurtları haline getirdiği toplumu bu objektif durumundan dolayı yararlanarak, kendi otoritesini Parti içerisinde musallat etmek istedi. Bu, düşmanın açık saldırılarından daha da büyük bir tehlike oluşturuyordu. Partinin maskesi altında, her türlü yıkıcılık ve bozguncululuğun, laf anlamamanın, iş yapma ve yaptırımın, ister bilinçli, ister bilinçsiz düşmanın otoritesini dayatmak olduğu çok açıktır. Geçtiğimiz çok kritik bir evrede, sömürgecilerin bir yandan ordularını dayatır ve idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da zayıflıkları seslenerek; gelin bayrağı altına toplandı dediği iyi biliniyor. Elbette ki bu, bozguncular ve yıkılcıların altında toplandığı bir bayraktır ve emperyalizmin karargahlarında dalgalanmaktadır. Bireysel kurtuluş, rahat ve zevkin "çekiciliği"ne bir çağdır.

İçinden geçilen dönem, birçok özellikleriyle kritik bir evreyi oluşturmuştur. Devrimci görevlerin kendisini en çok dayattığı bu evre, aynı zamanda bireysel tutku-

ların, kişisel kurtuluş ve rahatlığın da bireyde en çok canlandığı, militan devrimcilikle küçük-burjuva düşkünlüğünün genel ve bireysel düzeyde çatışma halinde olduğu bir evredir. Nasıl ki militan devrimciliğin sürece damgasını vuramaması düşmanın otoritesinin tüm bir toplum üzerinde bütünü karallığıyla çökmesi anlamına gelse, bu bireysel düzeyde de böyledir. Ve bunu çok iyi bilen düşman, bütün araç ve olanaklarıyla, devrimin motor gücü olan devrimci kadroların bu iç çatışmasına müdahale ederek kendi otoritesini hakim kılmaya çalışmıştır. Bir yandan, faşizm biçiminde somutlaşan en kanlı yöntemlerle toplumun ve devrimcilerin üzerine yürürken, öte yandan da en soysuz güdüleri körükleyerek, devrimi ikinci bir hançerle ve daha da tehlikeli bir tarzda bozguna uğratmanın yoğun çabasını sürdürmüştür. Provokasyon çizgisinin böyle bir dönemde boy atması tesadüfi değildir. Ve yine biliniyor ki, demokrat ve devrimci yaftalı birçok çevre ve güç tarafından da aynı platform dayatılarak, düşman otoritesi bir de böyle bir maske altında dayatılmak istenmiştir. "Devrimci içmez mi, aşık olmaz mı, eğlenmez mi?" vb. düşünceler etrafında, militan ruhun en çok yusultulması gereken bir dönemde, bu roha saldırılmış, bütün güç ve enerjinin devrime hasredilmesi bu "devrimci" ve "demokrat" çevrelerin şimşekleriyle karşılaşmıştır. Bunlar, adeta alev almış bir evin içindekilere yatagınızda uyumak hakkınızdır diyen bir çılgının mantığını sergilemektedirler. Halkın korkunç acılar ve yoksullukları içinde olduğu devrimci tutuklanın acımasız işkencelerle katledildikleri bir dönemde, Avrupa'nın metropollerinde içki masalarına davetیه çıkarmaları eğer bir çığlık değilse, adımı da kendileri koymuş olmaktadır. Ama ne olursa olsun, geliştirilmek istenen tüm bu anlayışlar, TC'nin iradesinin dayatılması, korkunç bir yıkıcılık ve bozgunculuktur. Evet, TC'nin tüm amacı devrimci güçleri dağıtmak ve imha etmektir. Ve bu, anlaşılabilir. Çünkü o, mantığı ve karakteri gereği başarabilir tüm insanlığı ortadan kaldırmak amacındadır. Fakat anlaşılmasın şey, halkın devrimci iradesinin "devrimci" adlar altında köreltilmeye çalışmasıdır.

En az, TC'ye karşı yürütülen savaşım kadar mücadele edilmesi gereken bir husus da, provokasyon çizgisinin özellikle körüklediği ve üzerinde oynamaya çalıştığı, toplumsal zeminden kaynaklanan yetersiz düşünce ve yetersiz devrimcilik. Bunlar kendisini, bireycilik, uyumsuzluk, söz dinlememe, örgütlenmede derinleşmeme biçiminde ifade eden ve savaşılması durumunda en az düşman saldırıları kadar yıkıcı ve tehlikeli olan hususlardır. "Ben çekilken bir örgütün çekil bir çekirdeği değil, kendi başına dolaşan bir element gibi hareket ederim" diyen, bireysel devrimciliği dayatan biri de açık ki, halkın iradesinin somutlaştığı Parti otoritesine karşı, bir irade ve otoriteyi dayatmak durumundadır. Yaşamın zorlukları karşısında tüm zayıflıkları ortaya çıkan insanımız, bireyselleşmiş düşme çok yatmaktadır. Ama, bu insanımız, yetersizlikleriyle düşman otoritesinin bir kölesi olduğunu da görmek zorundadır. Açık ki, Kürdistan'da, TC'nin ve ondan kaynaklanan her türlü gerici otoriteye ve bu düşman otoritesine açık kapı bırakan zayıflık ve yetmezliklere karşı mücadele edilmeksizin, devrimcilik ve ulusal kurtuluşçuluğun geliştirilmesi olası değildir. Eğer halkın iradesini temsil etmek ve yüceltmek durumunda ve ereğinde isek, bunun tek yolunun sömürgeci ve işbirlikçi otoritelere karşı, savaşım içinde devrimci iradeyi çelikleştirerek olduğu bilinmek zorundadır. PKK, kendisinde somutlaştırdığı halkın iradesi ve otoritesini, tüm bu otoritelere karşı mücadele içinde yaratmış ve çelikleştirmiştir.

Sömürgeciliğin ve yerli uşakları feodal kompradorların otoritelerini tanımama, meşru görmeme ve onları halkın iradesini çeliken bir güç haline getirerek yıkma hareketi olan PKK içinde yer alan her militan ve PKK'de kendisini bulan tüm bir halkımız da, kendi gücünü bu temelde ortaya koymak durumundadır. Halkımızın çıkar bütünlüğü siyasal ve örgütsel ifadesini PKK'de bulmuştur. Öyleyse bu kendisini, tüm bir halk olarak bu güçlerin otoritesini hiçbir biçimde tanımama ve aynı zamanda toplumsal zeminden kaynaklanan zayıflıkları aşma temelinde giderek daha güçlü birliklerin yaratılmasında kaçınılmaz olarak göste-

recetir.

b) Parti Otoritesine Uyum,

Halkın Otoritesine ve Militan Özelliğe Bağlılığın Zorunlu Bir Gereğidir.

Her şeyini yeniden bulmak isteyen bir halkın çıkarlarının güdümlendiği bir parti hareketi, çok güçlü yürümek ve adeta bir fırtına gibi esmek zorundadır. Bir şeyin akış seyrini belirleyen, onun hedeflediği amaçlardır. Düşmanın her anki baskı ve operasyonları altında yok edilmek istenen bir halk; aynı zamanda görkemli bağımsızlık ve özgürlük amaçlanmıştır. Bu ikisinin karşılaştırılması bizim akış hızımızı belirler. Bu ise, en yüksek hız demektir. Bu, parti militanında anlamını, sınır tanımaz bir devrimcilik, düşüncede, örgütlenmede ve eylemde muazzam yaratıcı ve bitirici güç olmakta bulur. Bu kadar çarpıcı amaçlar içerisinde, kabul edilemeyecek olan tek şey, amaçlanmazla çelişen durgun bir yapının sergilenmesidir. Bilinçsizlik, durgunluk ve yürüyememek PKK militanında kabul edilemez. PKK militanı, halkı PKK motoru arkasında hızla sürükleyen itici bir kuvvet olmak zorundadır.

Gerçekten de bugün PKK, Kürdistan halkını arkasında sürükleyen bir motor durumundadır. Bu, katlanılamayacağı söylenen baskı ve işkencelere katlanarak ve hiç kimsenin gösteremediği bir gelişme yaparak kanıtlanmıştır. Devam ettirilmesinde durumunda ise, milyonları ardından sürüklemesi kaçınılmazdır. O halde, bir parti militanı, önümüzdeki dönemde parti faaliyetlerini düzenleyen, her şeyi sıfırdan yaratmayacaktır. PKK'nin direniş kahramanlarının köşe taşlarını teşkil ettiği bir zemine dayanarak hareket edecektir. Hiç kimsenin, Hayri ve Kemalleri unutarak devrimcilik yapamaz. PKK, onların abidesi değil, bir ifadesidir. Gelişmeler belki az başarılı, belki çok başarılı, ama mutlaka oraya dayanarak olacaktır. Dava uğruna kendilerini böylelikle adayınlar, günü böyle yapanlar, geleceği yaratmasını da bilirler. Alaca karanlıktaki, her şey yitirdiği denildiği anda düşünce ve eylem üretmesini bilenler, elbette ki geleceğin güçlü temellerinin de yaratıcılarıdır. Birçok gücün böyle bir mirasa sahip çıkmak için köşelerinde hesaplar yaptıkları biliniyor. Ama bunun ne kadar boş bir hayal olduğu ortadadır. Çünkü bu halkın evlatları, ister bugün, isterse yarın, ama mutlaka bu gelişmeye kan ve can verene sahip çıkmasını bilecektir. Ancak, bu kana sahip çıkmasını bilenler, bu mirasa sahip olabilirler. Bu açıdan, Kürdistan'ın geleceği PKK tarafından koşullandırılmıştır derken, sadece bir gerçeği ifade etmekteyiz. Kürdistan'da bugün iki şey vardır: her yere sinen TC'nin baskı, sömürü ve korkusu; ve yine her yere sinen PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük tutkusu. Bu tutkuyu, giderek daha fazla insan paylaşacak, daha derinliğine duyacaktır. O halde, militanlar ve sempatanlar yanlış hesap yapamazlar. Her sınıf ve tabakadan her aile ve birey yunu bilemek zorundadır ki, artık bir TC'nin kanunu, kültürü, otoritesi, yani dayatmak istediği bir yaşam; bir de ona karşı dikilen PKK düşüncesi ve yaşamı vardır. Bu iki olgu çarpışmaktadır. Ya o tarafa, ya da bu tarafa yer alınır, bunun ortası olamaz. O avanık küçük-burjuva temsilcileridir ki, "ben ne TC'nin faşizm biçimindeki baskısını ve ne de PKK'nin dayattığı devrimciliği kabul ediyorum" demekte, ikisinin ortasında yaşamak istediklerini söylemektedirler. Yani, yuşaşmış bir sömürgecilik ve sulandırılmış bir devrimcilik! Ama açık ki, ne sömürgecilik yuşaşılabilir ve ne de devrimcilik sulandırılabilir. Bunlar, dünyada hiçbir zaman gerçekleşmemiş, ama her zaman karşısında ağır suyu aktılmış şeyleri bize de bulaştırmak istemektedirler.

"Bu baylar hiç devrim görmüşmüdürlər yaşamlarında? Devrim herhalde, olanaklı olan en otoriter şeydir. Devrim, nüfusun bir kısmının, tüfek, süngü ve top gibi, söz uygun düşerse otoriter araçlar kullanarak kendi iradesini nüfusun öteki kısmına zorla kabul ettirdiği bir eylemdir. Yenen taraf, egemenliğini, silahlarının gericilerde uyandırdığı korkuyla sürdürmektedir. Eğer Paris Komünal, burjuvaziye karşı silahlanmış bir halkın otoritesini kullanmasaydı, bir günden

fazla tutunabilir miydi? Tersine, onu bu otoriteyi çok az kullanmış olmakla kaynamay mıydı? Öyleyse, iki şeyden biri: ya anti-otoriterler ne dediklerini kendileri de bilmiyorlar, bu durumda karışıklık yaratmaktan başka bir şey yapıyorlar; ya da biliyorlar, bu durumda, proletarya davasına ihanet ediyorlar. Böylece bu her iki durumda da yalnızca gericiğin devrimine su taşılıyor." (Engels, aktaran Lenin, Devlet ve İhtilal, sff: 85) Devrimci otoriteye düşmanlık, yalnızca günümüzde karşılaşılacak bir durum değildir. Kaynağını küçük-burjuvaziden alan otorite düşmanlığı, gerçekte halkın iradesine ve örgütlü gücüne duyulan korkuya dayanmaktadır. Marx, küçük-burjuvazi için, «proletarya ile burjuvazinin iz düşümüdür» der. Küçük-burjuvazi iki varlığın yansımasından meydana gelen, özgünlüğü olmayan bir sınıftır. İşte küçük-burjuvazinin, hiçbir zaman çıkarları birleşmeyecek olan bu iki sınıfı birden yaşama iddiası buna dayanmaktadır. Bu dünya çapında görülen bir durumdur. Günümüzde geçer bir yol olarak dayatılmak istenen sosyal-demokrasi de yine, sosyalizmle emperyalizmi birleştirme çığlığının garip bir türü olarak karşımıza çıkmaktadır. Reformizm, oportünizm ve revizyonizm biçiminde sergilenenler de, bunun bir ürünüdür. Küçük-burjuvazi, ulusal kurtuluş savaşlarında ne sömürgecilik ne tam bağımsızlık der; yine sınıf savaşımında da "iş barışı", "emek barışı" sözleri altında burjuvaziyle işçi sınıfını yana yana yaşatmak ister. Bu bizde de, küçük-burjuvazinin otonomi ve özerklik taleplerinde somutlaşmaktadır. Açık ki, bunlar tedbir alınmazsa çok tehlikeli olacak anlayışlardır. Bunlar, barutla ateşi yanına tutmak istemektedirler. Ve bu noktada bağırarak uyarıyoruz: "ne PKK'nin otoritesini kabul ederiz, ne de cuntanın faşizmini." O halde geriye kalan şey nedir? Besbelli ki, SOEPD etrafında şekillendirildiği burjuva-demokrasiis hayalleridir. Geçmişte UDG'ler biçiminde sergiledikleri kuyrukçu ittifaklara, bugün de şimdiden soyunuyorlar. Ama TC'nin, ne geçmişte ve ne de bugün hiçbir biçimde yuşaşmadığı ve bunun mümkün olmadığı ortadadır. TC, doğuşunda yan-faşist bir devletler ve bugün generalleri cuntasında son şeklini almıştır. Bu, TC'nin değişmez karakteridir. Ve bunun karşısında gösterilmesi gereken direniş de tekdir. Küçük-burjuva oportünistleri ve reformistleri, bugüne kadar halkı ve proletaryayı daima aldattılar. Bugün de aynı yantılmayı sürdürmek istiyorlar. Bunlar kendilerini de aldattıklarıdır. Küçük-burjuva adam, kendisini her zaman altadan, hayalleri ile yaşayan adamdır. Kürdistan'da da bu tür hayalperestlere bolca rastlanmaktadır. Bunlar, kurdukları hayali yaşadıklarını zannedecek kadar gerçeklerden uzaklaşmış; anyaya bakıp Herkül'ü gören zavallı birer korkaklardır. Sosyalizm adına mangalda kül bırakmayanların, en küçük bir baskı karşısında gölgeleri bile görünmez oluyorsa, izahını açık ki burada bulmaktadır. Oluyorsa, izahını açık ki burada bulmaktadır.

Direniş, bütün ilmiyle kavranmak zorundadır. Halk savaşının özellikleri bilinmeksinde bir adım bile ilerlenemez. Bu kesimlerden gelen yakınlardan biliyoruz. Bunlar, halkımızın savasacak gücünü olmadıkları, hainleri, ajan ve muhbirleri vurmamak gerektiğini, işkenceler karşısında direnmenin zamanının gelmediğini, "zor"la sonuç alınmayacağını iddia etmektedirler. Cezaevinde de aynı anlayışın örneklerini sergilediler. Mazlum yoldaş, cezaevinden gönderdiği bir mektubunda, onların konumlarını şöyle ifade ediyoruz: «Özellikle DDKD idarenin tam gözde koştusu, Özgürlük Yolu, idarenin her dediğini yaparaki işi laçkalatırıyor. Böylece yürüyüş yapmak, and okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor» diyor.» Cezaevinde bir teori haline getirdikleri bu görüşlerini, onları nasıl bir ihanet sürüklediği bilinmektedir. Dayatılacak tüm kurulları harfiyen yerine getiren onları sulandırmayın ve böylece "direnişin" en "görmeklisini" yaratmayı öğütleyen ihanetin batağına saplanmış bu güçlerin, dıştaki temsilcileri de, aynı şeyi bir başka yönden dayatmak istemektedirler. Sömürgeciliğe teslim olmayın, düşmanı aldatmak olarak göreceğiniz ve buna inanacak kadar sefil bir konumda olan bu "güç"ler için söyleyebiliriz fazla bir söz kalmamıştır. Bunlar, yalancı sınıfın yalancı temsilcileridir. Bu konularına rağmen, onlar, ken-

dilerinin de bir otorite olduğunu iddia edip, kendi kendilerini aldatabiliyorlar. Ama, onların iddialarını bir yana bırakalım.

Evet, TC'nin bir otorite olduğuna inanıyoruz. Gerici, faşist bir otorite olan TC, karşı-devrimin azgın bir temsilcisidir. Ve ordu ile temsil edilmektedir. PKK de bir otoritedir. PKK, halkın iradesini ve devrimin otoritesini temsil eder. Ve bu otorite, çok iyi kavranmak, onun gerekleri yerine getirilmek zorundadır.

PKK otoritesi, ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren gelitirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda açıklanılmasından ve uygulanmasından geçer. Öyleyse, PKK'de hiç kimse herhangi bir biçimde devrimcilik yapma iddiasında olamaz, bireysel bir devrimcilik yapma hakkını kendinde göremez. Ailesinden, babasından, aşıretinden gördüğü biçimleri uygulayamaz, onların bir taşıyıcısı olamaz. PKK'de ancak, halkın iradesini birleştirme, şehitlerimizin uğrunda savaşmaları amaçları genelleştirme anlamında ve bizzat onların komutası altında devrimcilik yapılabilir. Hepimiz, bu emre itaat etmek zorundayız. Anıları sıradan bir bağımlı bile bunu zorunlu kular. Bu açıdan hiç kimse, "ben babamdan böyle gördüm; ben çok korkağım veya cesurum; ben özellikle bireycilikten hoşlanırım, anarşi ve bozgunculuk biraz tabiatımda vardır" diyerek karşıma çıkamaz. Hiç kimsenin kendisini sıradan işlerle uğraşmayla sınırlı tutamayacağı gibi, ben savaşırsam ama önder olamam da diyemez. Tüm bunlar açık ki bir çılgınlıktır. Halkımız için direnmek şu ve hava kadar gereklidir. Baba ve diğer usullerini bir direniş hareketini nereye kadar götürüreceği çok açıktır. İnanılmaz eğitimci olabilir, buradan kaynaklanan yanlışlara düşebilir; bu bir yere kadar kabul edilebilir bir husustur. Elbette ki eğitimsiz insanımız aylar ve gerekirse yıllarca eğitimlere donatılacaktır. Fakat, burada da dürüst olmak, öğrenilen şeyleri doğru uygulamak gerekir. "Benim değişmez özelliklerim vardır" diyerek karşıma çıkacak birini, açık ki tanımamak durumundayız. Çünkü insan oğlunda değişmez özellikler yoktur, ve hele, Kürdistan gibi bir çok şeyin köf ve hızla değiştirilmek zorunda olduğu bir toplumda bireyler hızla değiştirilebilir. Sınıf ve tabakaların hızla değişikliği uğratılmasının zemini vardır. Objektif zemin, birçok şeyin bir darbeyle değiştirilmesi için olgundur. O açıdan diyorum ki, Parti ve ülke gerçekliğini yitirince ve doğru anlayalım. Bunu başardığımız oranda, hızla örgütlenip geliştirebilir, kurtuluşumuzu ancak böyle sağlayabiliriz.

Bunu bize, Marksizm bilimi dayatmaktadır. Kürdistan'ın kaderini değiştirecek olan yeni militan yaratılması zorunluluğunu bu bilime dayanarak söylüyoruz. Geçerli olan eski-klasik tip örgütleri ve hantaldir. Düşmanın "leb" dediğine "leblebi" diye cevap verir. Düşman askere çağrı yaptığında insanlarımızın şubeye koştuğunu bilemeyiz. İşte eski tip, düşman tarafından şartlandırılmış tiptir. Toplumdaki bu eski tipi hiçkimsenin savunamaz ve hele Parti içinde, saflarımızda yaşatılmasına kesinlikle müdahale edilemez. Ya, eski tip bastırın, yeni tipi zzer; ya yeni tip filizlenir o eski tipi yerle bir eder. Nasıl ki biz, eski toplumu PKK önderliğinde yeni topluma dönüştüreceğiz; bu süreçte birlikte eski tipi de ezip yeni tipi yaratacağız. Vazgeçemeyeceğimiz hiçbir şeyi özelliğimiz yoktur. Biz, halk ve kişilik olarak geçmişten çok utanmışız açıkça belirttik. Eski, teslimiyetçi-direnmez, biçimsiz, örgütsüz bir geçmiştir. Korkuyla, ruh düşkünlüğünün kol gezdiği bu geçişimizi terketmemek için hiçbir nedenimiz yoktur. Geçmişte direten, sanki muazzam soylu değerler üzerine banka edilmiş gibi o bağları korumaya çalışan, sanki zincir çok değerliymiş gibi onları kırmak isteyen birisi, ancak ki garip bir insan türüdür. Bunları yadrgamamak mümkün değildir. Ki, kendisinin ayak bağları olan, zını durduran ve tüm ağırlığıyla yüküne reklenmiş olan gerici bağlardan hızla kendini kurtarmak zorundadır. Çoğu kişi, lesine, aşıretine, bölgesine bağlılıktan m vurur. Ama bunlar yıkılması gereken rici bağlardır. Açık ki, bez alieyi inkar nıyoruz, tam tersine bir çok şeyi yeniden ratmak istiyoruz. PKK'nin bu konudaki erici biçimleri terk et, ilerici biçimlere ı" sözünü ifadesini bulan mesajı ve tüm

yazıları, birer çağrı değerindedir. PKK, tüm yazılarında, geçmişten büyük bir kopuşu sağlamak için, müthiş bir geleceğin tablosunu çizmektedir. Bugün bizim yaşayacak bir şeyimiz yok, o nedenle hızla geleceğe koşmalıyız.

Demek ki, PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatmış, herkesi emir ve komutası altında toplamış, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidile "bunlar PKK'lidir" sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğunu unutmamalıyız. Bu konuda önemli kazanımlar elde edilmiştir. Bir PKK'liyi, artık nereye gitse, düşünce ve davranış olarak herkes tanımlar. Bunu daha da geliştirdiğimizde geçeceğimiz ki, tek bir yürek gibi atan ve tek bir beyin gibi düşünen yıkılmaz bir kütleyley. Bu temelde halkı birleştiriyor, ayağa kaldıran bir hareket kesinlikle eziyelemez. PKK'nin bugüne kadar yaşamaya ve güçlenmesi de kesinlikle buna dayanmaktadır. Bizci ayakta tutan ve geliştiren, ne paramızın, ne silahlarımızın çokluğu ve ne de dostlarımızın yardımlarıdır. Tam tersine, biz böyle bir birliği yarattığımız için geliştik. Bu noktada Parti militanlarına düşen görevler vardır. Bunlar: Parti gerçekliğini tarihi geçmiş ve güncel anlamı içinde her yönüyle özümsemektir. Parti gerçekliğini biz biçimde kavramak, insanlığın, demokrasinin ve sosyalizmin özümsemesidir. Ama iş bununla da sınırlı değildir. Kavrama noktasından sonra, bu kavrayışı örgüte, eyleme ve müthiş bir gelişmeye dönüştürmek sorunu gelir. Sözle, mermiyle, örgütle, eyleme ülke içinde ve dışında, yalnız militanlar içinde değil, her sınıf ve tabaka arasında bu özü yaymak, onu yüze-bine bölemek her tarafa sindirmek gerekir. Yeni bir halk yaratmanın yolları vardır. Biz de bir halk yaratma göreviyle karşı karşıyayız. Ve bunun, her şeyden önce bağımsız ve özgür bir temelde gerçekleşeceğini biliyoruz. Yine biliyoruz ki, bunun için ideolog, propagandacı, siyasetçi, örgütçü ve eylemci olmak zorundayız. Bir insanın, her türlü siyasi ilişki geliştirme sanatında uzman olacağına, bireysel eylemlerden ordu kurmaya, en şiddetli savaşmaktan en pasif savaşım biçimlerine kadar her şeyi uygulama ve geliştirme gücünü kendisinde yaratabileceğine inanıyoruz. Halkımız çıkarılan emrettiği zaman, kişi, en inanılmaz şeyleri yaratabilir. Dünyada birçok örnek bunun mümkün olduğunu kanıtlamaktadır. Biliyoruz ki, en büyük icatlar ve en büyük otoriteler en büyük zorluklar karşısında ortaya çıkmıştır. Kişi zorluklarla karşılaştığında düşünce ve eylem gücünü zorunlu olarak artırmak durumundadır. Yeter ki, küçük-burjuvazinin soysuzluğuna düşülmüş, ihanet ve teslimiyet yolu seçilmesin. O durumda Kürdistan'da gerçekleşecek tek şey devrimdir.

Biz, bir gerçeği oluşturuyor, Parti bina-mızı yüceltıyoruz. Bu, halkın iradesinin yüceltilmesi demektir. Gözlerimizin önünde her gün biraz daha büyüyen bu gerçek, gerçek ölçütleri ile PKK militanlığının yapı-ması durumunda zafere tamamlanacaktır. Hiçbir arkadaşı, az iş ve az propaganda yap-mayı, yeteneksiz ve korkak biri olarak yaşa-mayı kendisine layık göremez. "Ben yetenek-siz ve hele eyleme gelince dizleri kırılan biriyim" diyene saygı duyulmayacağı çok açıktır. Bütün bunları iddia etmek, her şeyden önce insanın doğasına aykırıdır. O insan ki, daha ilk şekillenişinde bile büyük canavar-larla mücadele etmiş, azgın suları dur-durmuş, bentler kurmuş, kaleler inşa etmiş, yollar yapmış ve daima ileriyi yürütmüştür. Ve günümüzde fezaya ulaşmıştır. Dünya halklarının hemen hemen hepsinin başar-dığı ulusal kurtuluş görevlerimizi başarama-mamız için hiçbir geçerli neden gösteri-lebilir mi? Bunun için gerekli olan örgütlü-lüğü ve eylemliliği yaratamayacağımızı söy-lersek, insanlığımızdan da vazgeçtiğimizi ilan etmek zorundayız. Böyle söyleyen bir insanı hiç kimsenin affetmez, affetmemek zorundadır. Halkımızın yaşamını doğrudan ilgilendiren böylesine yüce görevler karşın-da, başanlı olunamayacağımızı iddia eden kişiyi, kesinlikle acınmalardır. İnan-lığandan bu kadar vazgeçen, çağda bu kadar yabancı birisi, ya katmerli bir hain, ya büyük bir iflah olma, ya da bir hayvandır. Yaşamaya hakkı olmayan üçüncü de, ara-mızda yeri yoktur. Biz bunları yaşatılma-masını söyleyen bir Hareketiz. PKK, bunları yaşatmayacak olan hareketin ismidir. Biz,

halkımızın iliklerine yüz yıllardır sinmiş olan teslimiyet ve ihaneti sökün atmakta, günlük düşman imhalarını günlük direnişimizle püskürtmekte kararlı olan bir gücü. Yeni teslimiyet akımlarını da doğdukları yerde kuruttuk ve saflandırdık bizi görevlerimizden alkoymak isteyenleri yaşatmayacağız. Bizde yaşayacak tek şey, yalnızlık bir devrimciliktir. Devrim imlinden çıkardığımız gerçek odur ki, böyle bir devrimcilığın önünde hiçbir şey duramaz.

Her türlü teslimiyetçi, işbirlikçi küçük-burjuva akımları, "PKK'nin çizgisi çılınca bir çizgidir. İnsan iradesini zorlamakta ve maceracıdır, toplumda kopuşmuşluğun hareketidir" demekte, kendilerinin de bir yol olduğunu söylemektedirler. Tabii ki bunlar, korkunç safatlandırmalardır. Onların yolu ise, toplumu bu hale getiren yol, ülke, sömürgecilığın vahşeti altındayken tüm örgüt merkezleriyle emperyalizmin kucağına taşınma yoludur. Kürdistan'da sıradan bir aile namusu bile böyle savunulamaz. Kürdistan'da "evinin içinde öl, eşkiyaya teslim etme" denilir. Ama, görülmüyor ki, bunlarda değil ülke ve sınıf namusu, aile namusu bile yoktur. Fakat bu onların doğaları gereği böyledir. Onlar, sömürgecilik ve ortaçağdan kalma geriliklerle halkımızın amansız savaşımının izdüşümünü yaşamaktadırlar. Bir de PKK militanlığı vardır. PKK militanı, gelişmesi gereken gelişmesi gerekeni kesinlikle ayırt etmesini bilen, bunları için hayatını ortaya koyan, otoritesini dayatan adam demektir. Yaşamın gerçek devrimci anlamı budur ve bunlar mümkün olan şeylerdir. Geçmiş bahane gösterilecek, bunların gerçekleştirilemeyeceği iddia edilmesin. Hiç kimsenin kollarını iyi kalmadığını, dilinin iyi döndüğünü söylemesin. O noktada biz, öyle geçmiş kahrolsun, öyle kollar kırıl-sın, öyle dil dökülsün diyeceğiz. Biz herşeyi yaratmak için şahlanıyoruz. Kur-banlık koyun gibi boynumuzu ileriye uzat-mayız. Savaşın strateji ve taktikine hakim olmak, bunları büyük bir ustalıklarla hayata geçirmek zorundayız. Bunda sonuna kadar diretelim, ama bunun dışına taşmaya gelsin ki kesinlikle hayır diyelim. O halde anlaşılıyor ki Parti militanlığı, önümüzdeki dönemde Parti siyaseti ve ideolojimizin maddi bir güce dönüşümünün ifadesi olarak Parti otoritemizi, Parti içinde ve halk arasında yetkin ve doğru bir biçimde yaşama geçirmek ve onu derinleştirerek dalga dalga genişletmek görevi ile yükümlüdür. Karşısında savaştığımız Türk ordusu-nun disiplin ve otoritesinden, çok daha üstün bir disiplin ve otoriteyi, halkımıza duyduğumuz sorumlulukla geliştirelimiz. Bu, öyle bir birlik, uyum ve otorite olmalıdır ki, istisnasız herkes "bizi kurtaracak tek güç budur" diye-bilmelidir. Bu nedenle kendimizi yeni baştan gözden geçirmek, bu güce ulaşmak için gerekli her çabayı göstermek zorundayız. Açık ki hiçbir PKK militanı, kendi yetersiz-liği, disiplinsizliği, Parti gerçekliğiyle bağ-daşmayan hal ve davranışlarıyla halka gidemez. Elbette ki, disipline zorla uydura-lım demiyoruz. Ama, PKK militanı oldu-ğunu, ve bu anlamda da tarihin yapıcısı olduğunu söyleyen birinin kesinlikle uyması gereken şeyler vardır. Yeni bir halkın yaratılma rollerine uygun davranmasını bilmek zorundadırlar. Halkımız içinde aile toplantılarında ve düşünülere bile en güzel ve temiz elbiselerle gidilir. Biz ise halkımızın en büyük bayramına hazırlanıyoruz. Devrime, patavatsız, yetersiz, laçka gidilemeyeceği, adamların gevşek atılmayacağı, vuruşların kuvvetsiz olamayacağı, kişinin sadece ken-disinin anlayacağı dille konuşulmayacağı çok açıktır.

Tarihe güçlü, pekişmiş ve hızlı adımlarla yürünür. Tarihte, kölecilerin, feodallerin ve burjuvazinin kendi sınıf çıkarları için ve bu uğurda carıhıya getirilemeye hazır bir biçimde kitleleri de sürükledikleri o yürüyüş, halkımız bağımsız ve özgür yaşamı için yapılı-mayacak mıdır? Evet, tükler gibi delikten deliğe kaçarak mı yaşayacağız, yoksa düş-manın azgın saldırgan karşısında bağımsız-lık ve özgürlük yolunda aslanlar gibi kükrerecek miyiz. Mert bir insan için bir tilki yaşamı kabul edilemez. Ve hele PKK militanı, örgütsüz, sözsüz, eylemsiz olamaz ve hiçbir bahaneyle bunlar mazur gösteri-lemez. Eğitilmiş giderilebilecek bazı yetersizlik-lerin olduğunu kabul ediyoruz. Ancak, artık bunun da örgütlenmeme, eylem geliştire-meme, çalışmaya ve çalıştırmaya için bir

neden olarak gösterilemeyeceğini, bu tu-tumların sahiplerine karşı acımasız olacağı-mızı söylüyoruz. Kürdistan'da, bizim hak-kımızda "davaları uğruna yaman adam vururlardı; kaçanları, teslim olanları, ihaneti asla affetmiyorlardı; öyle bir vuruşla vuruyorlardı ki o lanetli sifati bir daha kimse taşımaya cesaret edemedi" denilecek, ama asla en küçük bir tavizi bile verdiğimiz yazıl-mayaacaktır. Kürdistan'da, kesinlikle herkes Parti bayrağı altında koşacaktır. Bunun için her yolu deneyecek, ve bu ülke insanlarını kendileri için yaşayan, gelecekları için savaşıyan birlik bir ordu haline getireceğiz. Bunu ikna ile, eğitimle ve bir çok yolu deneyecek yapacağız. Kürdistan'da hiç kimsenin köleliği meşru görülüyor, teslimiyeti geçerli kabul edemez. "Yüz yıllardan beri herke-sin ihanet ettiği Kürdistan'da, ihanet normal görünüyordu; üç-dört yıllık ömrü olan PKK mi bunu değiştirecek" diye karşı-mıza çıkabilirler. Biz de onlara insanlık adına zunu söyleyeceğiz: Hayır! Şimdiye kadar böyle yaşayabilirsiniz, düşman size bunu dayatabilir. Ama, biz de küçük ve yeni bir örgüt de olsa, iddia ediyoruz ki bundan sonra bir çoğunun ya halkın safına, ya da karşı saflara geçeceksiniz. Kürdistan'da iki yol vardır. Birisi PKK'nin, diğeri ise sömürge-cilerin yoludur. Orta bir yol yoktur. Her sınıf ve tabakadan insanlarımız bu gerçeği anlatacağız. Amcılar, dayılar, kardeşler, bacıları iki yol vardır diyeceğiz, anlatıp ikna edeceğiz, ama düşman için yaşamak isteyenlere zor'un ucunu göstermekten geri durmayacağız. Militan rastgele çalışan bir değil, bunu uygulamasını bilen adamdır. PKK militanlığının çapını bazılar düşürmek istedi, istiyor. Biz buna kesinlikle müdahale edemeyiz. Parti değerleriyle oynayan, halkımız can damarının attığı örgütü geliştir-meyen ve hatta yıkıcı çabalar gösterenler, en yakınımız ve gözbebeğimize bile olsalar gereken karşılığı vermekte tereddüt et-meyeceğiz. Teslimiyet ve ihanet insanımızın yüreğine öylesine sindirilmmiştir ki, buna acımasız cevap vermezsek, onlar her şeyimizi yeniden düşmana teslim eder ve yenilgiye gitmekten kurtulamaz. Biz gerçekten de en iyi eğitici ve ikna edici olmayı bildiğimiz gibi, gerekirse zor'u çok iyi konuşturmasını da biliriz. Bu anlamda zor, yeniyi doğurma-nın kesin bir aracıdır.

Öyleyse PKK militanı, her şeyden önce kendisinden başlayarak, gelişmek geliştirmek ve büyümeyle sağlamak durumundadır. "Tanrı insanı yarattı" diye bir söz vardır; ve biz de şunu ekliyoruz: "Kürdistan'da PKK ortaya çıktı". Tek tek bireyler olarak her şeyin altından kalkamayacağımız açıktır, ama gücümüzü yaymaki bir otorite ile birleş-tirerek başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Aşiret aşiret, köy köy, kent kent fethedebilir, bu temelde her gün biraz daha amaçlarımıza yaklaşabiliriz. Açık ki, müca-delemiz bir çok aşamalarda geçerek mut-laka bağımsızlığın elde edilmesine ve daha da ilerisine ulaşacaktır. Burada önemli kavranılması gereken mücadalemizin öz-üdür. Bu özü belirleyen şey, yüzyılların baskı ve köleliğinin hiçbir şartta kabul edilme-sidir. Bu noktadan sonra artık hiçkimsenin, böyle gelmiş böyle gitsin diyemez. Parti ve ulusal kurtuluş sorunları karşısında azami bir titizlik ve çabayı göstermemizlik edemeyiz. Bu, aynı zamanda bizim, devrim yap-madaki kararlılığımızın bir ölçütüdür. Lenin'in deyişiyile, "ayıy öldürmeye 'cesaret edip' etmeyeceğimiz' meslesi!" bu doğrultu-da attığımız adımlara ortaya çıkacaktır. Özellikle bu, militanlar düzeyinde en kesin biçimde cevaplandırılması gereken sorudur. Lenin: "Yenmeye 'cesaret edeceğimiz' inam-madan, bir ordunun ve bu ordunun yönetimin-enerji ile ve başarıyla kurulmasından söz edilemez" demektir. Kürdistan'da küçük-burjuvazinin, değil yenmeyi düşünmek, Türk sömürgecilerinin karşısında duydukları korkuyla bu soruyu akıllanma bile getirmedikleri, ama bu noktada da teslimiyetin bata-ğına saplandıkları bilinmektedir. Partimiz, düşmanı yenme kararlılığıyla ortaya çıkmış ve bu temelde hızlı bir gelişmeye yaşamış gücüdür. Parti ideolojisi ve propagandası ile biz, Kürdistan'da her şeyin yeniden yaratı-labileceği, halkımızdan bağımsız ve özgür bir yaşantuya ulaşabileceği dair inancı her alanda yayabilir, bunun için gerekli örgüt mekanizmasını hızla büyütüp, gerekli eylemi her tarafa geliştirebiliriz. Çağın yolunda çok gecikmiş olmanın verdiği utançla çok güçlü ve hızlı adımlarla hedefe yürümesini biliriz. Bu konuda, ister Parti

PARTİZANIN MEKTUBU

SAVAŞÇI VE ONUR!

zamanda onur ve onursuzluğun çatışması eylemleri de. Bir gerilla, amaç ve onurunu düşman karşısında en iyi bir tarzda temsil etmek ve korumak durumundadır. Bunu koruma ve temsil etmenin en önemli anı çatışma ortamıdır. O anda, savaşçının lîyakatı ölçülür, şeref ve onuru sınanır ve en önemlisi de temsil ettiği düşünce ve politikaya bağlılığı denir. Bu anda şehit düşebileceği kadar, kurtulabilir veya düşman imha edilebilir. Sonuç açısından önemli olan düşman karşısında takılmak tutumdur. Yani direnilip direnilmediği önemlidir. Bir askerinin savaşçılığı, fedakarlığı, cesareti ve yurt sevgisi gibi meziyetleri bu anda belli olur.

savaşçının düşmana -özellikle de askerine- kin duyması, onu yoketme düşüncesi ve eylemi güçlendirir. Kin duyulmayan, yok edilmek istenmeyen bir düşman tasavvur edilemez.

Onuruna düşünmek olmakla birlikte üzerinde uygulanan sömürgeci politikalar nedeniyle onuru ayaklar altına alınmış bir halkın içinden çıkmış savaşçılar olarak, zorlu ve ağır görevlerle yüklü bir dönemden geçmekteyiz. Düşman, halkımıza ve Partimize karşı daha çok saldırganlaşmış ve bizimle çıktık savaşmaktadırlar. Halk ve ulusal kurtuluşçu güçler olarak düşmanla kıyasıya bir çatışma içinde olacağız günler uzak değil. Düşman, böyle bir gelişmeyi engellemek için her zamankinden daha sinsi planlar içinde bulunmaktadır. Özellikle büyüyen direniş eğilimine karşı teslimiyeti egemen kılma için, su an aklımıza bile gelmeyen her türlü yöntem kullanacaklar. Büyük bir kararlılıkla elimizde bulundurulmuş silahı nerede ve hangi koşulda olursa olsun düşmana karşı, onu yoketmek için kullanmamız gerektiğini bir sanıya bile unutmaksızın düşmanla kıyasıya bir onur savaşını içine girmekten çekinmemek, halkımız ve Partimizin onurunu düşmana çığnetmemek, bu konuda başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere tüm devrim şehitlerimizin düşman karşısındaki tutumlarını temel almak gerçek bir savaşçı olmanın gereklidir. Hiçbir şey düşmanla karşı karşıya gelen bir "savaşçının" silahını dolayısıyla onurunu düşmana teslim etmesi kadar aşağılayıcı ve lanetli olmaz. Bunun da örnekleri az da olsa görülmüştür. Ama gelinen noktada artık şun ruhatlılıkla söyleyebiliriz: Bağımsızlık ve özgürlük gibi büyük bir mücadelenin yaratıcısı PKK, kendi içinden tek tek kararsız unsurlar çıksa da, bir bütün olarak direniş tüm Kürdistan'a yaymış ve halk kitlelerini böyle bir eğilimle etkileyerek, düşmanın teslim alma, ajanlaştırma gibi oyunlarını boşa çıkarmıştır. Şu anda Kürdistan'da gelişen direnişin gücü, halkımızın patlamaya hazır kin ve öfkesiyle bütünleşmektedir.

PKK'nin direniş çizgisi ve savaşçılığı kitleler arasında yayılıp örgütlenirdikçe yenilmezdir. Bu yenilmezlik nereden gelir? İnancın ve davranışın birliğinden gelir; bunlar PKK savaşçılığının yenilmezliğidir. Parti, ülke, halk ve savaşçı onuru bağnazca temsil ve korunması, bir Kürt gerillasının hareket ve yaşam tarzıdır. PKK savaşçılığının Kürdistan'da insana sunduğu şerefe ve onura layık olmayan, ya da buna erişmek istemeyen biri, sansuz bir onursuzluğa mahkumdur; ve o, rezil, uşak ve alçak ruhludur. Oysa, artık, korku, ürkük ve teslimiyetli yurtsever bir Kürt insana yakışmamaktadır. Dönem, cesaret, hayaset ve mücadele dönemidir. Bu da, vatan sevgisi, cesaret ve fedakarlığın bilince çıkarılması ve pratiğe yanıtılması zorunlu kılabilir. Zaten, PKK'nin APO'cu direnişçiliği -bir yanıyla da olsa- engin bir yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşamak tutkusunun ve Kürt yığıtlığı ve mertliğinin yeni anlamı değil midir?

* Yaşasın PKK savaşçılarının mücadeleciliği, devrimci direniş ve devrimci onur!

* Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve uzlaşıcılık!

* Kahrolsun faşist Türk militarizmi!

B...

YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZ!

Partimizin ve halkımızın can düşmanı; başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere onlarca yoldaşımızın katilleri "Genç Kemalistler Birliği" veya diğer adıyla Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin Avrupa'daki temsilcisi Semir Provakatorünün 16 sayfalık yazış geç de olsa benim de elimdeydi. Bu yazı, bir hainin, halk ve parti düşmanının ruh halini ortaya koyan, onun dayandığı bütün güç ve ilişkilerini bir kez daha sergileyen ve bu anlamda da provakasyon ve bunun mimarlarını teşhir eden bir belgedir. "Genç Kemalistler Birliği"nin veya Şahin-Yıldırım-Semir örgütünün neye karşı nasıl savuştığını anlamak isteyen her devrimci ve yurtseverin bu yazıyı sıkı şekilde okuyup, incelemesini öneririm.

Elî kanlı faşist generallerin sesi durumunda olan Tercüman gazetesinde 1983 Ekiminden itibaren "İhanet Robotlarıydık" başlığı ile yayınlanan röportajda Şahin-Yıldırım çetesinin itiraf ve belirlenmesi, ruhu ve şekliyle aynen bu 16 sayfalık yazıda canlanmıştır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK bir çete, Apo da onun reisi" mi demiş, Semir Avrupa'da da tekrarlamış: "PKK kast örgütü, Apo da despottur." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü, PKK'ye bağlı sempatanlar ve kadrolara seslenip "cuntanın insafına sığınm" mı demiş, Semir Avrupa'da da tekrarlamış "PKK'ye karşı kükrük, ondan ayrılın, terkedin". Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK hakkında ne biliyorsanız samimi olarak itiraf ettik" mi demiş, Semir Avrupa'da da tekrarlamış: "PKK hakkında bildiğim her şeyi anlatıyorum, anlatacağım." Diyarbakır cezaevlerinde Şahin-Yıldırım çetesi "Türk titre kendine dön" mü demiş, Semir Avrupa'da da tekrarlamış: "Bütün PKK düşmanları titreyin, kendinize dönün ve PKK'ye karşı savaşın." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü: "PKK kadro ve sempatanları kandırılmı, aldatılmış insanlardır" mı demiş, Semir Avrupa'da da tekrarlamış: "PKK kadroları robot, sempatanları sürüdü", vs. vs. Görülen odur ki, Şahin-Yıldırım-Semir örgütü, efendilerinin aldıkları talimat doğrultusunda her şeylerini PKK örgütünü dağıtmaya, önderliğini karalamaya hasretmişlerdir. Cezaevinde ve Avrupa'da bunun uğraşını vermektedirler.

Her faşist çetede görüldüğü gibi, bunlarda da yöntem yalan, demagoji ve iftirdir. Niçin, Şahin-Yıldırım-Semir faşist çetesi ağız salıyalı bir biçimde PKK'ye ve onun liderliğine saldırmaktadır? Açık ki, bu sorunun cevabını devrim tarihinin geçmişinde aramak gerekir. İşçi sınıfının, ezilen ve sömürge halkların devrimci kurtuluş mücadelesini yürüten bütün örgüt ve önderler, her zaman sömürücü ve baskıcı sınıf ve güçlerin başlıca hedefleri olmuşlardır. İşçi sınıfına ve mazlum halklara kan kusturan sömürücü sınıflar, ezilenleri kendilerine karşı direniş bilincine dotanan, örgütleyen ve eyleme kaldıran örgüt ve önderleri fiziki olarak imha etmeyi, bu ellerinden gelmiyorsa onları karalamayı önemli bir yöntem olarak görmüşlerdir. Tarih çok gerilerine gitmeden, uluslararası proletaryanın öğretmeni, önder ve eylemcileri Marx ve Engels üzerinde uygulanan maddi ve manevi baskılarla örnek verebiliriz. Özellikle Marx üzerinde amansız bir baskı uygulayan Avrupa burjuvazisi ve gerici güçleri, bu

baskılar sonucunda, Deha'nın aile fertlerinin açlıktan ölmesine neden olmuşlardır. Marx'ın birçok kitap ve makalesinin yayınlanması açık ve gizli baskılarla engellenmeye çalışılmışken, aynı zamanda birçok Avrupa ülkesi onu tehlikeli adam olarak nitelendirip, ülkelerinden kovmuştur.

Parti olarak dönemin en devrimci partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi de, gelişim ve güçlenmesi karşısında Alman burjuvazisinin duyduğu korku ve panik nedeniyle açık ve despotik saldırılara uğramış, "Sosyallerle Karşı Yasa" gibi bir yasayla tanışması ve ona karşı mücadele vermiştir.

Yine, işçi sınıfının bir diğer önderi Lenin de, Marksizmi emperyalizm dönemine uyarlar ve geliştiren, özdele çarlığın, genelde ise Avrupa'daki gerici çevrelerin korkunç baskı ve iftira kampanyalarıyla karşı karşıya gelmiştir. Lenin ve RSDİP'nin ne tür saldırı ve iftiralara hedef olduğu hepimize çok iyi bilinmektedir: çarlık Lenin'in bu edimesine karar verir. RSDİP üzerinde amansız bir baskı ve dağıtma faaliyetleri yürütülür. İçten ve dıştan, açık ve gizli olarak RSDİP ve önderliği tasfiye edilmek istenir. Bütün bunlarla saldırılarını sınırlamayan çarlık ve uşakları, RSDİP ve onun önderliğini gözden düşürmek için Lenin'in bir Alman ajanı olduğu yolunda sahte belgeler düzenler vs.. Kısacası, Rusya'yı ve de dünyayı yerinden oynatan RSDİP ve onun önder ve militanları, bu dönemin en çok baskı, işkence, imha ve iftiraya uğrayan, örgüt ve elemanları olmuştu. Çünkü onlar, sadece Asya gericiliğinin değil, Avrupa gericiliğinin de güçlü bir kalesi durumunda olan çarlık despotizmine karşı savaşmışlar ve onu yerle bir ederek, yeni bir döneme damgalanmışlardır.

17 Ekim devrimiyöle ölümcül bir darbe alan kapitalist-emperyalist sistem, bu sefer de bütün faaliyetlerinin merkezine SSCB'deki devrimci iktidarı yıkılmasını ve karalanmasını koymuştur. 1847'de Avrupa'yı komünizm "hayaleti" ile korkutan burjuvazi, 17 Ekim devriminden sonra ise dünyayı SSCB "hayaleti" ile korkutmaya seçmiştir. Bunun arkasından ise, o bilinen ve bugün de hala Avrupa'da dipdiri tutulmak istenen, Stalin düşmanlığı geliştirilmiş ve tabiatın bütün iğrenç ve üremeye muktedir olmayan mihraklarını yüz çöçürleye Stalin'e saldırmaya ve karalamaya çalışmaktadır. Stalin'i, bir despot, bir kan dökücü göstermek için, satılık kalemler onbinlerce kitap yazıp-çizmektedirler.

Sadece bu değil. Özellikle, emperyalizmin en zayıf halkası durumunda olan sömürge ülkelerinde ulusal kurtuluşçu soylu direnişini temsil eden örgüt ve önderler de, sömürgeci güçlerin, baskı, işkence, imha ve karacalma faaliyetlerine, hem de en iğrenç biçimleriyle maruz kalmışlardır. Çin'de ÇKP ve Başkan Mao, Vietnam'da VIP ve Başkan Ho Chi Minh, Küba'da 26 Temmuz Hareketi ve Che Guevara, Fidel Kastro, Gine'de Ulusal Kurtuluş Örgütü ve Amilcar Cabral vs. vs..

Demek ki, çağımızın baskıcı ve karanlı güçlerinin, halklarına önderlik eden örgüt ve liderlere karşı sözlü, yazılı ve fiziki saldırıları sadece günümüze ve cunta-Şahin-Yıldırım-Semir çetesine has bir olay değildir. Günümüz dünyasında, CIA'nın bu konuda hangi yöntem-

Devamı 23. Sayfada

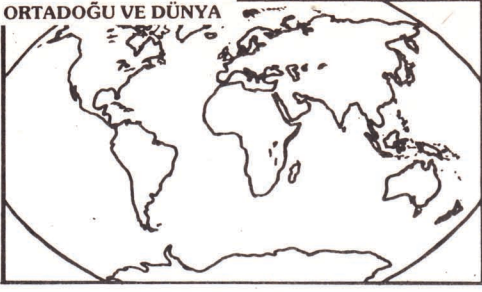
PKK direnişçiliği ve direniş çizgisi bize en çok işlenen konuların başında gelmektedir. Bugün de aynı şey işlenmeye devam ediyor. Söz konusu çizgi ve anlayışın başta partili kadro ve militanlara olmak üzere, tüm Kürdistan insanına kavratılması, benimsetilmesi ve yalnızca bu çizginin izlenmesi gerektiğini vurgulamak açısından konunun tekrar tekrar ele alınması zorunlu ve anlaşılır bir şeydir. Gerçi direniş ve mücadele tarzının çizgileri bugün daha belirgin ve keskin. Her koşulda ve yerde, dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadelecilik bir kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve parti politikasını düşman karşısında temsil etmek, Partinin ve savaşçı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi artık herkeşçe açıkça görülmektedir. 12 Eylül faşizminden sonra ise, bu durum daha da gelişerek zirveye ulaşmıştır. Bu, marksist-leninist devrimci direniş çizgisinin ülkemiz koşullarındaki Apocu yorumlaması ve pratiğidir. Daha önce kadar hayal bile edilmeyen şey, bugün yakıcı bir gerçekçilik. Son bir kaç yılda gerçekleşen kahramanlık destanları da bu çizgi ve pratiğin yüceliği ve azametini belirtmeye yeter.

Oyleyse; böyle bir çizgi ve anlayışın temsilcisi, militanı olmak kadar şereflili ve onurlu bir şey olabilir mi? Hele hele bu çizginin bir savunma-savaşçısı olmaktan daha onurlu bir merhede düşünülmez. Ülkesi işgal altında iken, toprağı ülke insanları için gerçek bir zindan haline getirilmişken, bunun tek sorulmuş olan sömürgeci Türk faşizmine karşı çıkarılan bu direniş ne demeldir? Açık ki denenebilecek tek şey; bu mücadelelerin bir neferi, bir militanı, hiç değişir bir destekleyicisi-tarrafı olabilmektir. Bu nedenle, Kürdistan'da bu çizginin bir elemanı olmak çok anlamlıdır.

Bir halk savaşçısı olmak, gerçek Kürdistan'da "insanoğlunun erişebileceği en soylu ve en yüksek onura" sahip olmak demektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz her savaşçısına böyle anlamlı ve onurlu bir yer sunmaktadır. Her devrimci militanın ve Kürdistanın bu layık olma gücünü kendinde bulması ve buna erişmesi gerekir. Bu mertebeye erişmenin, güç ve yetenek çerçevesinde bir çok biçimi vardır. Ancak, en anlamlı ve yüce biçimlerinden birisi, bu çizginin düşman üzerinde doğrudan ve en fazla etkide bulunabilen unsuru olarak onun savaşçısı, gerillası olmaktır. Ama savaşın olduğu kadar, savaşçılığın da kendine özgü yanları, yasaları vardır. Bilindiği gibi, savaş; düşman güçlerine karşı sürdürülen mücadelenin-politikanın şiddet araçlarıdır, yani silahlı sürdürülmesi biçimindedir. Savaşta düşmanın aktif güçlerinin imhası amaçlanır. Savaşın esas yanı budur. Düşman açısından da durum böyledir. Biz, bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmak için düşmanın askeri güçlerini imha etmek ve koymak amacıyla savaşırken, düşman da buna meydan vermemek için bizim silahlı ve diğer güçlerimizle imha etmek amacındadır. Buna karşılık düşman askeriyle bir halk gerillasının konumu bir çok bakımdan farklıdır. Halk gerillası, özgürlük ve bağımsızlığın isteminin halk ve ülke kurtuluşunun bir temsilcisi iken; düşman askeri ise, özgürlük ve bağımsızlığımızın ve bu istemimizin celledi, vatan ve ulus düşmanlarımızın temsilcisidir. Bundan ötürü bir gerilla ne kadar şereflili ve onurlu biriyse, o düşman askeri de (Türk askeri) o denli şereflisi ve onursuz biridir. Bu nedenle savaş aynı

Ne var ki, birkaç unsurla da sınırlı olsa bazı unsurları halk savaşçısını bir yana, sıradan aşiret savaşçısını bile gösterdiği bazı teslimiyetçi tutumları girdikleri görülmektedir. Tek-tük de olsa düşmanın "teslim ol" çağrısına hiç direnmeden uyan, teslim olarak devrimci, inancın, Parti ve halk yapımına ve geleceğimize sırtını dönen bazı tipler çıkmıştır. Elinde silahı olduğu halde, düşmanla karşılaşıncı beyaz bayrağı çeken bu tipler, bir zamanlarımızda bulunmuş olsalar da, açık ki hiçbir zaman PKK'li olmamış, onun direniş ruhunu özümsememiş, düşmanın kendilerine mal ettiği kölelik ruhunu yememişlerdir, parti ve mücadele geçiğimize yabancı tiplerdir. Çatışmaksızın, meydana gelen her teslim olma -bu dönemde- azından bir alçaklık ve ihanettir. Birakalım PKK savaşçılarını, bir çok, belki de yüzlerce aşiret insanının basit-ailevi amaçları için de olsa, sömürgeci düşman askeriyle sonuna kadar çarpışarak öldüğü hepimiz tarafından yakından bilinmektedir. Kürt yığıtlığı ve mertliğinin en önemli bir göstergesi de bu değil midir? Eğer biraz yurtseverlik, cesaret ve fedakarlık varsa; düşmandan aman dilemek, insafına sığınmak niye? Savaşılması gereken bir güç olduğu için değil ki, Türk sömürgeciliğinin başkaldırılmıştır. Savaşılması, imha edilmesi ve kovulması gerektiği içindir ki, savaşçı olarak silah taşınmaktadır. Bunun Kürt insanına ne gibi bir hayaset bahsettiği açıkça ortada iken, Delil'in, Bloka kahramanlarını ve daha nice devrimci-savaşçının örnekleri bilinirkin; temsil edilmesi gereken tek tutum bu değil midir? Silahlı bir

ORTADOĞU VE DÜNYA

Emperyalizmin bir dayatması olarak başlatılan ve uzun bir süreden beri devam etmekte olan savaş; yeni boyutlar kazanarak, Körfez başta olmak üzere bir çok cephe aralıkları devam ettirildiği gelen haberler arasında. Savaşın çıkış nedenleri, büründüğü biçimler ve neye hizmet ettiği bilinmekle birlikte; son gelişmeler, savaşın bölge ve uluslararası çeşitli güçleri de etkisi altına alarak boyutlanacağını ve sonucun büyük değişiklikler ve gelişmelere yol açacağını göstermektedir.

Özellikle son günlerde İran tarafında savaşın sonucunu belirleyecek olan yeni saldırı hazırlıklarının yapılması ve cephelere yüzbinlerce askerin yığılması, başta emperyalizm olmak üzere tüm bölge gerici ve işbirlikçi güçlerini harekete geçirmiş ve her birini belli tavırlar takınmaya zorlamıştır. Bu güçlerin çoğunluğu, meydana gelen gelişmeler karşısında Irak yönetimini ayakta tutabilmek ve bölgedeki mevcut statükoyu koruyabilmek için, savaşa doğrudan müdahaleyi gündeme getirip, bu doğrultuda hazırlık ve tehditleri yoğunlaştırırken, bir kısmı da, emperyalizmin desteğine topekin bir savaşa başvurmayı gündeme getirmekte, ancak, böyle bir savaşın sonuçlarını gösüleyemeye endişesi ile görüşmeler yolu açık olduğu müddetçe böyle bir savaşa yanaşmak istemediklerini de çeşitli biçimlerde ortaya koymaktadırlar. Yine, başını Suudi Arabistan ve Kuveyt'in çektiği Körfez gerici yönetiminin tüm tehdit ve savaş çığırıklığına rağmen, esasta, böyle bir savaşa doğrudan taraf olmak konusunda son derece çekimser davranışlar, Körfezdeki son gelişmelerde açıkça görülmektedir.

Savaş bizzat yürüten güçlerden gerici Saddam diktatörlüğü yıkılmanın eşliğine geldiğinden, gelinen aşamada, savaş, bölge düzeyinde ve hatta daha da geniş güçleri içine alabilecek tarzda kendi iktidarının devamını savaşın yaygınlaştırılmasında gördüğünden, Arap gericiliği başta olmak üzere bölge ve dünya gerici güçlerini böyle bir savaşa çekerek, tüm bu güçlerle kendisinin çıkarlarını birleştirmeye çalışmakta ve bu durumla savaş, büyük olayların çıkmasına aday bir konuma itmektedir.

Savaşın diğer gücü İran ise; bugünkü konumuyla bölge düzeyinde emperyalizme ve belli oranda işbirlikçi yönetimlere darbe vurduğundan, bölgede hemen hemen tek başına bırakılmış durumdadır. Bazı anti-emperyalist güçlerin desteğine rağmen, bu durumu devam ettirmektedir. Üstesinden gelemediği ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlarından dolayı İran yönetimi, savaşa devam ettirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlandırmak konusunda ısrarlı ve kararlı bir tutum içindedir.

Emperyalizmin en büyük kıskırtıcılığını yaptığı savaşın Körfezde yolaştığı son gelişmeler, bölge gerici ve işbirlikçi yönetimlerini ciddi şekilde tedirgin etmekte ve özellikle ABD emperyalizmi, Irak aleyhinde bir gelişmeye meydan vermemek için tüm çabalarını sarfetmektedir. İran son aylarda Irak'a karşı başlattığı yeni saldırıları Irak'ın içlerine kadar ilerletince savaşın seyri değişmiş, ve bu gelişme çok çeşitli güçleri harekete geçirmiştir. Emperyalizm, hemen, duruma müdahale etmek ve savaşa doğrudan katılmak tehditine başvururken, Irak ve diğer güçler de, savaşı Körfezde yoğunlaştırmak, bu alandaki tüm güçleri savaşa çekmek için saldırı ve girişimlerini hızlandırmış ve yoğun bir silahlanmaya girişmeye başlamışlardır.

Emperyalizm, Lübnan'dan verdiği darbe nedeniyle doğrudan müdahale tehditlerine rağmen, buna girişmekte çok tereddüt etmektedir. Ancak gelişmeler üzerinde denetim kurabilmek için de bir yandan savaş gemilerini Körfez'e gönderirken, diğer yandan da

bölgedeki işbirlikçi yönetimleri silahlandırarak müdahale için devreye sokmaya çalışmaktadır. Savaşın ikinci derecedeki tarafları durumunda olan Körfez gerici yönetimlerinin gerici güçleri ve tereddütlerini endişeyle karşılayan emperyalistler, en önemli müdahale güçleri olarak Türkiye ve Pakistan'ı görmekte ve onların bu alandaki etkinliklerini arttırmaya çalışmaktadırlar. Türkiye'nin bölgede ABD'nin sözcüsü olarak savaşın gelişim seyri üzerinde etkinlik kurmaya çalışması ve bu yüzden de çeşitli güçlere kendi politikalarını dayatması söz konusudur.

Türkiye'nin özellikle İran'a yönelik "dostluk"la denetim altına alma ve yönlendirme politikaları, İran'ın Türk faşist yönetimine güven duymaması nedeniyle sonuç vermemiş, dolayısıyla bu komplocu yaklaşım yakayı ele vererek işlemez hale gelmiştir.

İran-Irak savaşının çeşitli cephele ve özellikle de Körfezde yoğunlaşmaya başlaması ile, hızlanan bölgedeki gelişmelerin bir diğer ilginç yönü ise, Sovyetler Birliği'nin takındığı tutumdur. Sovyetler Birliği, bu soruna başından beri takındığı "tarafsız" ve gözlemci konumunu hemen terk ederek savaşı İran tarafından tanımlanması ile birlikte Irak'a silah satışlarını hızlandırarak, muhtemel gelişmeler üzerinde etkin olmak istedi. Halen Irak muhalefetine süren aktif desteğinden anlaşıldığı gibi, bu durum Irak gerici diktatörlüğünün yaşatılması arzusunun ötesinde (Sovyetler Birliği'nin Irak yönetimini taşıyıcı çabalarını çok yönlü bir biçimde ve en az dört yıldan beri aktif biçimde desteklediği bilinmektedir), İran yönetiminin, Irak üzerinde gerçekleştirmeye çalıştığı "çözüm"den duy-

İRAN-IRAK SAVAŞINDA SON DURUM

duğu kaygından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle görülmekte olan ilişkilere rağmen, esasta tüm Irak ve Kürt ulusal ve demokratik güçlerini dışlayarak, bir "Irak İslam Cumhuriyeti" kurmak isteyen İran'ın tek başına sonuca ulaşmasını engellemeye çalışan SSCB, Irak'ı desteklemek yoluyla İran'ın ilerlemesini durdurmayı hedeflemektedir.

Nitekim daha çok bunun sonucu olarak büyük ve tayin edici bir saldırıyı başlatmak için içte ve dışta gerçekleştirdiği her türlü hazırlığa rağmen Irak beklenen bu saldırıya girişmeye cesaret edememektedir.

İran yönetimi zaten bir hayli geniş olan düşman ve muhalif cephesine bir de SSCB'nin eklenmesini göze alamamakta, "Dimiyata pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" korkusuna kapılmaktadır. İçinde yaşadığımız günlerde İran, bunun derin muhasebesi içinde bulunmakta ve bir anlamda kendisi için çok tehlikeli sonuçlar da doğurabilecek olan bir kararsızlık ve bocalama devresi geçirmektedir.

Ayrıca Suriye ve Libya gibi İran'a dost olan güçler de, Irak yönetimi üzerinde ortak bir karar ve girişim dışında bu yönetimten tek yanlı karar ve girişimlerini hoş karşılamamakta

ve desteklememektedirler.

Son aylarda daha çok bu yönde ortak noktalara varmak amacı taşıyan Suriye-Iran-Libya üçlü görüşmeleri ve ardından gerçekleşen İran-Sovyetler Birliği temasları henüz somut bazı sonuçlara varmış gibi görünmemektedir.

Emperyalistler ve Körfezdeki işbirlikçi güçler de, İran'ın hızının kesilmesi ve böyle bir savaşa doğrudan katılıp katılmama konusundaki derin iç hesaplaşmalar ortamında ayrı bir kararsızlık ve belirsizlik tablosu çizmektedir.

Ancak her an patlamaya hazır bir

bomba gibi duran ve birçok olağanüstü gelişmeye yol açması kaçınılmaz olan bu savaşın, önümüzdeki günlerde yine hızlı gelişmelere aday olduğu bilinen bir şeydir.

ABD başkanlık seçimlerinin sonuçlanması ve daha uzun süre devam etmesi beklenmeyen İran yönetiminin mevcut kararsızlığını aşmasıyla gelişmeler üzerinde tranmanması beklenmektedir.

Gelişmeler üzerinde belirleyici etkisi kesin olan, önce hangi gücün ve hangi amaçla savaşı yeniden tutuşturacağı olgusuna ancak önümüzdeki günlerde belli olacaktır.

CIA VE İŞBİRLİKÇİLERİ YERALTI FAALİYETLERİNE HIZ VERDİ!

- Hindistan ve Libya'da karşı-devrimci komplo ve kıskırtmalar.
- Nikaragua'da abluka.
- Terörizm toplantıları.
- Siyasi suikast ve provakasyonlar.

Doğrudan müdahalelerin (özellikle siyasi sonuçları bakımından) riskli hale gelmesi nedeniyle, son aylarda, CIA başta olmak üzere çeşitli özel birimler ve çalışma grupları yoluyla, emperyalistlerin, sosyalist sistem ve halk hareketlerine karşı yeraltı faaliyetlerini hızlandırdıkları; yıkıcılık, komplo ve karşı-devrim güçlerinin atacağı kaldırımları bir taktiklerine daha fazla ağırlık vermeye başladıkları görülmektedir. Nitekim son aylarda dünyanın çeşitli merkezlerinde düzenlenen "terörizm" toplantıları; Orta Amerika'da CIA'nın düzenlediği karşı-devrim hamleleri, Lübnan ve İran-Irak savaşında hem direkt ve hem de çeşitli işbirlikçi güçlerle yürütülen istihbarat, tehdit ve provakasyon girişimleri; Afganistan, Hindistan ve Libya'da körüklenen karşı-devrimci komplo; sosyalist ülkelere yönelik casusluk faaliyetleri ve müdahaleci tutumlar bunun bir ürünüdür. Özellikle Libya ve Hindistan'daki gelişmelerine kısaca değinmek gerekir.

Her iki ülke yönetimi de, emperyalist güçler ve onların uluslararası politikaları karşısında yer alan radikal yönetimler olarak benzer özellikler taşımaktadırlar. Burjuva niteliklerine rağmen, bu yönetimler Sovyetler Birliği ile destek politikası gütmekte, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine dayanışma göstermekte, emperyalizmin üçüncü dünya ülkeleri ile halk hareketlerine karşı yürüttüğü, sömürü ve baskı politikalarına karşı çıkmakta ve onun savaş kıskırtıcılığı

ORTA AMERİKA'DA SON GELİŞMELER VE ANLAMI!

Siyasi alanda da emperyalist sistem, son aylarda nasıl bir çıkmaz içinde olduğunu bir kez daha ve ciddi boyutlarda ortaya koymuştur. Özellikle ABD'nin şahsında kendini ortaya koyan emperyalizmin siyasi çıkmaz ve fiyaskoları, Orta Amerika ve Ortadoğu'da, emperyalist sistemi geri adımlar atmaya zorlayacak niteliktedir.

Orta Amerika'da, Nikaragua'ya uygulanan abluka ve saldırılar, Nikaragua ve Küba devrimci yönetimleri başta olmak üzere, Salvador vd. halk hareketlerinin kararlı direnmesiyle fiyaskoya uğratılmış, emperyalist sistemi kendi içinde bile tartışmalarla sürüklemiş, ABD saldırgan yönetimini ise Amerikan kamuoyu da içinde olmak üzere, tüm dünya nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir. Bu durum karşısında, biraz da seçim yatırımı olarak Reagan yönetimi, özellikle son aylarda "sopayı başta altında saklayarak" uzlaşıcı bir görünüme bürünmeye başlamıştır.

yeraltı faaliyetleri, önümüzdeki dönemde (Reagan'ın Kongre'ye sunulan ve kabul edilen tasarılarında açıkça dediği gibi) "terörizmin etkisizleştirilmesi" adı altında devrimci önder ve kadrolara yönelik çeşitli saldırı ve cinayetlere doğru trmandırılacağı gözlenmektedir.

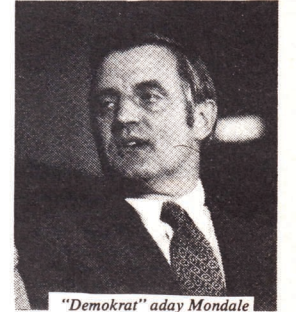
Başkanlık seçimi yaklaşıyor

"DEMOKRATLAR" ALTERNATİF OLABİLİR Mİ?

Son aylarda, emperyalist cephe, sözü edilmeye değer önemli bir gelişme ABD başkanlık seçimleridir.

Emperyalist basın-yayın organları sansasyonel bir tarzda dünyanın ilgisini bu olaya çekerken, aynı zamanda değerlendirme, haber ve yönlendirmeyle kaçınılmaz biçimde seçim çekişmelerini de yansıtmakta ve gelişmeler üzerinde etkili olmaya çalıştığı gözlenmektedir. Günüme kadar bu olay daha çok Demokrat Parti'nin iç mücadelesi noktasından izlenebilmekte, dikkatler daha çok bu yöne çekilmekte, başkanlık üzerinde asıl çekişmeyi ifade eden iki parti ve iki aday arasındaki mücadele ise henüz gündemde pek görünmemektedir. Bu konudaki gerçeklik(!) ve isteksizliğin siyasal bir anlamı olsa gerek.

Şüphesiz ki, sistem açısından bu seçimler değişikliğe yönelmede köklü bir anlama sahip değildir. Dünya çapında emperyalizme önderlik eden bu ülkenin (ABD'nin) yönetimlerinde ise, seçim yoluyla çok ciddi değişikliklerin gündeme gelmesi ise hiç mümkün değildir. Ancak Reagan yönetimi ile gündeme konulan saldırgan ve militarist politika, emperyalizmin dünya genelindeki gerileme ve çöküş sürecine, geçici de olsa, kılıç darbesiyle engel oluşturma ve durumu lehine döndürme çabası olarak, aktif reaksiyoner bir nitelik taşıyor. Ve dünya genelinde yürürlüğe konulan bu politika, belli bir planda ve zamanlama ile bazı sonuçlara vardırılmak isteniyor. Ancak, gerek halk hareketlerinin gelişme düzeyi, gerekse

"Demokrat" aday Mondale

mevcut uluslararası denge durumu, bu politikaya beklenen uygulamaların sağını vermedi. Yönetim henüz birinci dönemini doldurmadı, bu politika birçok alanda işlemez duruma geldi. Ve hatta ters tepti. İmhacı ve inkarcı niteliği nedeniyle geniş halk kesimlerinde tepkiyle karşılanan bu politika, emperyalizme karşı mücadelede barutu tükenmiş, burjuva ve küçük-burjuva birçok hareket ve çevreyi bile karşısına çıkardı.

Emperyalist sistemi bir bütün olarak böylesine tehlikeli bir sürece sokması nedeniyle, şimdiki, kendi yandaşları tarafından bile birçok yonde eleştiriyi uğrayan bu yönetim ve politikası, sistemin gerçek sahiplerince, başkanlık seçimleri ile birlikte ameliyat masasına yatırılması görünmektedir. Bu anlamda başkanlık seçimleri, dünyanın kaderiyle oynayan ve etkisini her halkın mücadelesinde düzeyinde hissettiren bu politikaları, değerlendirmesini gündeme getirmektedir. Yani, ya bu politika saptandığı biçimde aynı kadrolarla belirlenen hedeflere doğru yürütülecek; ya da, bu gerilim ve saldırı politikalarının sonuçları göze alınmayarak, liberal görünümlü yönetimlerle, daha uzun vadeli stratejiler ve dolaylı taktiklerle sonuca varılmaya çalışılacaktır.

Ancak, ne emperyalist ve işbirlikçi yapay ekonomilerin durumu ve ne de giderek yükselen halk hareketlerinin yarattığı tehlike, emperyalizme böyle uzun soluklu, istikrarlı politikalar uygulamaya şansı vermediğinden, sözde liberal politikalarla kolay kolay yaşanılmayacağı bilinen bir gerçekçilik. Birçok yönleri ile heybede kalmış olan Reagan politikasının, bazı "aklıcı" (!) yönetimlere de dışlanmadan; yani dört yıllık uygulamaları gösterdiği ibretleri dikkate alarak, daha çok yönlü ve daha esnek bir politika biçiminde restorasyon gerçekleştirildikten sonra yeniden devreye sokulması, en muhtemel gelişmedir.

Üç aya yakın bir süredir, F. Almanya'da DGB'ye bağlı, İG Metall ve diğer bazı sendikaların önderliğinde 60 000 civarında işçiyi kapsayan ve haftada 35 saatlik iş süresi için konulan grevler, 38,5 saatlik haftalık iş süresi ve sınırlı bazı ekonomik ve sosyal hakların kazanılmasıyla sona erdi. F. Almanya'da siyasi ve sosyal hayatı doğrudan etkileyen bu büyük çaplı grevin yanısıra, Avrupa, İngiltere'de de giderek büyüyen grevlere ve işçi hareketlerine tanık oldu. Polisin müdahalesiyle zaman zaman çatışmalara da dönüşen İngiltere'deki grevler, son haftalarda Liman işçilerinin de greve katılımıyla daha da boyutlandı ve Thatcher hükümetinin kaderi İngiliz ve uluslararası basında tartışılır bir konu haline geldi.

Avrupa'da son yıllarda birbiri ardına patlak veren grev, gösteri ve çeşitli protestolar giderek günlük hayatın bir parçası durumuna dönüşüyor. Özellikle evlenen, son yıllarda, sonuçta elde edilen hakların ötesinde, bir anlam taşımaktadır. Sosyal hayatı derinden sarsan ve toplumu önemli oranda etkisine alan grev ve diğer hareketler, öntümünde yıllar Avrupa'nın görünümünü de bugünden verebilmektedir. Avrupa işçi sınıfı

finda başgösteren bu canlanmanın, giderek daha da derinleşecek olan ekonomik-siyasal nedenleri vardır.

Emperyalist-kapitalist sistem, günümüzde, II. Dünya Savaşından bu yana en büyük bunalımını yaşamaktadır. 1970'li yıllar sonrası giderek daha da derinleşen emperyalist sistemin bu bunalımı, geçmiş dönem bunalımlarından farklı bir özelliğe sahiptir. Üçüncü ve en son bunalım olarak adlandırılan bu evrede, geçici de olsa kısmi bir refah döneminin yeniden yaşanması olanaklı görünmemektedir. Emperyalizmin günümüzde yaşadığı bu bunalımın karakteri, PKK-MK tarafından I. Konferans'a sunulan Politik Rapor'da şöyle izah ediliyordu: «Günümüz bunalımı, diğerlerinden farklı olarak, her şeyden önce emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde gelişen bağımlı kapitalist ekonomilerin derin bir bunalımı ve çöküşü koşullarında oluşmaktadır. 1970'lerden önce, gelişmiş kapitalist merkezler, ortaya çıkan artık-ürün ve fazla sermayelerini geliştirmiş bağımlı ülkelere aktararak içine girdikleri bunalımdan kısmen kurtulabiliyorlardı. Bu süreç içinde yeni-sömürge ülkelerde belli ölçülerde gelişen kapitalizm, geliştirdiği bu bağımlılık temelinde bu tarihten itibaren bunalımlara ve çöküşlere sürüklenmeye başladı. Bu şartlarda emperyalist ülkeler, kendilerini bunalıma sokan artık-ürün ve sermaye fazlasını sınırlı olarak kapitalizmin geliştirdiği ve bunalıma düştüğü yeni-sömürge ülkelere aktarmadıkları gibi, yeni-sömürge ülkelerdeki bunalımın gelişip derinleşmesinden etkilenmekten de kurtulamamaktadırlar. Bu nedenle günümüz bunalımı, eski yöntemlerle, 1970 öncesi yöntemlerle atlatılamaz...» (S.3-4)

Bu bunalımın giderek derinleşmekte olduğu ve bunun her alanda etkisini duyurduğu güncel gelişmelerden bile rahatlıkla görülebilmektedir. Gerek yeni-sömürge ve sömürge ülkeler ve gerekse sistemin temsilcisi durumundaki emperyalist ülkelerde çelişkilerin giderek derinleşmesi ve çöküşlenen çatışmalar bunun açık bir göstergesidir. Ulusal kurtuluş hareketlerinde dünya çapında nitelik ve nicelik olarak önemli atılımların gerçekleştiği ve emperyalizmin dört bir taraftan sıkıştırıldığı bu yıllar; em-

Federal Almanya'da Haftalık 35 Saatlik İş Süresi İçin Yapılan Grevler ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

peryalist metropollerde de işçi sınıfı hareketleri ve sosyal çalkalanmaların boy attığı yıllar olmuştur. Emperyalizm tüm gücünü ortaya koymasına ve çok çeşitli yollar denemesine rağmen, gelişmelerin önünü hiç bir alanda alamamaktadır. Tam tersine, silahları ters tepmekte, önümüzdeki süreç daha köklü gelişmelere gebe görünmektedir.

Sistemin en gelişkin ülkelerinden biri olan F. Almanya'da, bu bunalımın tüm özelliklerinden doğrudan etkilenen ülkelerin başında yer almaktadır. Sosyalizme, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerini saldıran ve komploların hazırlanması ve yürütülmesinde baş rolü oynayanlardan biri olan bu devlet, bugün Alman işçi sınıfı ve toplumu önemli bir kesiminin artan mu-

htacı de olsa ısrarlı görünüyör. Ancak gerek içte ve gerekse dışta her iki eldivenden de vazgeçmediği, sapırmaya ve bastırma hareketlerini yetkinleştirmediği, vazgeçilmez parçası haline getirdiği bilinir.

Kapitalist-emperyalist sistem derin bir çıkmaz içindedir. Elbetteki böyle derin bir bunalım, her bakımdan etkisini gösterecektir. Ve bu rejimler içte ve dışta saldıkları artırmaktan geri durmayacaklardır. Çünkü, sistem buna yönelmek zorundadır. Nitekim, en vazgeçilmez gibi gösterilen kendi ilke ve kuralları, parlamentarlar, kurumlar, partiler vs. düzeyinde çığ neyebilmesi, insan haklarına ve demokrasiye düşmanlığı dışarıya taşın kanla açığa çıkmış olan hakların katli faşist Türk rejimine verilen açık destek, ekonomik, askeri ve siyasi yardımlar ve böyle bir rejimin "demokrasi" ilan edilmesi, bunun örneklerinden sadece biridir. Bu noktada F. Almanya'nın Ortadoğu sahası ve özellikle Türkiye üzerindeki rolüne hemen parmak basmak gerekiyor.

Ortadoğu halklarına yönelik saldırılar ABD ile tam bir ortaklık içinde hareket eden F. Almanya, görüldüğü ki, geçmişte Molke'yle geliştirilen Kürdistan politikasını günün koşullarında yeniden canlandırmaya ve etkin bir biçimde devreye girmeye çalışmakta; PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılması için Türk faşist rejimine her türlü ekonomik, askeri ve politik desteği vermektedir. F. Alman ve TC yetkilileri arasındaki "sınır koruma sorunlarını görüşme" NATO ve "Çevik Kuvvet"lerin Kürdistan'da düzenlenen askeri tatbikatlarına aktif katılımı sağlama, devrimcilerin emekçiler içinde yürüttüğü faaliyetleri engelleme ve kitleleri baskı altına alma çabalarını yoğunlaştırmada Türk faşistleri ve TC'nin istibarat teşkilatı olan MİT ve onun F. Almanya'daki şubeleri konsolosluklarla içte çalışmaları yapmakta; tüm bunlar ise F. Alman emperyalizminin Türk faşist rejimile birlikte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine ve demokrasiye karşı nasil bir suç ortaklığı içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

35 saatlik iş haftası için yapılan grevlerde çok sayıda yabancı işçi de yer aldı

Elbette ki, dışta ulusların en vazgeçilmez haklarına bile böylesine saldırı bir rejim, içte de işçi sınıfı hareketlerine karşı yasa saldırganlığı farklı biçimlerde de olsa göstermek durumundadır. Emperyalist sistemin bunalımı ve saldırgan karakterini kendi yapısında bütün yönleriyle yansıtan F. Almanya, nitekim, içte de artan bir muhalefete karşılık, bunalımın yükünü işçi sınıfına yüklemek politikası muhalefetin giderek gelişmesine yol açmaktadır. Bir kaç yıldır özellikle kövrüldüğü yabancı işçi düşmanlığı da onun bu muhalefeti sindirmede başarılı olmasını sağlayamamış olduğundan, hala derinleştirmeye

çalıştığı yabancı düşmanlığıyla birlikte, artık bizzat Alman işçilerini de açılan hedeflemekte durmaktadır.

Alman emperyalist burjuvazisi, sömürgelemler zorlanmanın bir sonucu olarak işçi geçmişi oranda daha çok yüklenirken, ekonomik yaşam düzeyleri giderek düşen, artan işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya kalan Alman proletaryası da buna gerekli cevabı vermek ihtiyacını artık daha fazla duymaktadır.

1848'lerden bu güne dek yüzyılları bulan güçlü bir mücadele geleneğine sahip olan ve tarihin en sert sınıf savaşımını yaşayan Alman proletaryası, emperyalist-kapitalist sistemin özünden kaynaklanan bunalımın ve onun ortaya çıkaracağı siyasi ve askeri sonuçların kendi sırtına yüklenmesini kabul etmemekte ve buna karşı direnmektedir. Nicelik ve nitelik olarak direniş geniş kapsamlı olmasa da, son grevlerin özünün böyle kavranması gerekir. Açık ki, grev, aristokrat, revizyonist-reformist önderliğin her türlü engelleme çabalarına rağmen alttan zorlamalarla gelişmekte ve kısmen de olsa revizyonist-reformist baraj aşılabilmektedir. Zaten direniş anlamlı kılan da budur. Başta Fransa, İngiltere ve Belçika olmak üzere, son bir kaç yıldır Avrupa'da gelişen işçi hareketlerinin muhtemelen siyasi yönelimi, PKK II. Kongresine sunulan MK Çalışma Raporu'nda şöyle değerlendirilmektedir: «Derinleşen emperyalist bunalımın, kapitalist merkezlerde burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki çelişkiyi de keskinleştirdiği ortadadır. Özellikle II. Dünya Savaşından sonra yaşanan durgunluk, günümüzde aşılma yaşamış, ağırlaşan bunalım işçi sınıfının yeniden uyanmasına, bilinçlenmesine ve her türlü reformist, liberal ve revizyonist barajı aşarak, doğru devrimci bir siyasal gelişme içine girmeye başlamasına yol açmıştır.» (Syf: 16)

Bilindiği gibi Avrupa, küçük çaplı bir grevin, burjuvazinin "hesapsız" bazı çıkışlarının da dahil olduğu çeşitli nedenlerden dolayı genel bir greve, oradan da genel siyasi grevlere dönüşüğü bir çok örnekleri yaşamıştır. Açık ki, bu tür gelişmeler kendiliğinden

de ideolojik-politik-örgütsel hat'ata ciddi yetmezliklerden bahsetmek gerekiyor. Bugün, F. Almanya'da ciddi devrimci çıkışlar sağlanamamasının nedeni işçi hareketi önderliğinin, muhalefeti, burjuvazinin çıkarna yontmada ve tehlikesiz bir hale getirmede başarılı olabilmesidir.

Her sınıf hareketi, her eylem mutlaka kendi bünyesinde devrimci önderliğini doğurur. Bu açıdan, gelişen sınıf mücadelesinin devrimci önderliği kavuşmasını engellemek için, burjuvazi çeşitli metodlara başvurmakta. Özellikle I. Dünya savaşı sonrası dönemde, burjuvazi devrimci gelişmeleri engellemek için belli başlı iki karşı-devrimci yöntem geliştirmişti: Birincisi, çıplak zor olan faşizm; ikincisi, uzlaşmacılığı temel alan sosyal-demokrasidir. Ekonomik, politik, sosyal ve toplumsal koşullara göre bazen birini, bazen de her ikisini iç içe ve birbirlerinin yedeği olarak kullanmaktadır. Bu politikalarında burjuvazi, zaman zaman başarılı da elde etmektedir.

İşçi sınıfı, ekonomik ve sosyal hakları uğruna yürüttüğü mücadelede içten ve dıştan, çok yönlü baskılara maruz kalmış, grevler ise, bir yandan ilan edilen lokavtlarla, diğer yandan önderliğin grev kırıcı çabalarıyla proletarya aleyhine sonuçlandırılmak istenmiştir. Her türlü devlet olanakları kullanılarak (polis baskısı, işsizlik parası vereme... vb.) işçiler üzerinde pasifikasyon geliştirilmiş, tekelere iş kendi egemenlikleri altında bulundurulduktan basın, yayın, TV... vb. iletişim araçlarıyla en utanmazca demagogilerle kamuoyu oluşturmaya çalışmış; bir yandan muhafazakar faşist karmalı mihraklar hareket geçirilerek işçilere karşı pervasızca saldırı ve tehditlerde bulunmuş, diğer yandan da sosyal-demokrasi vasıtasıyla "işçi hakları savunuculuğu" havarilikleriyle greve ve direnişle karşılaşmaktan istenmiştir. Bunalımın kaynağı kapitalizmin kendisi olduğu halde, tüm propaganda gücü en son haddine kadar kullanılarak sosyalist ülkeler ve yabancı işçiler gösterilmeye çalışılmıştır.

Tekeli burjuvazi, tüm bu devlet olanaklarını kullanarak, diğer yandan lokavtlarla kendi arasında güçlü bir sınıf dayanışmasını da sergilemiştir. Buna karşılık proletaryanın güçlü sınıf dayanışması bizzat önderlik tarafından engellenmiş, kendiliğinden gelişen dayanışma grevleri bizzat reformist, revizyonist önderliklerce etkisiz kılınmaya çalışılmıştır.

Yüzyılların sert sınıf savaşımlarıyla uğurlan, 19. yüzyıl Avrupa'sının en güçlü komünist partisine sahip olan, proletaryanın yüce öğretmenleri Marx ve Engels'in önderliğinde savaştı; kendi bağında Bebel, Liebknecht ve Rosa Lüxemburg gibi komünist önderler doğuran ve dünya komünist hareketine sayılamayacak kadar güçlü teorik, siyasal, pratik ve örgütsel deneyimler bırakan Alman proletaryası, elbette ki, her türlü revizyonist, sosyal-demokrat ve euro-komünizm karmalı önderliği aşma gücünü kendisinde yatacaktır. Gerçekte bu, tüm Avrupa proletaryasının başarılması gereken bir görev durumundadır. Soyguncu emperyalist burjuvazinin, dışta haklara, içte ise bizzat kendilerine yönelik sömürü ve vahşet politikasına Avrupa proletaryasının sessiz kalması dönülemez. Ancak, gerçekte de göstermektedir ki, Avrupa'da proletarya, kendi gerçek önderliğine kavuşabilecek ve bu sahadaki görevlerini yerine getirebilecek, ulusal kurtuluş hareketleriyle daha sıkı bağlar ve mücadele birlikleri oluşturmak zorundadır. Emperyalist tekeli burjuvazi, dört bir taraftan sıkıştırılmış, amaçlara ulaşamayacağı, veya çok daha büyük zorluklarla karşılaşacağı ortadadır.

Alman proletaryası, son grevde, sözde önderleri ve sendikalar tarafından çok kötü bir biçimde adalatılmıştır. Alman proletaryası, bunun gibi, Alman burjuvazisinin, dışa yönelik politikalarında da adalatılmış, bu politikaya emekçilerle kan veren alet olarak kullanılmak istenmektedir. Fakat, gelişmelere de dayanarak biz, daha bugünden Alman proletaryasının kendisinin içinde itilmek istendiği bir duruma misede etmeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

EMÊ RÎHÊ PROLETERÎ ŞOREŞGER YÊ HEVAL ABDULAZÎZ (HUSEYÎN) DÎ TEKOSÎNA XWE DA ZINDÎ HÊLÎN!

Me heval Abdulazîz (Huseyîn) di miha Sibata (reşemeh) çuyî li encamê ketina renîyekê wenda kir.

Bizava me dema nû dest bi kar kir diyar kiribû kû Tekosîna Serxwebûn û Azadiya Netewayî Kurdistan ewê gelekî bi jan, dijwar û heqasî jî bi şeref derbas bibî û bi vî kinyatî (rihî) derketibû rê. Rûdana kû bûye rastiya wê dîtîne bi rengekî vekirî dikeynî meydane. Tekosîna bi kiryar, janê û şahîyê di navhe girêdaneke diyalektîkî da heldigirî; ango di nava tekoşîne da neweşî jî heyê, şahî jî. Weha kû, her rûdaneke tal gelek caran di nav xwe da tove hatineke bişeref jî heldigirî. Vesarrîdana însatîvî dijwar ya heval Abdûlazîz jî dinav xwe da hatineke wehayî bişeref heldigirî. Kesera bi vî şeweyî dinav kewdanên xuristî da (şertên tabîatî da) wenda kirina heval Abdûlazîz kû ji sala 1978'a virve bi zanî û niştîmanperwerîyê kûr û bi tekoşîna rizgarîya welatê xwe ve girêdayî, di rêza Partîya xwe ya binavûdeng PKK da ceng dikir, gelekî mezine. Helbet li encamê rûdanên weha kû em ne lihêvîya wanin an jî kêmlîhêvîya wanin wendakirina hevalên me kesereke mezîna dikî dilê me, bi hemem (aynî) rengî xerez û dijîmanîya me dijî kolonyalîyê hezar qet zêde dikî. Herçend li encamê kewdanên xuristî yên sehtî (zehmî) me hevalê xwe wenda kiribî jî, berpîrsên vîna yên binaxeyî dewleta kolonyalîstî faşîstî Tirk û emperyalîzme. Jiber kû yêî gelê me û welatê me kirine vî belengazîyê, birçî -bê avî-lîpîaşêlanê, avêtine girtîxanan, zordarî lê kirine, kêşane îşkencan û bi rengê cemawerî qirkirine kolonyalîstî emperyalîstî.

Heval Abdûlazîz (Huseyîn) jî dorûberê bajarê Mêrdîn qeza Qiziltepe, ji maleke gûndîyê hejare. Hemû jiyanê xwe bi karke derbas kirîye. Wekî danûstîndana genim û barkêşî (hemalî), qentarî li cihên cûre cûre zêdetir bi nanezîkê xebat kirîye. Jiyanê Wî ya vî qonaxê gelekî sade û bêdeng bû. Niştîmanperwerî kû layê Wî yê diyartîrî bû, di demeke kurt da Wî bi şoreşgerîyê da naskirîna û jî jiyanê Wî ya sade û rawestayî cûda kir.

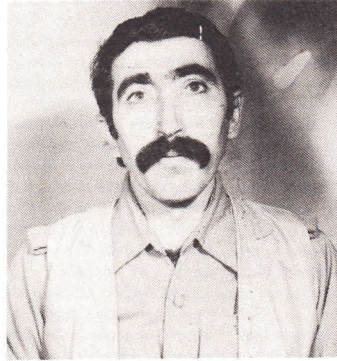
Egerê di demeke weha kurt da kû heval Abdûlazîz hilpekî pêş û jî karkerekî niştîmanperwer gihîştê rêzên şoreşgerên-proleter eve kû qutabîyê (şagirtîyê) jî rêberên me yê mezin Ferhat KURTAYAN, partîzanên qehreman yê xweragirtîna Şikestûn Ahmet QURT, Mehmet QURT û Salman DOGRU; navên nemir yê xweragirtîna Bloka Dawut ULUÇ, Zekî PALABIYÎQ û Îdrîs AQTASAN bû û bi kinyatê wanên yê xweragirtîya şoreşgerî ya berez hatibû sitîrandîna.

Heval Abdûlazîz kû jî vî binaxeyî havênê xwe sitandibû, li hember feodal-kompradoran, pêbendên wanan û avayîyên reformîstî-teslimkar kû bi salan zordariya wanan di dilê xwe da sehdkir, xwedîyê kûn û xerezeka mezin bû. Dijî van hêz û desteyên xiyarînetkar li salên 1978-79 û 80yî kiryarîa cengeke dijwar jiya, li rêzên pêş şer kir. Kiryarî Wî ya tekoşîna şoreşgerî bi vîna jî nema, hîn feretir bû. Bi hatîna cunta faşîstî-leşkerî ra, dema partîyê taktîka bipaşvekanê bîkarîna, hate xakê Lubnan-Filîstîn. Li van cihan jî, bi rengekî çeleng û serkevî bîşerdarî xebatê xwe amadekirîne yê partîyê bû û bi polîtîkî û leşkerî perwendekirîna xwe temam kir. Wî, li xakê Lubnan'a Başur-Filîstîn li cihên bêtir jî dî (2) salan lîser girantîrîn çekan dijî sîyonîstên Îsrail û nokerên wanan Suat Haddatan ceng kir û bi vî rengî jîlayekî xebat kir û amadeyîya xwe-ya gihîştîna endaza zivirîna welat xelas bikî, jîlayê dî ve jî helbijartîrîn nîmûneyên bî mabîratîya gelê Kurdistanî û Filîstînî û di tekoşîne da erkên enternasyonalîstî yêî bi kiryar çawa pêktên liber çav rastîx.

Paşî Konferansa Yekim ya Partîya me kû xebatên xwe amadekirîne gihîştîna bilindîrîn radê û taktîka zivirîna welat

destpêkir, Heval Abdûlazîz kû pêşkevîneke gelekî mezin da diyarkirîna, dinav yêî kû pêşî zivirîna welat da çî girt.

Pîştî kû jî warên Lubnan-Filîstîn veqetîya, xebata xwe li beşen Kurdistan a Başur û Rojhelat berdewam kir. Li van cihan, jî bawerî, zanî û xusûsetên xweragirtî şoreşgerên wekî Mehmet KARASUNGUR tesîr dît û xusûsetê xweyî

şoreşgerî-proleter bîhêz û qehîmtîr kir. Hîn paştir bi erkê partayetî çû navçeyê (mintîqa) Wanê li Kurdistanê Bakûr-Rojava. Nêzîkî salekê di xebatên xwe yêî li vî cihî da nîmûneyên xebata şoreşgerî yê serkevî nîşan da û jîlayên hemû hevalên xwe yêî kû pêra xebat dikirin bi şoreşgerîkî nîmûne yê vî qonaxê di hate qebûlîrî û gelekî di hate hislekîrîna. Bi hêmen şeweyî wekî dostekî nêzîkî yê gelê wî cihî, di pêwendîyên xwe yêî bi cemawer ra hemû hunerên xwe bikar tanî û xusûsetê rêberîkî rasteqîne yê gel di şexsê xwe da diyar kir. Divê xebata xweyî kurt ya qonaxa nû da, di rêkxistîna xeta partîyê da encamê serkevî pîkanî.

Heval Abdulaziz, tevayî hemû êrîş û pilanên dijî-şoreşgerî yêî dijîne kolonyalîstî-faşîst û zahmetîyên bêhemrehan yêî kewdanên xuristî, yek carê jîbî jî ser erkên xweyî şoreşgerî cuda nebû. Dî jiyanê xwe da, di pêwendîyên xweyî bi hevalên xwe ra û di nav gel da, endazeyên partîyê ku bi wanan ve girêdayî bû bi rengekî gelekî rast bîkarîna û bi vî terzê

xebatê bawerîyêke gelekî mezin li wî navçeyî pîkanî. Di yek kirîna teorî û pratîkê da bi rastî nîmûne bû.

Divê bile rûdana wendakirîna heval Ethem Akcan (Mehmet Saîd) kû li encamê derbaskirîna xwîn hatîna mîdê me wîya lîdest da, û divê jî bila rûdana heval Abdûlazîz bi kû li encamê hatîna renîyê (herîkana berfê) şehît ket kû ta neha tiştên xwe nehatîne dîtîna, lê belê hîn bîhîn di nav kewdanên xuristî da ewê zêde bibin, hemû cenganan naçar dikî kû jî neha pêve beramberî kewdan û rûdanên xuristî kû nayêne bîra yekî jî gelekî huşyar û bî tedbîr bin. Çawa di komalê da tiştên baş û nebaş bîhvera hene, di xuristî da jî wehayê. Û çawa dijî wayê nebaş yê komalê em cengê dikin, pêwîstê dijî kewdanên nebaş yêî xuristî em huşyar bin. Heke na, gihandîna hevî xuristîya Kurdistan û bizava rizgarîya netewayî Kurdistan kû li ser zahmetîrîn parçeyekî xuristî bipêş dikeyî û hev girtîna şoreşgeran bixwe û xuristî ewê gelekî zahmet û bîjan bibî.

Bi sixlet û xusûsetên xweyî bîhêz di qonaxa pîkanîna Berê Rizgarîya Netewayî da kû gelekî pêwîstî bi heval Abdûlazîz hebû, bi rûdaneke tal û jî nişkevî wenda kirîna wî bo Partîya me û gelê me xesereke mezine. Balam xebateke kû jîbo gihîştîna serkevîne yî doza rizgarîya netewayî ya kû di rêya wê da can daye, can fîdayî ya diyarkirîye, bîrûbawerî û kinyatê wî yêî bi gel û partîyê ve girêdayî jî neha pêve herdem ewê rêya me rûşen bikî û ewê bi sedan endamên partîyê û rêberên gel pêkbîna. Erkê dikeyî ser me kû em hevalên wî yêî hemem dozê û bîrûbawerîyê: Hîn bêtir bilîndîrîna û gihandîna serkevîne yî tekoşîna kû dijî dewleta kolonyalîstî-faşîstî Tirk, rêberê vî doza evra (qutsal) PKK kû bênerîna berjewendekî şexsî xwe di rêya serxwebûna Kurdistan û azadiya gelê Kurdistan da kirîye gorî, vekirîye ye.

— Heval Abdûlazîz Bêmîrine!

— Kinyatê Xweragirtî Şehîdên Me Serberz û Rêberên Me Ne!

— Partîya Me PKK Kû Ev Rûmetên Berez Pîkanîyê Temînata Serfrazîyê Ye!

— Bîjî Xweragirtîya Şoreşgerî Ya PKK!

Direnîşin Anlamı Doğru Kavranmalı . . .

Baştarafî 10. Sayfada

maktadîrlar, kimin takîpçileridirler? Bu nava aqîklamalîdır.

Eger PKK, içerde Şahin-Yıldırım, dışarda Semir hainleri eliyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne dayatılan ihanet ve teslimiyete, yıkıcılık ve bozgunculuğa karşı, bugün güçlü bir devrim örgütü olarak kitleleri arkasında sürükleyebiliyorsa, tek nedeni; toprağa düşen bütün devrim şehitlerinin anısına bağlı kalmasıdır. Direniş ve ihaneti kesin çizgilerle ayırmayı, Hakî'den Mazlum, Hayri, Kemal ve Karasungur'lara kadar uzanan şehitler halkasına sıkıca sarılması, onların aydınlatılmış olduğu yolda kararlıca yürümesini bilmesidir.

PKK'de her militan ve daha bugünden tüm bir halkımız, bu yoldan en küçük bir sapmanın yenilgi, bozgun ve imha olduğunu bilmekte, bunun sorumluluğunu derinden duymaktadır. Kürdistan'da artık, izlenecek yol çok net ve kesindir. Bu yol, direniş şehitlerinin kanlarıyla aydınlatılmış ve onu hergünkü pratiğiyle maddi bir güce dönüştüren PKK'nin direnişçiyoludur. PKK, böylesine güçlü temellere dayanmaktadır. Artık, Türk sömürgecileri ve her soydan düşman, hangi yönleme, silaha, işkenceye başvurusu varsa, hangi satılık ağızları konuşturup, kelimeleri oynatır oynatsın, sonuç bugünden belirlenmiştir. Ama, biliyoruz

ki, bu yolda ilerlerken, güç alacağımız bir kaynak da Türkiye devrimidir. Türkiye devrimci hareketinin rotası bir gemi gibi yalpalaması ve hatta onun da ötesinde rotasını iyice şaşırnan bazılarında düşman limana demir attırılması, sadece Türkiye halkı ve proletaryası için değil, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından da ağır bir darbe olacaktır. Zaten bu nedenler di ki, Türkiye cephesinde bu teslim alma işlemleri gayretli bir çabayla sonuçlandırılmak istenmektedir. İçerde-dışarda bunun kararlık çabaları sürdürülmektedir. Türk sömürgeci-faşist burjuvazisi, PKK'ye gerçekleştiremediğini, Türkiye cephesinden sonra götürmek istemektedir. Bunu örgütler düzeyinde, tek tek bireyler düzeyinde cezaevinde, ülkede, Avrupa'da vs. denemektedir.

İşte Metris ve Sağmalcılar, şimdi cuntanın bu yollu adımlarına esaslı bir çelme attı. Ama, bunun dışardan mutlaka sürdürülmesi gerekiyor. İhanete götüren yolun terkedilmesi, militan ruha sahip çıkılması, dar bakişçıların aşılması, devrimin ve halkın çıkarlarının her şeyin önüne konulması gerekiyor. Kime sahip çıkılacak, net bir biçimde belirtilmesi gerekiyor.

En son olarak Metris ve Sağmalcılar'da, dayatılan ihanete, örgütlerini çökertme isteğine karşı direnişini yükselten ve bu

Hiç bir iftira...

Baştarafî 7. Sayfada

erkek herkes "ölseydin de konuşmasaydın" diyorlardı. Şimdi herkes benden nefret ediyor, hatta halk fırsat bulursa beni boğar. Çünkü, herkes bana lanet okuyor ve kin biliyor. Halk haklıdır, suçlu olan benim, bana işkencenin yapılması, zorla konuşturulmam benim işlediğim suç için mazeret olamaz. Ancak, yaptığımı bu kadar kötü olduğunu bilseydim yapmazdım. Cahilliğimin ve korkaklığımın kurbanı oldum. Bunun için benim yaptığım herkese ders, ibret olmalı, kimse benim gibi rezil olmasın. Şunu da söyleyeyim; devrimciler halkı uyandırmalıdır ki; kimse benim durumuma düşmesin.

Soru-Bu yaptığımız suç karşısında halktan ve Parti'den ne istiyorsunuz? Kendinize ne gibi cezayı uygun görüyorsunuz?

M. Oğuz- Her şey ortadadır; ben halkın mücadelesine ve devrimcilere karşı isteğim dışında da olsa, iftira ederek suç işledim. Diyeceğim; ölüm-ümlü yine de benim yaptığım yapılmamalı, düşmanın oyununa gelinmemelidir. Oyuna gelmek halkın mücadelesine büyük zarar verir. Ben hayatım boyunca böylesi bir suç işlemedim. Halkın ve Parti'nin vereceği her cezaya razıyım. Aslında televizyonda konuştuğumdan beri yaşadığım her gün benim için cezadır. 33 yaşındayım, konuşmadım önce simsiyah olan saçım, görüyorsunuz, bembeyaz olmuş. Televizyonda konuşmadan önceki fotoğrafa ve televizyondan sonraki durumuma bakın ne hale gelmişim. Her gün acı çekiyorum, kendi kendimden nefret ediyorum. Ölüm benim için kurtuluş olur. Herkes benden ibret alsın. Düşmanına uşaklık yapmasın!

uçurda şehit düşenlere mi, yoksa "pişmanlık, vicdanımız sinen dinleyerek her şeyi açıklıyoruz" diyenlere mi sahip çıkacaktır. Yine, Mahir, Deniz ve İbrahim'lerin devrime davet eden sesine mi kulak verilecek, yoksa Avrupa metropollerinde en keskin(!) sloganları da ihmal etmeden cuntanın "demokrasi"sinin kanatlarına sığınma rüyalarını gören ve bu rüyayı görmeyi başkalarına da öğütleyenlerin mi?

Kürdistan'da, faşizmin ve Türklüğün şahlamış temsil ettiklerini, PKK'ye karşı savaş açtıklarını, bu örgütün yıkılması gerektiğini söyleyen Şahin-Yıldırım çetesi mi, yoksa Direnmek Yaşamaktır! şiarı ile bağımsızlık ve özgürlük için ölmesini bilen Mazlum-Hayri-Kemal'ler mi savunulacaktır? Dışarda, bu ihanet çetesinin bir uzantısı, Kenan Evren faşizminin azgın bir piyonu Semir alçağın kol-kanatını gerilecektir, yoksa direnişin kuzulı bayrağını dalgalandırarak ihanet ve teslimiyete yaşam hakkı tanıyacağıını söyleyen ve bunun kararlı uygulayıcısı olan Ulusal Kurtuluş Hareketi mi desteklenecektir?.. Yani, Kenan Evren cuntası mı Devrim mi? Türkiye sol güçleri, hem Türkiye ve hem de Kürdistan sahalan için bu sorulara cevap vermek durumunda dîrlar.

Biz cevabı, Metris ve Sağmalcılar'dan aldığımız incandırayız. Onların cevabı: devrim ve devrim güçleri olmuştur. Şimdi sıra, onların voldaşları olduğunu söyleyenlerdedir.

Direnîşle direnişle cevap verilmelidir. Ve direnişin, ihanet ve teslimiyet karşısında en kararlı duruş olduğu kesinlikle unutulmamalıdır. Direnişin kök saldığı yerde, ihanet vücut bulamaz. Ama, ihanet ve teslimiyete meşruiyet kazandırılan yapıpıdan da direnişin yeşermesi beklemez.

Ya cunta demokrasisi ve halka ihanet. Ya da şehitlere bağlılık ve devrimci direniş. Başka yol yoktur.

(1) İ. Kaypakçaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları.

(2) M. Çayan, Kesintisiz Devrim, Devrimci-St Yayınları.

Yaşasın Parti Önderliğimiz!

Baştarafı 18. Sayfada

leri ürettiği kamuoyuna bilinmektedir. Liderlere suikast, işbirlikçi örgütler yaratma veya onları dünya kamuoyunun karşısına küçük düşürmek için başvurduğu yalan ve demagogik hikayeler, hemen hemen her gün burjuva yayın organlarında sergilenme durumundadır. O halde, cunta ve Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin, PKK ve onun önderliğine olan saldırılarını hiç de ilginç bulmamak gerekir. On yıllar önce diğer devrimci parti ve liderlerin karşılaştığı saldırılarla, bugün PKK ve liderliği karşılaşma durumundadır.

PKK ve onun liderliği (Haki, Mazlum, Kemal, Hayri başta olmak üzere şehit düşen yüzlerce yoldaş ve başta Abdullah ÖCALAN olmak üzere savaşan yüzlerce yoldaş) ne yapma durumundadır ki, cunta ve onun uşaklarının bu denli saldırılarına uğramaktadır?

PKK ve liderliği, üzerinde yüzyıllardır sömürü ve imha uygulanan klasik sömürge bir ülkeye, Marksizm-Leninizmi uyarıyarak çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

PKK ve liderliği, bir dönem teslimiyet ve uşaklığın kol gezdiği bir ülkede, en onurlu yaşamın direnmek ve savaşmak olduğunu; bağımsızlık ve özgürlüğe ancak bu yolla ulaşılabileneğini göstermiştir.

PKK ve liderliği, dörde bölünmekle kalmamış, aynı zamanda her parçada da kendi içinde parçalanmış bir halkın, birleşik ve demokratik bir ulus olarak yaşama savaşını yürütmektedir.

PKK liderliği, çağdan tecrit edilmiş bir halkı, başta sosyalist sistem olmak üzere, tüm ilerici insanlıkla bütünleştirme savaşını yürütmektedir.

PKK ve liderliği, sadece kendi halklarına karşı olan sorumluluklarını değil, aynı zamanda başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya halklarına karşı sorumluluklarını yerine getirmekte ve bu uğurda onlarca üyesini şehit vermektedir.

PKK ve liderliği, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele yürütmekte, uluslararası alanda

Marksizm-Leninizmle yaşam hakkı tanımak istemeyen her türlü sapkınlığa karşı, Marksizm-Leninizmi amansız bir biçimde savunmaktadır.

PKK ve liderliği sadece Ortadoğu gericiğinin değil, aynı zamanda Avrupa emperyalizminin de güçlü bir kaleisi olan faşist Türk cuntasına karşı mücadeleyi yürütmektedir. Bu anlamda PKK ve liderliği, bu dönemde birçok Parti ve liderlerin karşı karşıya olmadığı çok zor ve en şerefli bir görevle karşı karşıyadır. Özcesi, PKK ve liderliği, 80'li yılların bolşevikliği temsil etme durumundadır.

PKK ve liderliğinin tarihi misyonu bu denli açık ve şerefliyen, Semir vb. hainlerin yalan ve demagogileri kaç para eder. Semir haini iki yüzlü ve tam bir hain edası ile PKK ve onun önderliğini "tanıdığını" söylemektedir. Hayır! Semir ve Semir gibi alçaklar isterse yüzyıl PKK bünyesinde kalma imkânına sahip olsunlar, hiçbir zaman PKK ve liderliğini anlamaları mümkün olmaz. Çünkü bu hainler, işin şeytani ve komplocu yanıyla uğraşmaktan, bu soylu Partinin ve liderliğinin konumunu anlamaya vakit ve güç bulamazlar.

Açık ki, Semir haini içimize sızısından bu yana Partimizin ve onun liderliğinin yok edileceği umudu üzerine hesaplar geliştirmiştir. Bu hesaba göre, PKK liderliği cunta veya emperyalist istihbarat servislerine geç edilecek ve meydana Semir hainine kalacak (eğer kalırsa, eğer bizim cesetlerimizi çiğneye bilirse...). Böylece Semir, cunta ve "Genç Kemalistler Birliği"nin, PKK için düşündüklerini pratikte gerçekleştirecek ve PKK'yi işbirlikçi bir parti haline dönüştürecekleri (eğer dönüştürülebilirse, eğer bu onca emek ve yıllarımıza sahip çıkmazsa...). Ancak, kendi deyimile "75'lerden" buyana yaptığı ve bu hesap boşa çıkmış, "erken doğum yapmış" (çünkü hainler hiçbir zaman üreme kudretinde değildir), tersine PKK ve liderliği kazan savaş ortamı içinde daha da çelikleşip, sağlamlaşmıştır. İşte, Semir'i çığına dönderen de budur.

İşte, Semir'i yalan ve demogoji ile PKK ve onun liderliğine karşı saldırıya sürükleyen de budur. İşte Semir haininin PKK liderliğine "despot", kadrolarına "robot", sempatican ve safatlarlarına "sürü" diyerek ağzı salıyıcı hırlıtılarına neden olan da budur.

Zavallı Semir! Sizin gibi piyonalı bir yana, TC ve emperyalist güçlerin istihbarat servisleri, suikast örgütleri bu işi başaramadılar ve başaramayacaklar. PKK'nin şu veya bu önder şahsiyetini fiziki olarak yok edebilirler (tabii bu Semirleri çok sevindirir. Ancak, biz onu sevindirmeye dün olduğu gibi bugün de azami dikkat göstereceğiz). Fakat, önderlik olarak PKK önderliğini ortadan kaldırmak artık asla mümkün değildir. Bu önderlik şehit ve yılanlarıyla yüzlerce kadro ve militandır. Bu liderlik milyonlarca Kürdün beyin ve yüreğine nüfuz etmiş bir direniş ruhudur.

İşte biz böyle bir liderliğe sahibiz.

Bu liderlik, bizlere insanca yaşamasını, köleliğe ve soysuzluğa karşı savaşmasını öğretmiştir.

Bu liderlik, bizi, çağımızın en devrimci bilimi olan bilimsel sosyalizmle donatmış, bu donanımlı bir ülke içinde ve dışında sömürgeciğe, emperyalizme ve hertürlü ihanet çetesine karşı savaşma girmişizdir.

Bu liderlik, bize, kolektif çaba ve emekle yaratılamayacak hiç bir şeyin olmadığını göstermiştir. Bu liderlik, bize, yaptığımız işin sadece devrimcilik ve yurtseverlik olarak değil, aynı zamanda basit bir insanlık görevi olarak da görülmesi gerektiğini kavratmıştır.

Peki ya Semir haini kendi liderlerinden (Kenan Evren ve Şahin-Yıldırım çetesinden) ne öğrenmiştir? Sömürülen ve fiziksel yaşamı bitirilmek istenen bir halkın aklı üzerinde haince hesaplar yürütmeyi, ihaneti, ahıksızlığı ve

* Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

* Yaşasın Partimiz ve Onun Lider Kadrosu!

* Kahrolsun Partimizin Düşmanları!

Salih Yoldaşın Anısı...

Baştarafı 24. Sayfada

konumuna ulaştığı bir dönem olacaktı.

Bütün bunların başarılmasında ise, temel görev silahlı propaganda birliklerine düşecektir. Silahlı propaganda birlikleri, halk arasında ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüterek, örgütlenmenin siyasal zemini yaratacak, örgütlenme önünde engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı silahlı mücadele verecek bu engelleri ortadan kaldıracak ve bu temelde tüm ülke sahnında parti örgütleri yaratıp pekiştirecektir. Parti örgütleri pekiştiriciler geniş halk kitleleri devrimci saflara çekilerek kitle örgütlerini birleştirilecek ve bu temelde silahlı mücadele de giderek, daha üst aşamalara ulaşır bir halk savaşı düzeyine çıkabilecektir.

Yeni dönem, geçmişte Siverek'te yaratılmış düşünülen ama pratikte gerçekleştirilemeyen gizli siyasal-askeri üslerin yaratılarak bu zeminden tüm ülke sahnaya müdahalenin dalga dalga yayılacağı bir dönem olacaktır. Bu nedenle yeni dönemde atılacak adımlar, Siverek mücadelesinden çıkarılacak dersler temelinde ve o hatalara bir daha düşmemek kaydıyla gerçekleştirilebilecektir. Siverek Direnişin olumlu yönleriyle olduğu kadar yetersiz ve hatalı yönleriyle de iyice özümsemesi gereken, pratikimize ışık tutacak bir direniştir. Bu derslerin

insanlara karşı düşmanlığı!

Sonuç olarak şu namı vurgulamayalım ki, nasıl ki Vietnam yurtsever ve devrimciler cezaevlerinde ve dışarda "Yaşasın VIP", "Yaşasın Başkan Ho Chi Minh" sloganlarıyla ölmesini bildirirlerse, biz Kürdistanlı yurtsever ve devrimciler de cezaevlerinde ve dışarda, dağda, ovada; ülke içinde ve ülke dışında, "Yaşasın PKK", "Yaşasın Başkan Abdullah ÖCALAN" haykırışları ile ölmesini, ve böylece Partimizi yaşatmasını bileceğiz. Hiçbir güç bizi Partimizi koruma savaşında bir an bile tereddütte düşüremeyecek, Partimize uzanan açık ve gizli her türlü el kılacaktır.

iyice bilince çıkarılması, yeni dönem nelerin nasıl yapılması, nelerin yapılmaması gerektiği yolunda son derece öğretici olacaktır.

Salih KANDAL yoldaşın şehit olmasının ve Siverek Direnişinin başlatılmasının bu yeni yıl dönümünde, Salih yoldaşın ve başta Cuma TAK olmak üzere Siverek Direnişimizin diğer şehitlerinin anlarına bağliğun yolu, onların kanlarıyla yükselttikleri bu direniş bütün yönleriyle kavrayıp olumlu yönlerine sahip çıkmaktan, olumsuz yönlerinden ise dersler çıkararak, bu dersleri yeni dönem mücadelemizin gelişmesine katkı yapmaktan geçer.

Ve yine Salih yoldaşın anısına bağliğun yolu, onun kişiliği, kişiliğimize somutlaştırarak; ajitasyonda, propagandada, örgütlenmede, halk kitleleriyle ilişkilerde, Partiyeye sahip çıkmada ve onun değerlerini korumada, her türlü halk düşmanı anlayışa ve güce kimimizi bilemede ve silahlı mücadelemizi geliştirmede onu kendimize örnek almaktan geçer.

Yeni dönem örgütlenmemizin ve silahlı mücadelemizin başarılı yapılması; güçlü ajitator, propagandacı, örgütleyici ve komutanlar düzeyine yükselerek Siverek yükseltirizmi zafere giden ulusal kurtuluş direniş savaşımızda yaşatalım.

● Yaşasın Siverek Direnişimiz!

● Salih Kandal Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

PKK Mardin Davası...

Baştarafı 1. Sayfada

mektuplara açığa çıkarılmış, ve geçen yıl bu faaliyetin dış uzantısını oluşturan Semir alcağı PKK tarafından tüm faaliyetleriyle teşhir edilmiş. Sömürgecilikle tam bir işbirlikçi içinde geliştirdiği komplonyala "Genç Kemalistler" örgütünü, cezaevindeki gelişmelerle paralel olarak dışarda da halkımızın başına bir hançer gibi sokmak isteyen Semir haini, suç üstü yakanın korku ve telâşi içinde kurtuluşu çağa çözüme sığınmakta bulmuştu. Cezaevinde ve dışarda tüm bu alçakça faaliyetlerin boşa çıkarılarak işleme kılınması karşısında sömürgeci faşistlerin giderek daha da azgınlaştıkları, işkence ve cinayetlerine hız verdikleri bildirilmektedir. Son aylarda da, yine devrimci tutukluların, tüm bu alçakça komplolara karşı çeşitli defalar açık gerekçeyle eylemlerine başvurdukları ve sürekli bir hayatı tehlike içerisinde oldukları haberler arasında-

E...

Devrimci Demokratik Kamuoyuna!

Baştarafı 4. Sayfada

rağmen çeşitli küçük hesaplar peşinde koşuyor ve bazı sonuçlar elde edilmek isteniliyorsa; doğrudan provakasyona sahip çıkılması da alttan dedikodular, sözlü propagandalar ve açıklamalarla merkezi tavır konulduğu söyleniyorsa, biz bu durumda bu güçlerin ardiyetliliklerinden kuşku duyuyor ve bu noktada tüm güçleri açık bir tutum takınmaya davet ediyoruz.

Kürdistanlı Emekçiler!

Yurtseverler!

Kürdistan tarihinde defalarca karşılaştığımız ihanet, direniş için parçalamaya ve tasfiye çabaları, bir kez daha çok yönlü bağlantılarıyla yoğunlaşmaktadır. Yüzyıllardır karartılan ve bir daha dirilmemesine betonlandığı sanılan bağımsız ve özgür Kürdistan özleminizi, ortaya koyduğunuz direniş hattı, verdiği yüzlerce şehit bu hattı perçinleyen PKK tarafından canlandırıldı. Yeniden hayat bulan bu umutlarımızın, bir gerçek haline gelmesi direniş mücadelemiz ve onun önderi PKK etrafında daha sıkı halkanın, her türlü saldırıya karşı ağımlar bu baraj oluşturmaktan geçmektedir. Emperyalizm, faşist Türk sömürgeciği, sosyal-sovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi tarafından hangi yöntem ve ağızla olursa olsun yöneltilen saldırılara karşı durulmaz. Bağımsızlığımızın güvencesi PKK'yi göz beğenimiz gibi koruyalım, nereden gelirse gelsin Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik saldırılara karşı tavizsiz ve kararlı tutumunuza ortaya koyalım. Provakasyon çizgisini ezelim ve ona destek verenlere, Partimiz etrafında en kesin ve tavizsiz cevabı verelim.

Türkiyeli Emekçiler ve Devrimci Demokratik Güçler!

Sömürgeci-faşist cuntanın azgın saldırılarıyla karşı karşıya olunan yaşadığımız süreçte, devrimci değerlere ve direnişe sahip çıkmak ortak sorumluluk ve görevimizdir. Türk sömürgeci güçlerinin azgın şoven saldırılarıyla halkımızı imha planları ve ona destek olan güç ve anlayışlara yaşam hakkı tanımamalıyız. Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele birlikleri ve kardeşlik bağları ancak bununla anlam bulacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve demokratik çevreleri, Türkiye devrimi üzerinde deneyan olanlara, Avrupa'nın devrimi için boşaltmanın bir zemini haline getirilmesine kesinlikle izin vermemelidirler! Bugün Türkiye'de en sahte görüntüler altında "polis sosyalizmi" ve "Kenan Evren so'u" yaratılacak istenmektedir. Metris ve Sağmacılar'dan yükselen son direniş, sizlere bu konuda nasıl tutum almanız, neyi destekleyip, neye karşı savaşmanız hususunda yeterli mesaj vermiştir. Bu mesaja cevap vermeli, ister Türkiye'de ve ister Kürdistan'da direniş karşı geliştirilmek istenen her türlü ihanet ve provakasyona karşı tavır almalısınız. Avrupa'yı kişisel yaşamın örgütlediği bir alan haline getirmek ve bu zemine devrimi tasfiye etmek isteyen sözde "devrimci önderlere" gerekli cevabı direnişle sahip çıkarak ve dayatarak vermelsiniz. 60 yıllık TC tarihinde uğratıldığımız ağır baskı, sömürü ve bugün faşizmin zulmü altındaki yaşamımıza karşı, devrimci direnişle sahip çıkmalı, Mahir, Deniz, İbrahim, Cevahir vd.lerinin militan direnişçiliğinin ardından yürümelisiniz.

Askeri-faşist rejime karşı mücadelede en

büyük direniş gücü ve en yakın müttfikiniz olan Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek olun! Yaşamı çelikleme klan faşist rejime karşı ortak direniş hatnında birleşin! Kürdistan halkı ve onun önder gücü PKK, bu konuda üzerine düşeni yerine getiriyor ve getirmeye devam edecektir.

Değerli evladımız, büyük enternasyonalist devrimci Kemal Pir yoldaşın «bu harekette -PKK'de- zaferi görüyoruz» diyen sesine kulak verin. Gücünüzü Kürdistan halkıyla ve onun öncü gücü PKK'yle birleştirin. Bu konuda üstününü çöreklenmiş olan reformizme, revizyonizme ve sosyal-sovenizme karşı mücadele edin, tecrit edin ve devrimci-proleter önderliğin oluşmasını sağlayın! Hangi gerekçeyle ve adla olursa olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun öncü gücü PKK'ye karşı olan tutumu, devrime karşı bir tutum olarak görüp, doğru devrimci tutumu size önderlik etmek isteyen güçlere dayatın! Bu konuda geçmişten bu yana başvurdukları her türlü çarpıtma, karalama ve inkarn hesabını sorun, bugün de sürdürdükleri aynı tutumlarından vazgeçmelerini dayatın.

Partili Tüm Militanlar!

İçten ve dıştan gelen her türlü provakasyona, reformizme ve her türlü sınıf dış eğilimlere karşı kararlıca mücadele edelim ve Parti birliğimizi daha da çelikleştirelim. Devrim kaçınılmaz ve dönelikliğinin, direnişin boşalması bir ruhsuzluğun saflarımıza bulaşmasına, devrimin rotasından saptırılmasına karşı Parti çizgimize bağlı kalarak,

* Her Türlü Bozgunculuğa, Yıkılığa ve Provakasyona Karşı Parti Bayrağımızı Yükseltelim!

* Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği!

PKK- Avrupa Temsilciliği
20.7.1984

Siverek Direnişi ve Salih Yoldaşın Anısı Yeni Dönem Mücadelemize Işık Tutuyor

30 Temmuz 1979; ortaya çıkardığı kazanımlar ve derslerle Partimizin ve halkımızın mücadele tarihinde önemli bir yere sahip olan; Partimizin devrimci halk savaşına geçiş yolunda ilk pratik adımları attığı Siverek Direnişinin başladığı ve Partimizin seçkin elemanlarından yigirtmiş beş yaşındaki Salih KANDAL yoldaşın bu mücadelede şehit düştüğü gündür. Mücadelemizdeki önemini hiçbir zaman yitirmeyecek bu günü, her yıldönümünde geçmiş pratik mücadelemizi daha çok bilince çıkararak geleceğe ilişkin dersler edindiğimiz ve Salih yoldaşın kişiliğine ulaşma yolunda azmimizi bildiğimiz bir gün olarak değerlendirmiyor ve gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Ulusal kurtuluş direniş savaşımızın ülke zeminine aktararak halk savaşının koşullarını yaratma yolunda çalışmaların hızlandığı bu yıl, Siverek Direnişi daha derinliğine kavranması ve sonuçlarından dersler çıkarılması gereken bir direniş durumundadır. Ancak bu pratik derslerin ışığında mücadelemize yeni büyük kayıpların ortaya çıkması engellenilecek ve halk savaşına geçiş yolunda güçlü adımlar atılabilecektir.

Başlangıçta Türkiye metropollerindeki bir grup Kürdistanlı aydının bilinçlerinde şekillenen Kürdistan ulusal kurtuluş düşüncesi, 1975'lerden itibaren Kürdistan'ın aktarılmaya başlanması, ancak her şeyden önce devrimci hareketin kadrolarını yaratma zorunluluğu bu dönemde mücadelenin Kürdistan kentlerinde, Marksizm-Leninizm'den kurtulmaya en yakın aydın gençlik arasında yaygınlaştırılması gerektirmiştir. Bu temelde, daha çok kapitalizmin en çok geliştiği Kürdistan'ın Türkiye'ye sınır bölgelerinde gençlik arasında ideolojinin yaygınlaştırılması faaliyetleri yürütülmüştü ve bu süreçte mücadelenin gelişmesi öndeki faşist örgütlenmelerin dağıtılmasını hedefleyen bir silahlı mücadele yürütülmüştür.

Başlangıçta bu gelişmelerin kendileri açısından taşıdığı tehlikeli fark edemeyen işbirlikçi Kürt feodalleri, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin kendi etki alanlarına da taşınması ile birlikte, efendileri Türk sömürgecilerinin de kuşurtmalarına saldıran gençler ve ilk saldıranları 1978 Mayıs'ında Hilvan'da gelistiren Halil ÇAVGUN yoldaş katledildi. Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi, mücadelenin ideolojik oluşum aşamasından politik aşamaya geçişini ve kendi gerçeği temellerine yönelerek Kürdistan köylülüğü içerisinde gelişmesini sağlayan ilk kırılmı oldu. Kürdistan tarihinde ilk kez Kürdistan köylülüğü proletaryaya önderlik eden aygıt kalkarak, yıllardır kendileri üzerinde azgın bir baskı ve sömürü düzeni kurarak kendilerini kararlığa, yokluğa, acıya mahkum eden feodal-kompradorlara karşı mücadeleye ve bu temelde ulusal kurtuluşçu düşüncelere kaynaşmaya başladılar. Hilvan halkının devrimciler önderliğinde aşiret-feodal çete Süleymanlar karşı zafer kazanan mücadelesi etkilerini Kürdistan'ın dört bir tarafında duyurarak, yükseltilmiş köylüleri için biricik umut ışığı oldu. Yıllardır maruz kaldıkları katmerli sömürü altında adeta kurtuluşun umudunu kesmiş görünen Kürdistan köylülüğü, bir çıkış yolu bulmanın coşkusuyla devrimci saflara akmaya ve devrimcilerden diğer feodalilere karşı da mücadele etmelerini talep etmeye başladı.

Hilvan Direnişinin en yakından etkilediği yöre ise, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki en has uşağı ve Kürdistan'ın en kanlı, en nüfuzlu feodal-komprador olarak tanınan M. Celal Bucak'ın hükümlü başkanlığı sürdürdüğü Siverek yöresiydi. M. Celal Bucak baskı ve sömürüsünü yalnızca bu yöreye değil sınırlı tutmayarak diğer yörelerde de sürdürüyor, tüm feodaller üzerinde yeralan, onları karşı-devrim saflarında örgütleyen bir "otorite", sömürgecilerin Kürdistan'daki temsilcisi sıfatları ile, başta Hilvan olmak üzere Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleyi engellemek için çok çeşitli planlar geliştirmiyor; yurtsuvar çevreler üzerinde azgın bir sindirme politikası hayata geçiriyor. Hilvan Direnişinin etkileri Siverek'te de duyurmasıyla birlikte bu karşı-devrimci çaba ve saldırılarında hız kazandırarak Hilvan köylülerine çapulcularını saldırtıyor. Süleymanlar'a maddi ve manevi aktif destek veriyor, sömürgeci parlamentoda dikkatleri Kürdistan'daki "böbücü" tehlikeli çekerek devletin müdahale etmesini istiyor ve böylelikle tehlike kendisine ulaşmadan boğmaya çalışıyordu.

Diğer taraftan 27 Kasım 1978'de Partiya Karkerên Kurdistan-PKK'nin ilanı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya giriyor ve ülke sathında Parti örgütlerinin yaratılması görevi kendisini dayatmış bulunuyor. Parti örgütlerinin yaratılması ise, her şeyden önce bu örgütlenme öndünde engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı, uzun süreli halk savaşı çizgisine uygun olarak devrimci şiddet temelinde bir mücadeleyi zorunlu kılıyordu. Ancak bu temelde Parti örgütleri kurulup sağlanabilir, ülkenin

derinliklerine taşınarak geniş halk kitleleri ulusal kurtuluşçu saflara çekilebilecek ve giderek tüm ülke sathında gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelebilecekti. Bu doğrultuda atılan adımların güvenceye alınması ve sürekliliğinin sağlanabilmesi için ise, genelce çeşitli alanlarda yürütülen mücadelelerin dayanacağı, besleneceği ve yönlendirileceği bir üs yaratılması zorunlu hale geliyor. Bu dönemde düşmanın artan saldırı, takip ve tutuklamalarına ek olarak, yerli güçler ile sosyal-söven ve küçük-burjuva reformistlerinin saldırılarının da boyutlanmasında ve örgütlenme adımlarını tehdit etmesi böyle bir üs duyulan ihtiyacı daha da artırıyor.

O dönemde Siverek geçici olarak böyle bir üs haline getirilebilecek olumlu özelliklere sahip bir yöre durumundaydı. Her şeyden önce, bu alanda sınırlı bir siyasal çalışma yapılmış olmasına rağmen, belli bir örgütlenme söz konusuydu. Başta Hilvan olmak üzere çevresini saran alanlarda olumlu devrimci çalışmalar yapılmış ve önemli gelişmeler sağlanmıştı. Bu nedenle de hem o yörelerin güçlü desteğini alabilir ve hem de o yörelerden çok sayıda insanın eğitimi ve örgütlenmesi bu alanda gerçekleştirilerek diğer alanlara dağıtım kolayca yapılabilir. Diğer taraftan Siverek yöresi, Türk sömürgecilerinin denetimi ve örgütlenmesinin fazla güçlü olmadığı bir alandı ve gizliliğe dikkat edildiği oranda devrimci çalışmalar daha rahat yürütülebilirdi. Üstelik M. Celal Bucak gibi azgın bir halk düşmanı mücadelenin hedefi durumundaydı ve böyle bir hedefin ortadan kaldırılması ile devrimci kitlelerin Partinin otoritesi altında ve ulusal kurtuluşçu düşünceler etrafında seferber edilmeleri fazla zor olmayacaktı. Yıllardır feodallerin azgın baskı ve sömürüsü altında insanlık dışı bir yaşam içinde tutulan Siverek köylüleri, kendilerini bu feodal çeteden kurtaracak devrimcileri bağrına basabilecek ve zaten derin olan yurtsuvar düşünceleri ve mücadeleye azmiyle ayağa kalkmasını bilecekti. Bütün bu olumlu yörelerinin yanı sıra Siverek, coğrafik olarak devrimcilerin bannınması, korunması ve seri hareket etmesini kolaylaştıran bir yapıya da sahipti.

O dönemdeki devrimci taktiğini belirleyen Partimiz, bütün bu olumlu özelliklerinden dolayı Siverek yöresinin geçici bir üs haline getirilmesi ve genelceki mücadelenin bu alandan beslenmesini kararlaştırdı.

Hareketimizin bu amaçları ile Siverek halkından gelen istekler birleşince; eşkiya başını M. Celal Bucak'ı cezalandırmak üzere alınan karar gereğince, 30 Temmuz 1979 günü, yöre diğer feodalleri ile birlikte Devrimci Hareketi durdurmanın planlarını görüşmek üzere Kırbaşı köyünde bir toplantı yapmakta olan M.

Celal Bucak'ın kaldığı eve baskın düzenlendi. Bu soylu görevi bizzat gerçekleştirmek isteyen Salih yoldaş, eli kanlı çete başının gizlendiği odaya kadar ulaşmayı başardı. Ancak küçük bir çocuğun bedeni arkasına gizlenecek ve onu kendi sefil bedenine siper edecek kadar alçalan eşkiyabaşı yaranlanmasına rağmen ölümden kılpayı kurtuldu. Hain feodalın eşkiyaları ile çatışarak geri çekilmeye çalışan Salih yoldaş bu arada aldığı kurşunlarla ağır yaralandı. Yoldaşların tarafından eylem yerinden uzaklaştırılan fazla kan kaybindan dolayı şehit oldu ve mücadelenin bir dönemine damgasını vuran bir dava adamı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihinde geçti.

1956 yılında Hilvan'ın Özbek köyünde doğan Salih KANDAL, feodallerin her türlü baskı ve zulmüne yaşantısı içerisinde bizzat tanık olmuş ve bu güçlere duyduğu kinle, boyun eğmez direnişçi bir karakterle büyümüştü. Ulusal kurtuluşçu düşüncelerle erikenden bütünleşmesinde en büyük rolü oynayan bu özelliği, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi ardından, meşale olan öğretmenliği bırakarak profesyonel devrimciğe atılmasında da en büyük itici gücü oldu. Yıllardır içinde bulunduğu insanlık dışı yaşam ve dayanılmaz baskılar altında dünyası kararlılığı halkına duyduğu sevgi ve yüreğinin derinliklerinde duyduğu acı ile sömürgeciler ve uşakları feodalleri kinini Marksizm-Leninizme ve ulusal kurtuluşçu düşüncü inançla bütünleştirerek yoldaşın devrattığı bayrağı en önde taşıyan seçkin bir kavga adamı haline geldi. Halk kitlelerini içinde bulduğu çağdışı geri yaşama isyana, sömürgecilğe ve yerli gericiğe karşı direnişe çekmek için bitmek tükenmek bilmez bir çabayla ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüttü. Onların sorunlarını en yakından tanyan, zorluklarını yaşıyan birer olarak onların ruhuna en iyi hitap eden, onları etkileyen, sürükleyen ve örgütleyen güçlü bir halk önderi oldu. Devrimci alçak gönüllülüğü, engin fedakarlık ruhu, cesareti ve kavgaya inancı ile çevresindeki tüm insanları etkileyecek davaya bağlıyor, yoldaşlarının izinden yürüdüğü örnekte bir militan kişilik ve mücadeleye sergileri oldu.

Güçlü ajitator, propagandacı ve örgütücü olmanın yanı sıra, iyi bir askeri komutanı da. Halk savaşının teorisini çok iyi özümseyen gibi, o günün Kürdistan koşullarına uygun olarak çeşitli eylemleri de planlamış ve gerçekleştirebilecek bizzat yer almıştı. Bütün bu özellikleriyle o, feodal-kompradorların korkulu rüyası olarken, yöre halkı ve devrimcilerinde de güç aldıkları bir kaynağıdır.

Salih yoldaşın şehit düşmesi düşman saflarında tam bir bayram havası yaratır ve onlara saldırılarında daha da pervasız davranma gücünü verirken, halk kitlelerinde ise derin bir acı, ama buna karşılık da düşmana karşı daha derin bir kin ve savaşma azmi yaratır.

Tarihleri boyunca gerici bir otorite örneği olarak halk üzerinde estirdikleri terörle tam bir despot kesilen ve o güne kadar hiç kimsenin kendilerine karşı çıkma gücünü gösteremediği Bucaklar için bu saldırı asla kabullenilemeyecek ve eğer çekemeyenleri güvenceye almak istiyorlarsa, misliyle ödettirilmesi gereken bir "çüretkarlık" örneğiydi. Bu nedendir ki, Kürdistan'daki en büyük dayanaklarını kaybetme korkusu ile her türlü desteği sağlayan sömürgecilerin de yardımlarıyla, halk üzerinde eşi görülmemiş bir zulüm uygulamaya, köyleri basmaya, insanları kurşunlamaya, daha kaldırmaya, devrimcileri verdikleri desteğini "hesabını ötmeye" başladılar. Bu saldırılardan en çok etkilenen ise, Hilvan köylüleri oldu.

Ancak, bir kez köylülerde yaratılması gereken ruh yaratılmış, asla yenilmez görülen feodal çetenin çok yapış gözler önüne serilerek otoriteyi yerle bir edilmiş. İçeride yılların kini birikmiş halk kitleleri bir kez kurtarılmıştı. Tandaktan ve onlara güvendiğinden sonra artık hiçbir gücün onların zulme karşı akan bir sel dönüşmesini engelleyemedi. Ve engelleyemedi de... Salih yoldaşın manevi komutanlığı ve devrimcilerin önderliği altında feodal çeteye karşı mücadeleye atılan Siverek köylüsü, yılların zulmünün hesabını sormak; bağımsızlığı, özgürlüğü ve toprağa kavuşmak amacıyla ulusal kurtuluşçu saflara akıyor, silahlı mücadelenin hedefi ve boyutlarını alabildiğine genişletiyor.

Siverek Direnişinin etkileri ilçe sınırlarını aşarak Kürdistan'ın dört bir tarafına yayılıyor,

başta Batman olmak üzere birçok alanda köylü kitlelerini feodalilere karşı mücadele için çetiyor, ülke çapında ulusal kurtuluşçu düşünceler binler-onbinler tarafından coşkuyla kucaklanıyor ve mücadeleye gençlik kitlelerinden taşarak işçi, köylü, esnaf, memur her kesimden Kürdistanlıları içine alıyor, Parti kitleleşiyor.

Ancak, bu dönemde genelde Parti kadrolarının içine düştükleri illiklik ve amatörük, kendini aşip profesyonel devrimciler haline gelmemeye, dar pratik içerisinde boğularak dönem gerektirdiği ölçüde ulaşamama, örgüt yaratamama ve gelişen kitle kabarmasının gerisinde kalarak kitlelere önderlik edememe durumu kendisini Siverek'te çok daha yakıcı olarak gösteriyor, yolaçtığı gelişmelerin yanı sıra Siverek Mücadelesi birçok sorunu da beraberinde getiren bir mücadele haline geliyor.

O dönemin koşulları gereğince başvurulması gereken vur-kaç eylemleri yerine, düşmanın devrimcileri güçlerini aşan bir mücadele için gerekirdiği bitirme doğrultusundaki bilicli çabaları sonucu geniş çaplı mezvi savaşları veriliyor ve bu da çok sayıda kadro kaybına ve saflarda boşlukların doğmasına yol açıyor.

Gelişen kitle kabarmasını kucaklayacak ve denetim altına alacak örgütlerin yaratılması ve devrimcilerin çıkan sorunları çözümlenmede yetersizliği düşmeleri sonucu silahlı mücadelenin insiyatifi önder ve sürükleyici güç olması gereken devrimcilerin elinden çıkarak kitlelerin eline geçiyor ve başlangıçta bir ajana karşı verilmesi amaçlanan mücadelenin boyutları genişleyerek bir köylü savaşına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak da, etkisizleştirilmesi veya tarafsızlaştırılması gereken kesimler de karşıya alınarak düşman cephesinin genişlemesine yol açılıyor.

Silahlı propaganda birliklerinin eğitilip örgütlenmesi ve ülkenin diğer alanlarına taşınarak Parti örgütlenmelerinin yaratılması amacıyla bir üs olarak düşünülen Siverek, ülkenin dört bir tarafında kadroların aktarılması ve bu mücadele içerisinde geniş kadro kaybının ortaya çıktığı bir alana dönüşüyor.

Ve yine, halkın desteği ve düşmandan elde edilen malzemelerle genelceki mücadeleyi beslemeye gereken Siverek, Parti kaynaklarının uğruna seferber edildiği ve çok büyük miktarda malzeme kaybının ortaya çıktığı bir maddi yük haline geliyor.

Bütün bunların ve genelceki gelişmelerin sonucunda ise, Partimizin silahlı propaganda birlikleri temelinde ülke sathında örgütlenmelerini yaratarak, giderek geniş kitleleri örgütleyip mücadeleye seferber etme ve bu temelde düşmana karşı savaşın bir ulusal kurtuluş hareketine dönüşme taktiğine pratikte işlerlik kazandırılmaması, duruma ortaya çıkıyor. Partimizin devrimci taktiği doğru olmasına rağmen ortaya çıkan bu durumun nedenleri açık ki, dönem gereklerine uygun kadrolar düzeyine çıkamama, pratik çalışmada hata ve eksiklikler içine düşme, örgütlenme ve mücadele anlayışını yeterince kavrayamama geliştiremeye ve bunları doğru yöntemlerle pratikte uygulamamadır.

Mücadelemizin geleceğini tehdit eden bu olumsuz duruma son vermek, kadroları eğiterek dönemin gerektirdiği düzeyeye kavuşturmak, örgüt sorununu çözüme kavuşturmak ve mücadelenin çizgi bağlanmasını kurmak amacıyla 1979'ların sonundan itibaren Hareketimiz geri çekilme taktiğini başıyarak adım adım kadrolarını yurt dışına çekmeye başlıyor ve 12 Eylül darbesi sonrası bu süreç hızlanıyor. Yurt dışında yapılan çalışmalar sonucu Hareketimiz, Siverek'te ulaşamadığı amaçlarını gerçekleştiriyor, çok yönlü kadro eğitimini ve silahlı propaganda birliklerinin yaratılması görevini başarıyla yerine getirerek 1982'nin sonlarına doğru ülkeye yeniden dönüş adımı anyordu. Böylelikle, ülke içinde çok daha gelişmiş bir pratik mücadele başlatma ve sağladığı gelişmeler ve hazırlıklarını ülke pratiğine aktarma düzeyine gelmiş bulunuyor.

İçine girilen yeni mücadele dönemi; ülkemizin stratejik alanlarında ve halkımızın bağrında Parti örgütlerinin kuruluşu sağlanarak, bu örgütlerin halkımızın bulunduğu bütün alanlara yayıldığı, Partimizin önderliğinde tüm yurtsuvar halk kitlelerini bağnda birleşen ulusal kurtuluş cephesinin kurulduğu, adım adım halk savaşına geçiş koşullarının yaratıldığı ve topyekün savaşın bir halk

Devam 23. Sayfada

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÜN
Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi:
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Kontop Nr.: 107 45 18
BLZ: 370 700 60

Danimarka 6.50 dkr.
Avusturya 15.00 s.
İngiltere 0.50 £.
Hollanda 2.50 hfl.
Belçika 35.00 bfr.
Norveç 5.00 nkr.
Fransa 5.00 fr.
İsviçre 2.00 sfr.
İsviç 5.00 skr.